

Phù Cừ

Contents

Phù Cừ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	10
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	20
8. Chương 8	24
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	33
13. Chương 13	34
14. Chương 14	37
15. Chương 15	38
16. Chương 16	39
17. Chương 17	42
18. Chương 18	45
19. Chương 19	45
20. Chương 20	47
21. Chương 21	49
22. Chương 22	50
23. Chương 23	53
24. Chương 24	55
25. Chương 25	57
26. Chương 26	59
27. Chương 27	61

Phù Cừ

Giới thiệu

Đây là chuyện về con gái nam nữ chủ trong Man Cô Nhi. Bạch Trọng Mưu và Vương Lâm đó là hai t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-cu>

1. Chương 1

Con ngựa nàng cười phi nhanh, khiến nàng cảm thấy hoa mắt váng đầu, đã hoàn toàn không nhận ra hướng nào là hướng bắc.

Không ngờ xuống thật sự đã là ngàn hạnh vạn hạnh vui mừng khôn xiết... Nếu không phải cha nàng muốn nàng học một chút võ công cho khỏe người, nàng đã không thể ngồi được ngựa.

Nhưng nếu nàng nghe lời cha, luyện cưỡi ngựa tốt một chút... thì đã không đến nỗi chật vật như vậy.

Nói đi nói lại, giống như cha đã nói, “Cha nói vĩnh viễn là đúng. Con nên nghe theo, mà không muốn cũng phải nghe theo. Người duy nhất có thể không nghe, chỉ có mẫu thân. Nhưng mẫu thân là chuyện của ta, không tới phiên các con quản.” Nghe cả đời, hiện tại không thể không thừa nhận là cha nàng nói đúng.

Hiện tại, ta đang ở đâu đây?

Nàng xác định mình đang ở nơi nào đó của Hoàng Sơn. Nhưng Hoàng Sơn rất lớn, rất lớn a... Thực không nên đồng ý đi dâng hương cùng nhị thẩm thẩm. Tiểu đường đệ sinh bệnh, cũng không phải chỉ dâng hương là sẽ khỏe lại được.

Tri thức chính là sức mạnh a. Nàng cảm thán. Nương nói một chút cũng không sai...Nàng đang cảm thán hết sức, lại nhìn thấy cách đó không xa có suối nước róc rách, nàng giục ngựa tới gần, lại hự hự thực thực nhìn thấy một tiên tử hạ phàm.

Đó là một người đàn ông vô cùng đẹp. Lông mày đen như mực, tựa như đao tước, phi thường oai hùng, ánh mắt xinh đẹp duyên dáng lại mang sát khí, ngũ quan tổ hợp hoàn mỹ, thỏa đáng, đoan trang tú lệ, lại oai hùng phi phàm.

Đoan trang tú lệ là dung nhan, oai hùng phi phàm là khí chất.

Cha nàng cũng coi như khí chất hơn người. Nhưng cha nàng ôn nhuận như ngọc, còn người này giống như một bảo kiếm tuyệt đẹp lại sắc bén, chưa ra khỏi vỏ hàn khí đã bức người.

Thái độ của hắn nhàn nhã thản nhiên, làm cho nàng sinh ra cảm giác thân thiết. Có lẽ là do bề ngoài có điểm giống với cha nàng.... Điều là thái độ lạnh nhạt không chút bận lòng. Bất quá nương nàng nói, đây chỉ là vẻ bề ngoài, bề ngoài càng lạnh lùng, trong lòng càng ôn nhu, chỉ cần gặp được đúng người, vẻ lạnh lùng kia liền tan chảy không còn một mảnh, cực kỳ bi thảm...Người nọ nhìn lại, ánh mắt bình thản lại sắc bén, như là kiếm quang chợt lóe.

Nàng chần chờ một lát, cột ngựa lại một chỗ cách bờ suối không xa, cho ngựa uống nước nghỉ ngơi. Nhân cơ hội đi qua nhìn. Không phải nàng bị mê hoặc vì dung mạo, nương nàng đã sớm dạy, nhìn người không thể nhìn vẻ bề ngoài, phải xem vẻ đẹp nội tâm. Nói lại, nàng từ nhỏ lạnh nhạt, cũng không quá chú trọng

dung mạo...Có lẽ nàng sùng bái phụ thân, cũng hy vọng phu quân tương lai là người bề ngoài bình thường nhưng quân tử chính trực.

Chỉ là nàng phát hiện người nọ giống như nhàn nhã ngồi trên phiến đá lớn giữa dòng suối, áo trắng nhẹ bay, suối nước lại uốn lượn đỏ tươi.

Hắn bị thương.

Vén áo thi lễ, “Công tử, tiểu nữ có lễ.” Nàng nói, mang theo tính trẻ con. Người nọ chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái, lại thu hồi ánh mắt.

Cẩn thận đợi trong chốc lát, người nọ vẫn không nhúc nhích. Tuy rằng áo bào trắng che lấp, nàng cũng nhìn ra có chút không đúng.

Cha mẹ nàng thân thể đều gầy yếu, nàng cùng ca ca từ rất nhỏ đã học y cùng thầy thuốc trong nhà, nàng học rất nhanh, có thể nói là do có hứng thú. Liếc mắt một cái liền nhìn ra các đốt ngón tay của vị công tử kia bị trật, hẳn là đại huyết cũng bị phong bế, ngồi ở đó không thể động đậy.

Bị như vậy ngồi chờ chết, tử tù cũng không đến nỗi như thế.

Nàng nhanh nhẹn nhảy qua mấy tảng đá, lại cúi người chào vị công tử kia, “Công tử, ta là con gái nhà họ Vương, không biết tôn tính đại danh?”

Ánh mắt hắn cuối cùng cũng dừng trên người nàng, “...Con gái khuê các có thể nói khuê danh với người khác sao?” Thanh âm phi thường trong trẻo nhưng lạnh lùng, lại dễ nghe.

Đáng tiếc nàng có thiên tài cha, giọng nói nghe như Thiên âm, cho nên thanh âm này chỉ tính là trung bình mà thôi.

“Không thể.” Nàng nghiêm túc nói, “Cho nên ta chỉ xưng họ. Mọi người đều có thể kêu. Nhưng mẹ ta nói, như thế sẽ mang tới rất nhiều phiền phức.”

Gương mặt hắn khẽ nhúc nhích, nhưng lại có chút ý cười, “Người là phiền phức?”

“Chờ ta giúp huynh tiếp cốt đốt ngón tay xong, huynh sẽ đau đến cảm thấy ta là phiền phức.”

Chần chừ một lát, tuy rằng nương nói không được, nhưng mỗi lần nếu nàng nở nụ cười, cho dù đang khóc ầm ĩ, các tiểu biểu đệ cũng đều ngừng lại, ngơ ngẩn nhìn nàng.

Cho nên nàng nở nụ cười.

Chỉ thấy gương mặt bình thường của nàng lập tức toả sáng ngọt ngào, tựa như đóa phù dung chậm rãi bung nở, tản ra hương thơm tươi mát.

Làm người ta thần hồn điên đảo. Ngay cả hắn cũng nhảy mất thất thần.

Nàng nhân cơ hội nhảy lên tảng đá mà vị công tử kia ngồi, nhanh nhẹn tiếp các đốt ngón tay trên hai bàn tay hắn. Thủ pháp gọn gàng, tuy rằng còn có chút lóng ngóng, nhưng nàng còn nhỏ tuổi mà làm được như vậy đã là rất giỏi.

“Ta biết huynh rất đau.” Nàng lộ ra ánh mắt đồng tình, “Nhưng ta hiện không có dược an thần...Ta gọi huynh là Bạch công tử nhé? Bởi vì huynh mặc đồ trắng. Ta không biết giải huyết...Huynh có thể tự giải không?”

Chăm chú nhìn nàng trong chốc lát, “Vài canh giờ sau sẽ tự giải.” Hắn thần nhiên nói.

Khuôn mặt nho nhỏ của nàng tiến lại, quan sát thần sắc của hắn, “Bạch công tử, huynh đã rất lâu rồi không uống nước đi? Hình như cũng không ăn gì...Chờ ta a.”

Nàng giống như con mèo nhỏ nhanh nhẹn, nhảy qua những tảng đá trên suối, đi tới chỗ ngựa uống nước, lấy nước cùng bánh ngọt từ trong túi trên lưng ngựa ra, lại nhảy về bên cạnh Bạch công tử, đưa túi nước đến bên miệng hắn.

Liếc nàng một cái thật sâu, hắn ngửa đầu uống, tư thế phi thường tao nhã.

Là do tuổi còn quá nhỏ sao? Cư nhiên không động dung dù chỉ một chút. Đáy lòng hắn không khỏi có chút buồn cười. Hắn sao vậy? Bình thường bị nữ nhân phiền nhiễu, còn chưa cảm thấy đủ sao... Cư nhiên còn có thể vì một tiểu cô nương thiên chân mà cảm thấy...có chút tư vị mất mát.

Nhìn không được hỏi, “Người mấy tuổi?”

“Mười ba.” Nàng hơi mỉm cười, không phải là nụ cười xán lạn kinh tâm động phách như trước nữa, lột một khối bánh ngọt, “Bạch công tử, ngưng ngưng, mời huynh há miệng. Ta uy huynh ăn một chút”

Một hồi lâu, hắn mới há miệng, tiểu cô nương cầm bánh, nhẹ nhàng đưa vào. Lực đạo dùng vừa phải, thân thủ đường như có luyện tập, nhưng thực thô thiển.

Không phải cao đồ danh môn chính phái gì.

“Người là con gái nhà họ Vương nào?” Hắn lơ đãng hỏi.

“Không thể nói cho huynh.” Nàng có chút áy náy nói, “Nương nói, không thể nói cho người lạ gia môn ở đâu.” A. Tiểu cô nương theo khuôn phép cũ... Nhưng lại không theo đủ khuôn phép cũ.

Hắn thần nhiên cười ôn hòa, kiên nhẫn nói chuyện cùng tiểu cô nương, có chút thông minh, nhưng còn non nớt... Đương nhiên, nàng mới mười ba tuổi.

Chính là một nụ hoa đang chớm chím chờ nở rộ.

Tới khi ăn xong khối bánh ngọt kia, hắn đã bắt động thanh sắc tìm hiểu được về nàng.

Cư nhiên là nữ nhi của Vương đại học sĩ ở Giang Tô. Con nhà quan, khoảng cách với hắn quả thực là xa...Nhưng nụ cười của nàng...thật sự là xinh đẹp, tuy rằng vô cùng khắc chế, chắc hẳn nàng cũng biết nụ cười đó đoạt phách cỡ nào. Đóa hoa nhỏ này lại cực lực thu liễm vẻ tuyệt mỹ của mình, chỉ dùng vẻ ôn nhuận để thu hút người khác.

“Vì sao lại cứu ta? Nói không chừng ta là người xấu.” Hắn ôn hòa hỏi.

“Nếu huynh có thể cử động, ta không dám cứu.” Nàng thực thẳng thắn, nghiêng đầu cười sáng lạn, “Nhưng huynh không thể cử động. Nếu ta cứ mặc kệ mà bỏ đi, buổi tối nhất định sẽ không thể ngủ ngon.”

Nàng phỉ phỉ bụi trên quần áo, hơi cúi người với Bạch công tử, “Bạch công tử, như vậy được rồi.”

Nàng đang muốn nhảy xuống khỏi tảng đá, lại quay đầu hỏi, “Các ngón tay của huynh cử động được rồi chứ? Chân của huynh...Ta không tiện động vào.”

“Vì sao?” Hắn đột nhiên muốn trêu nàng, “Thẹn thùng?”

“Không phải thẹn thùng gì.” Nàng ngây thơ nói, “Đó là nơi nương tử của huynh mới có thể chạm vào.”

Hắn cất tiếng cười to, đã lâu rồi chưa từng cảm thấy vui như thế. Hắn cuối cùng thừa nhận, cũng có nữ nhân đáng yêu. Cho dù là một nữ nhân nhỏ như vậy.

“Ta không nói cho người khác, người cũng đừng nói cho ai biết.” Trong lòng hắn dâng lên ý đùa dai phi thường hiếm có. Đùa với nàng, “Người giúp ta tiếp, được không?”

Nàng gãi gãi đầu, vén áo choàng của hắn lên xem.“Hai đầu gối chỉ là bị trật khớp...Nhưng nhất định là cũng đau muốn chết...” Nàng lo lắng ngẩng đầu, “Nấn lại sẽ càng đau.”

“Người có thể làm được không?” Hắn nhướng mi.

“Này không khó a.” Nàng hoang mang nói, “Thầy thuốc đều nói tay nghề của ta rất ổn, ta tiếp được.”

Nàng thần nhiên đặt ngón tay lên đầu gối hắn, thoáng cảm giác, ngẩng đầu nhìn hắn, hắn gật gật đầu, thủ pháp thuần thực nắn xương lại.

“...Rất đau đi?” Nàng có điểm lo lắng hỏi.

“Ta có thể chịu đau.” Hắn khẽ cười.

Nàng lại tiếp cúi phải, búi tóc mềm mại ở sát trước mặt hấn, phía trên cái một cây trâm mộc. Không hiểu vì sao, hấn há miệng cắn vào chiếc trâm mộc của nàng, chờ tới khi nàng tiếp cúi xong đứng lên, chiếc trâm đã bị kéo ra.

Nàng khẽ a một tiếng, tóc rối tung xõa xuống, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn càng mềm mại, vẻ mặt kinh hoàng.

“Quả nhiên là vẫn đau đi?” Nàng cau mày, “Lẽ ra ta nên đưa cho huynh một cái khăn tay để cắn vào. Đỡ khiến huynh phải cắn vào trâm.”

Hấn nhả ra, để chiếc trâm mộc rơi xuống trong lòng mình. “...Tặng ta đi.”

“Nhưng trâm này không đáng bao nhiêu tiền a.”

Nàng khoát tay, “Huynh thích thì giữ lấy, ta còn hai hộp lớn kia. Được rồi, xong hết rồi.” Nàng tiêu sái tùy tay lấy ra một chiếc khăn, túm mái tóc lại cùng một chỗ, “Bạch công tử, bảo trọng a.”

Nhìn nàng một cái, “Phù Cừ, bảo trọng.”

“Ta không phải tên đó.” Nàng cười khẽ.

“Cái tên này chỉ ta mới có thể gọi. Đây là tên tự của muội.” Thanh âm của hấn mịn như tơ, “Có ngày gặp lại.”

“Chỉ sợ có hơi khó.” Nàng cười sáng lạn như sao, “Cáo từ.” Nàng lại như con mèo nhỏ nhanh nhẹn nhảy lên trên bờ, dắt con ngựa đã uống đủ nước, ăn no cỏ, vẫy vẫy tay về phía Bạch công tử, dưới ánh mặt trời, thật là cánh tay phấn nộn hồng tồ.

Nàng rất nhanh đem chuyện này quăng ra sau đầu, người nhà cuối cùng cũng tìm được nàng, vội vàng đưa nàng trở về.

Nàng không kể lại chuyện này với ai, tuy rằng cha mẹ đều thực cưng chiều bọn họ, nhưng nàng cũng biết nữ hài tử làm như vậy không được đúng lắm.

Nhưng vì sao không đúng, kỳ thật nàng còn quá nhỏ, cũng không rõ ràng lắm.

Đến nỗi khi Bạch công tử tìm đến, thật sự là bất ngờ.

Thậm chí ngay cả bản thân Bạch công tử, cũng phi thường buồn bực. Một canh giờ sau, huyết đạo của hấn cuối cùng cũng giải khai, vận công trong chốc lát, huyết mạch đã lưu thông.

Nếu chiếu theo tính tình của hấn, hấn là phải đi giết nữ nhân đã biến hấn thành như vậy. Nhưng hấn lại không làm như thế. Mà lặng lẽ đuổi theo dấu vết Phù Cừ, lặng lẽ bảo hộ nàng, cho tới khi người nhà của nàng tìm đến.

Thế cũng coi như là xong.

Nhưng trong lòng hấn còn có một chiếc trâm mộc, bị nhiệt độ cơ thể của hấn làm ấm áp.

Tiểu cô nương có ân đối với hấn. Bạch Trọng Mưu hấn có ân tất báo. Nhưng nữ nhi của Vương đại học sĩ cần gì hấn báo ân? Nàng cả đời phú quý vinh hoa, có quan hệ gì với một lãng tử giang hồ như hấn đây?

Nhưng mỗi ngày trôi qua, hấn càng thêm phiền chán. Kỳ thật có rất nhiều chuyện chờ hấn giải quyết, rất nhiều rất nhiều. Nhưng hấn tổng cảm thấy dường như luôn thiếu thiếu cái gì. Thậm chí thường thường cầm chiếc trâm mộc kia mà nhìn ngắm.

Có lẽ vì nụ cười ấy đi, nụ cười giống như có thể chiếu sáng cả đêm đen âm u.

Một đứa nhỏ mới mười ba tuổi a, Bạch Trọng Mưu, người đang nghĩ cái gì? Kiên nhẫn chờ bao lâu a... Một đóa phù dung mềm mại như vậy, sao có thể cuốn vào vòng đao quang kiếm ảnh của giang hồ?

Nhưng hấn vẫn xuất hiện ở thành Giang Tô, lặng lẽ lẻn vào Vương gia, cũng thấy được Phù Cừ đang chong đèn ngồi đọc y thư, ngáp dài không coi ai ra gì, khóe mắt mang theo nước mắt.

Nha đầu của nàng tiến vào, cho nên chỉ nhìn thấy sườn mặt của nàng, lúm đồng tiền sáng lạn như sao.

Nếu đã quyết định, sẽ không hối hận. Hấn liếc nhìn, đóa phù cừ này hẳn muốn. Sẽ có ngày, bàn tay nàng sẽ nắm chặt bàn tay hắn, không rời khỏi hắn.

Đối với chuyện này, hắn tràn ngập tin tưởng.

Những người biết Vương Lâm, đều nói Vương gia nhị cô nương luôn luôn giống như ánh mặt trời.

Cuộc sống của nàng không có mưa gió, có lẽ là vì sinh hoạt tại một gia đình thực hạnh phúc, tuy rằng trong trí nhớ của nàng thì phụ mẫu là uyên ương chứ không phải người...lão cha tuy rằng ‘quái’, nhưng cha thương bọn họ, tuy rằng còn lâu mới bằng thương mẫu thân.

Nàng cùng ca ca là song bào thai, sinh ra không bao lâu, Đại bá, Nhị bá cũng có hỉ. Tuy rằng từ sau khi sinh đường đệ tới giờ cũng không có tin vui nữa, nhưng cũng đã đủ để bọn họ kiêu ngạo báo cáo với tổ tông. Từ lúc nàng còn nhỏ tới nay, chính là bảo bối của cả nhà. Dù sao cũng là nữ hài tử duy nhất. Từ sau khi lớn lên, quen biết một vài gia đình khác, trở về luôn cảm ơn tích phúc. Cảm tạ đã đầu thai đến một gia đình tốt như vậy.

Cha mẹ đối với bọn họ rất gần gũi, giống như đối với bằng hữu, có thương có lượng, muốn học cái gì thì học...Ca ca đã sớm lập chí muốn trở thành cử nhân, có chỗ dựa là nhà họ Vương, từ rất nhỏ đã tỏ vẻ cương nghị người lớn, thường bị cười là bắt chước cha.

Nàng đây, say mê học y, cha mẹ cũng không ngăn cản, còn chính thức cho bá thầy thuốc trong nhà làm sư phụ, chạy loạn bên ngoài cũng không sao cả, luôn sùng nịch nói nàng còn nhỏ.

Nhưng nàng thật sự rất nói cho cha mẹ biết, nàng cũng không thích chạy loạn bên ngoài. Muốn nói, nàng hâm mộ nhất là y cô Lý Thục Thần.

Mới lớn hơn nàng ba tuổi, đã vang danh khắp thiên hạ. Nàng cũng không phải muốn vang danh khắp thiên hạ, chỉ là nếu có thể chính thức làm thầy thuốc, nghiên cứu y thuật, đó là hạnh phúc tới cỡ nào a...Tuy sư phụ khen ngợi nàng bắt mạch, kê đơn cùng nổi xương tốt, nhưng nàng vẫn không thể học được châm cứu. Châm cứu phải nhận biết huyết đạo, phải là thao tác trực tiếp. Sư phụ nói nam nữ có khác biệt, không thể dạy cho nàng. Nhưng nàng không phục, nhắc tới Lý Thục Thần, sư phụ cười khổ nói, Lí thị lập gia đình mới được phu quân dạy cho, làm cho nàng phi thường chán nản.

Thẳng thắn mà nói, nàng cũng không muốn gả cho người ta. Nhưng lòng ham học hỏi giống như móng vuốt cào trong lòng, vô cùng khó chịu.

Nàng biết rõ rất nhiều yếu quyết hạ châm, nàng cũng đã nói, nhưng ngay cả một huyết đạo, sư phụ cũng không dạy nàng, nói nữ tử chưa kết hôn không được nhìn, làm cho nàng vô cùng, vô cùng buồn bã.

Vì thế, nàng đành phải đặc biệt chuyên chú vào việc bắt mạch kê đơn cùng nổi xương. Chỉ là luôn cảm thấy đã mất đi một phần rất quan trọng.

Nàng mê y thuật như vậy, cha mẹ không vội, Đại bá, Nhị bá lại rất nóng nảy. Trong nhà chỉ có một thiên kim, cha mẹ lại buông tay để mặc nàng cả ngày ở chung với đám bệnh nhân, còn ra thể thống gì...Nhưng cha mẹ nàng là hai kẻ đầu bò, đánh không được, mắng không nghe. Đành phải dỗ dành cháu gái, an bài người dạy nàng cầm, kì, thi, họa, thêu thùa, may vá.

Nàng cũng học, chỉ là học không yên, thường xuyên trốn học, bỏ giờ.

Có đôi khi là theo sư phụ ra ngoài chẩn bệnh, có đôi khi cũng là vì Nhị thẩm kéo nàng đi dâng hương.

Lại nói tiếp, Nhị thẩm là một người đáng thương, nàng cũng khó có thể nhẫn tâm cự tuyệt. Nhị thẩm chính là một tài nữ, nhưng Nhị thúc ngay đến lời nói bình thường cũng dùng rất buồn cười, gặp mặt ít nói chuyện, Nhị thúc cũng không sùng ái thẩm ấy, ngay cả đứa nhỏ cũng đều là thiếp sinh.

Nhị thẩm ở nhà cực buồn, cho nên dùng đủ loại kiểu dáng danh mục đi dâng hương, kéo Lâm Nhi đi, nàng cũng yên lặng đi. Dù sao Nhị thẩm cũng đều để kệ nàng cưới ngựa, chính mình ngồi trong xe ngựa nhắm mắt niệm Phật.

Nàng đây, luôn phải cười ngựa theo cùng, du sơn ngoạn thủy. Ai bảo Nhị thẩm chẳng thân thiết với ai, chỉ có thể kéo nàng đi cùng?

Lâm Nhi là một cô gái tính tình hoạt bát. Tuy nàng hoạt bát vui vẻ, nhưng cũng rất giống cha nàng ở chỗ cứng đầu, cũng vô cùng kiên cường. Cũng may cha mẹ đều biết tính nàng, không bắt ép nàng như những nữ tử khác.

Ngoại trừ việc không được học châm cứu, cuộc sống của nàng cũng không hề có khó khăn gì.

Ngày hôm nay, mười sáu tháng ba, hoa đào ở chùa Đại Bi nở đẹp nhất. Nhị thẩm rủ nàng tới Đại Bi tự, nàng yên lặng cưỡi con ngựa của mình đi theo. Cho tới bây giờ, nàng vẫn không thích ngồi xe ngựa. Nương cười nói là khi hoài thai bọn họ bị xe ngựa dọa sợ muốn điên. Nàng thật sự thích cưỡi ngựa... Nhưng nếu lớn hơn thì không được, phải mang theo mũ sa gì đó... Lớn lên thật sự là một chuyện phiền toái a.

Đến Đại Bi Tự, Nhị thẩm cùng phương tượng thi lễ với nhau, không nói chuyện. Một lát sau lại thần nhiên nói vài câu, Nhị thẩm vào trong phòng nghỉ ngơi, nàng thì sao, nhẹ thở dài một hơi, chậm rãi đi ra.

Hàng năm đều như vậy, cũng một hai người bọn họ không phiền lụy.

Sắc trời dần dần tối, sao trời tỏa sáng. Tiểu viện các nàng ở độc lập, chỉ có một cửa, không có người ra vào. Nhị thẩm sợ có người lạ tiến vào cho nên khóa cửa.

Khóa được cửa, sao khóa được tâm ma? Nàng cảm thán, nhưng cũng chỉ ngồi nhìn hoa đào trong tiểu viện nở đỏ diễm lệ.

“Ngắm hoa dưới trăng, vì sao thở dài?” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng truyền đến, nàng hơi hơi lấp bắp kinh hãi, ngẩng đầu nhìn lại chỗ phát ra tiếng nói.

Dưới ánh trăng, áo trắng trắng tuyết, phần phật bay giữa gió lạnh, một vị công tử đoan trang tuấn nhã, đứng trên tường, nhìn nàng khẽ cười.

Này thật đúng là giống một bức họa.

“Bạch công tử?” Nàng hơi sửng sốt, “Vốn là người đẹp...”

“Trèo tường thật là chuyện của phường trộm cắp.” Hắn khẽ cười một tiếng, phiêu nhiên dừng trước mặt nàng, “Ta xác thực họ Bạch, Bạch Trọng Mưu, tự Tử Vũ.”

“Ta đây không gọi sai, Bạch công tử.” Khóe môi nàng nở rộ một nụ cười sáng lạn đầy sức sống.

Hắn hơi ngần người nhìn nàng trong chốc lát, “Phù Cừ. Đã lâu không gặp.”

“Không quá lâu chứ? Tháng trước mới gặp qua.” Nàng che miệng cười, phi thường ngây thơ, “Sao huynh lại ở chỗ này?”

“Đi qua.” Hắn đạm cười, “Nghe được Phù Cừ than thở, cho nên làm trộm một lần.”

“Bạch công tử, công phu của huynh tốt lắm a.”

Bạch Trọng Mưu lại không trả lời, vòng sang chuyện khác, “Sao lại thở dài? Vì ý trung nhân?”

Nàng cười phù một tiếng, “Ta mới mấy tuổi, ý trung nhân? Ta cả đời cũng không cần có ý trung nhân...”

“Ngốc quá.” Hắn ôn hòa nói, “Sang năm có khi sẽ có người tới cửa bàn chuyện hôn nhân, chẳng mấy chốc sẽ gả đi thôi.”

“Mẹ ta nói sẽ không sớm như vậy, xem tâm ý của ta.” Nàng lắc lắc đầu, chần chờ một chút, người trước mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, ngược lại, lại dễ dàng thổ lộ tâm sự, nàng thực có vẻ người lớn thở dài một tiếng, “Vô nhân bất oan, hữu tình giai nghiệt.” (ai cũng mắc oan khiên, có tình đều nghiệt chướng)

Bạch Trọng Mưu kinh ngạc nhìn nàng, “Muội vẫn chỉ là một đứa nhỏ... Những lời này không tốt không nên nói.”

“Lời nói thật nghe qua vốn không may mắn.” Nàng ngẩng đầu, “Cha ta cùng nương ta... tựa như chim liền cánh, nhưng ta đã nhìn từ nhỏ đến lớn, nghĩ lại, lại cảm thấy sợ hãi. Tâm của chính mình lại không vì bản thân, mà hoàn toàn phụ thuộc vào người khác... Vạn nhất người kia phụ mình, như vậy chẳng phải còn đáng sợ hơn cả chết sao?”

“Vương đại học sĩ tất nhiên sẽ không phụ bạc. Đưa thê tử dạo phố, không nhìn thế nhân, duy thê tuyệt thiếp...” Hấn than nhẹ, tấm gương như vậy thật sự là làm người ta cảm thấy xấu hổ.

“Cha ta đương nhiên không phụ bạc, ông ấy còn sợ nương ta chạy ấy chứ.” Nàng nhìn Bạch Trọng Mưu, “Bạch công tử, huynh đã hỏi thăm về nhà ta?”

“Ta ít nhất cũng phải biết tên tuổi của người có ân với ta chứ.” Hấn bình tĩnh nói.

Trong mắt Lâm Nhi xuất hiện vẻ tò mò, “Bạch công tử, huynh là người trong giang hồ đi? Nhưng huynh thật sự không cần để ý, chỉ là nhắc tay chi lao.”

“Vì là người trong giang hồ, mới đặc biệt cần báo đáp từng chút tri ân.” Hấn thản nhiên nói.

Nàng cười khẽ lắc đầu, “Nhưng ta không cần huynh báo đáp gì.”

“Ít nhất cũng là hàng năm tới nói chuyện với muội.” Hấn rũ mắt nhìn xuống, càng thêm tuần tú, “Ta biết ngày mười sáu tháng ba hàng năm, muội đều tới đây tá túc một đêm.”

Nàng hơi cau mày, nhìn giai công tử tuần lãng trước mắt. Người giang hồ thật sự là kỳ quái, một chút việc nhỏ cũng tích cực như vậy.

Bất quá thoát nhìn thật sự là thưởng tâm duyệt mục, ngôn ngữ thú vị.

(thưởng tâm duyệt mục: ấm lòng, đẹp mắt)

“Bạch mỗ cũng không có ý gì khác.” Giọng nói của hấn mềm mại.

Nàng nở nụ cười, “Bạch ca ca, huynh đẹp như vậy... Ta cũng không phải sợ huynh.” Lâm Nhi gãi gãi đầu, “Ý ta là, huynh không có ý gì khác với ta, ta biết.” Hấn rũ mắt nhìn xuống, khóe miệng ẩn giấu ý cười.

Nói là đứa nhỏ, lại sắc bén hơn người. Nói là cô gái, lại còn vô cùng ngây thơ. Vừa nói chuyện với nàng vừa nghĩ, Vương đại học sĩ thực nuông chiều nàng...Thậm chí so với những đứa nhỏ cùng tuổi còn ngây thơ hơn rất nhiều.

Gắt gao cuốn nụ hoa, gió xuân không dám thổi mạnh. Chẳng lẽ có thể cứng rắn đoạt lấy, thương tổn đóa hoa mềm mại? Không thể.

Đứa nhỏ ngây thơ như vậy, lại nói nàng phải làm thầy thuốc, dị thường khát khao khi nhắc tới Lý Thước Thần, trong mắt xán tinh quang, khóe miệng mỉm cười, ôn nhu như rượu mật.

Nếu chỉ nhìn qua thì thật tốt. Càng nhận thức càng khó buông tay...

Trăng đã tới giữa trời.

“Muội nên đi ngủ đi.” Hấn ngắt một cành hoa đào đưa cho nàng, “Ngày khác ta lại đến, có hoan nghênh không?”

“Bạch ca ca, ta thật cao hứng khi quen biết được một bằng hữu như huynh.” Nàng vui vẻ nói.

Bạch Trọng Mưu liếc nhìn nàng một cái thật sâu, lắc mình rời đi. Đã đi xa, khóe miệng hấn vẫn đậm cười, thở dài một hơi, lại lộ ra vẻ mặt lạnh lùng.

2. Chương 2

Thực không nên đi gặp nàng.

Không phải là vì trước lúc quyết chiến, mà là vì nàng, khiến tâm của hấn xuất hiện một lỗ hổng. Thật tức cười, Bạch Trọng Mưu.

Được xưng Vô Tình công tử Bạch Trọng Mưu... Chuyện này để cho người ta biết, thanh danh nhất định sẽ bị hủy.

Bao nhiêu tuyệt sắc nữ tử chỉ mong được hắc liễu mắt tới, nhưng khiến hắc chung tâm, cư nhiên lại là một đứa nhỏ a... Hắc vốn tưởng rằng, tuyệt đối sẽ không động tâm. Trong lúc điên cuồng này, cái gọi là tình yêu, quả thực phiền phức.

Cho dù thủ đoạn có độc ác, cũng không khiến bọn họ thu liễm một chút nào.

Tựa như nữ tử đã bẻ trật các đốt ngón tay hắc, buộc hắc phun ra những lời yêu thương Trường Sinh cung chủ gì đó... Đau khổ cầu xin, uy hiếp lợi dụ, cũng chỉ cầu một câu nói dối... Hắc không nên mềm lòng với nàng ta.

Nghĩ rằng như vậy là có thể được như nàng ta muốn?

Khóe miệng hắc nhếch lên, lộ ra nụ cười xinh đẹp lại tàn khốc, nhìn nữ nhân trúng chiêu ngã xuống không dậy nổi. Chiều theo lệ thường, nữ nhân này đối đãi với hắc thế nào, hắc sẽ hoàn trả lại gấp mười. Bạch Trọng Mưu hắc, tính toán chi li, không bao giờ chịu thiệt.

Cho dù là nữ nhân, tiểu hài tử, lão nhân, đều giống nhau.

Hắc cầm các ngón tay của Trường Sinh cung chủ, giống như chơi đùa, bắt đầu từ ngón cái bàn tay phải, chậm chạp, bẻ gãy từng ngón, so với nàng ta lúc trước còn chậm hơn gấp bội. Nhưng nàng ta thật sự rất âm ỹ, kêu khiến cho người ta cảm thấy phiền, hắc lẳng không điểm á huyết của nàng ta.

Hắc chuẩn bị bẻ gãy xương khớp toàn thân của nữ nhân này. Sau khi gãy xương cổ, hắc là sẽ chết đi?

Nhưng nữ nhân này đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắc. Ánh mắt nóng bỏng như là hỏa diễm. Giống như ngày ấy, lặng lẽ lên vào Vương gia, thăm Phù Cừ, hắc nhìn thấy ánh mắt của chính mình trong gương đồng.

Đứa nhỏ phần nộn kia nói, vô nhân bất oan, hữu tình giai nghiệt.

“Liền vì nàng, bớt chút tạo nghiệt đi.” Ánh mắt hắc lạnh như băng, đột nhiên ôn nhu như nước xuân, nhưng lại khiến Trường Sinh cung chủ thống khổ hơn cả khi bị hắc tra tấn.

Trong lòng hắc, cư nhiên có người. Một kẻ vô tình lạnh lùng như băng... Cư nhiên cũng có thể ôn nhu ấm áp như ánh mặt trời ngày xuân. Vẫn duy trì vẻ ôn nhu đó, hắc xoay tay lại, đâm kiếm thẳng vào tim Trường Sinh cung chủ, nháy mắt đoạt đi sinh mệnh, cùng thống khổ của nàng ta.

Công tử huy kiếm, huyết châu bắn ra, không lưu một giọt trên thanh Thu Thủy Hàn. Giang hồ đệ nhất mỹ nữ Trường Sinh cung chủ, hồn đã lìa xác.

“Công tử.” Một đạo bóng đen giống như tách ra từ màn đêm, khom người trước mặt hắc.

“Trịnh Liệt, ” hắc ngữ khí bình thản, “Đưa Trường Sinh cung chủ về Trường Sinh cung. Nói rằng đúng hẹn quyết đấu, Trường Sinh cung chủ rơi vào hạ phong, bị ta giết chết.”

“Tuân lệnh.” Hắc y Trịnh Liệt ôm quyền trả lời, ánh mắt thậm chí không dám liếc qua dung nhan giang hồ đệ nhất mỹ nhân, “Đã bắt được Tả hộ pháp bị nàng ta thu mua, xin hỏi công tử nên xử trí như thế nào?”

“Tiệt.” Hắc thản nhiên nói.

...Tiệt? Trịnh Liệt ngẩng đầu nhìn công tử.

“Tiệt, ngươi không hiểu sao?” thanh âm Bạch Trọng Mưu càng thêm thân thiết êm tai, Trịnh Liệt lưng không ngừng đổ mồ hôi lạnh, “Đơn giản mà nói, chính là lẳng trì một ngàn đao mới tắt thở. Trịnh Liệt, ngươi mới rời đi một thời gian ngắn, liền trở thành ngốc rồi.”

“Thuộc hạ ngu muội!” Trịnh Liệt vội vàng trả lời. Lần trước gã chậm chạp không hiểu, cho nên công tử thực cẩn thận làm mẫu một chút trên người gã. Kia tuyệt đối không phải trò đùa, “Thuộc hạ lập tức đi làm!”

“Không cần phải gấp gáp.” Bạch Trọng Mưu trầm ngâm một lát, “Vẫn là để ta làm mẫu mấy đao trên người người đi. Đồ khiến người quên yêu cầu của ta.”

Gã vừa không dám cầu xin tha thứ, vừa không dám trốn tránh. Đáy lòng âm thầm kêu khổ, sao lại bị điều đến hầu hạ vị chủ nhân bề ngoài thanh nhã, nội tâm như ma quỷ này cơ chứ. Tại sao gã lại xui xẻo tới vậy?

“Công tử.” Một thân ảnh giống như quỷ mị từ trên ngọn cây phóng xuống, “Nàng cảm cảnh hoa đào vào bình, rất là yêu thích.”

Bạch Trọng Mưu lặng yên trong chốc lát, lúc mở miệng, thanh âm lại có chút vui vẻ, “Trịnh Liệt.”

“Có thuộc hạ!” Mồ hôi lạnh đã thấm ướt lưng áo gã.

“Không cần tiết, ba năm đao là được rồi.” Ma đầu này cư nhiên nở nụ cười một chút, “Khó được ta hôm nay tâm tình tốt.”

“Tuân lệnh!” Gã vội vàng xoay người rời đi, tránh a chủ này lại nghĩ ra trò vui gì mới.

Gã thực buồn bực, vì sao địa vị Minh chủ vô lâm, lại rơi vào tay Vô Tình công tử khi chính khi tà này chứ? Lần đầu tiên y lấy được ngôi vị Minh chủ vô lâm, mới mười bảy. Năm kia lấy được lần thứ hai, mới hai mươi hai.

Thoạt nhìn giống như vĩnh viễn không ngừng... Những tháng ngày khổ ải của gã, có phải cũng vĩnh viễn không thấy điểm cuối hay không?

Trịnh Liệt lập tức sợ run cả người, cũng bởi vì rất lạnh. Gã vẫn nên nhanh chóng đi xử lý tên xui xẻo kia đi... Bằng không chắc chắn gã sẽ trở thành một con quỷ xui xẻo khác a.

3. Chương 3

Vô lâm minh chủ Vô Tình công tử Bạch Trọng Mưu gần đây thực không yên lòng.

Không phải hắn gây ra sai lầm gì, hắn vẫn giống như trước kia, dùng sự tàn nhẫn mà hài hước để chinh thuộc hạ của hắn. Xử lý mọi việc vẫn nhanh, ngoan, chuẩn như trước, đám người Trường Sinh cung để tang đến khởi binh vẫn tội, đều bị một mình hắn đuổi đi rồi.

Kỳ thật hắn chỉ giết hai người, người của Trường Sinh cung liền quỳ xuống đất cầu xin tha thứ. Kỳ thật hắn vốn chỉ định giết một người, chỉ là giết rất tàn độc, sử dụng rất mạnh, mấy mảnh xương cốt của tên kia lại rất cứng rắn... Mà người bên cạnh y lại rất xui xẻo, bị đoạn xương cốt bén nhọn văng phải đâm trúng trái tim... Chỉ có thể nói, này hoàn toàn là ngộ thương.

Hắn phải phải chút bụi vốn không hề tồn tại, áo trắng tựa tuyết, ngay cả một giọt máu cũng không dính vào. Thở dài.

Toàn bộ người của Minh Đàn ngay cả thở cũng không dám thở mạnh. Lần trước có kẻ đã thở quá mạnh, công tử chỉ phát tay đã nội thương học máu, nằm trên giường bệnh nửa năm mới có thể miễn cưỡng chống nạng mà đi.

Công tử chỉ khí định thần nhàn nói, “Ta chỉ hơi run tay một chút.” Cho nên, lúc công tử thở dài, Minh Đàn một mảnh tĩnh mịch. Hắn chán nản nhìn một đồng hồ hỗn loạn. Phát phát tay, “Đưa hai vị này về Trường Sinh cung. Cẩn thận chút, đừng để cho ta lại phải nhắc tay.” Hắn chậm rãi bước ra, người trong Minh Đàn lập tức hít lấy hít để, người người ngàn hạnh vạn hạnh vui mừng khôn xiết, ăn mừng qua khỏi đại kiếp nạn, tay công tử không bị run.

Chỉ có Trịnh Liệt xui xẻo phải phụng phịu hộ vệ hắn trở về, trên thực tế khóc không ra nước mắt đi theo phía sau công tử. Công tử tạo nhà ngồi xuống chơi đàn. Sơn lam mờ mịt, áo trắng như mây, Vô Tình công tử tựa như người trong họa, ngón tay chậm rãi, gảy lên một khúc ‘Phượng Cầu Hoàng’ ôn nhu da diết.

Khuôn mặt Trịnh Liệt nghiêm nghị, đáy lòng lại vì tin đại bát quái từ Hắc Nha mà choáng váng, hơn nữa công tử chỉ có việc gì cũng thở ngắn thở dài, khúc Phượng Cầu Hoàng này mặc dù dễ nghe, nhưng hắn nghe cũng đã phát chán rồi... Thật vậy chăng? Là cô nương nhà ai kiếp trước không chịu tu, làm thiêu Phật tháp, bị công tử ma đầu nhà bọn họ coi trọng ? ! Hắc Nha chết cũng không chịu nói, chỉ tặc lưỡi cười hề hề, rất là vui sướng khi người gặp họa... Công tử nhà bọn họ thoạt nhìn không gì không làm được, không gì không phá được, tâm ngoan thủ lạt, đánh khắp thiên hạ không có đối thủ nhưng cũng không suôn sẻ lắm trên tình trường... Cho dù cực kì kiềm chế, khoe miệng Trịnh Liệt, cũng hơi hơi nhếch lên vui sướng khi người gặp

họa, vô cùng vui sướng. Còn có cái gì thư thái khoái hoạt hơn chuyện nhìn ma đầu chủ tử này phiền não chứ... ?

“Trịnh Liệt.” Công tử thần nhiên nói, “Bảo Hắc Nha tá đầu gối hai canh giờ cho ta.”

Gã không thể không run người. Đầu gối là chỗ yếu hại nhất ở chân, gã đương nhiên thực thành thạo phương pháp bức cung bẻ trật khớp đầu gối... Nhưng cũng không có hứng thú để chính mình thử xem xem.

Trên thực tế, tiểu cầm nã thủ của Bạch công tử tinh diệu vô cùng, các đốt ngón tay bị trật khớp sau khi được tiếp lại, lập tức có thể hành động tự nhiên. Nhưng đau đớn cũng vô cùng... Nghe nói so với sinh đứa nhỏ còn đau hơn.

Trịnh Liệt vì sao lại biết? Bởi vì ngày đầu tiên gã đến đã ném mùi qua. Gã coi như vận khí tốt, không xấu mặt. Nghe nói lúc y vừa lên làm minh chủ võ lâm, có thuộc hạ không phục, trong nháy mắt, y bẻ trật tứ chi người nọ, ngay trước cửa Minh Đàn, đau đến nước mắt nước mũi, trắng vàng gì cũng đều phun ra hết...

Công tử mỉm cười nhìn gã, cho dù đều là nam nhân cũng cảm thấy tim đập, quả nhiên quyến rũ. Gã lại nghiêm túc cúi đầu, “Công tử xử trí anh minh!”

Y sâu kín thở dài, “Không có người mới a. Bằng không nên tá hấn cả đời. Trịnh Liệt, người muốn đi thay Hắc Nha sao? Hay là phục vụ bên cạnh ta?”

Bất quá mặc dù hay, nhưng tánh mạng vẫn trọng yếu hơn. Trịnh Liệt tỏ vẻ có tình có nghĩa, chính khí nghiêm nghị nói, “Thuộc hạ nguyện vì công tử quên mình phục vụ!”

May mắn lúc này Đốc Pháp Sử nơm nớp lo sợ chạy lại, trên tay ôm một đồng quyền trục. Vốn dĩ Đốc Pháp Sử không cần đảm nhiệm công tác phụ tá như vậy, nhưng bảo bị đánh phát sợ rồi? Đốc Pháp Sử bắt đầu bẩm báo từng chuyện, từng chuyện, công tử tùy nghe tùy đáp, phi thường tinh chuẩn. Có đôi khi Đốc Pháp Sử mới nói nửa câu, y đã có phương án xử lý, phi thường nhanh chóng.

Y thở dài, “Lại là chuyện lớn như lông gà vỏ tỏi?”

Đốc Pháp Sử liều mạng đổ mồ hôi, “...Ba tháng sau Hoa Sơn luận kiếm.”

“Cũng chỉ lớn đến mức đó mà thôi.” Y liếc liếc mắt nhìn một đồng quyền trục chồng chất như núi, “Trịnh Liệt, hữu hộ pháp của chúng ta còn chưa có chết đó chứ?”

Trịnh Liệt rung mình, “Hữu hộ pháp vẫn đang ở Trấn Giang.”

“Gọi hấn trở về.” Bạch công tử phiền chán phẩy phẩy tay ngọc, “Ta làm võ lâm minh chủ không phải để xử lý đồng lông gà vỏ tỏi đó.”

Muốn đẩy việc cho hữu hộ pháp? Đây thật đúng là chuyện chưa từng có a!

“Trịnh Liệt, người có chuyện gì muốn nói có thể nói thẳng.” Thanh âm của y hòa ái như gió xuân, lọt vào tai lại khiến Trịnh Liệt cùng Đốc Pháp Sử cùng run rẩy bầy.

“Thuộc hạ lập tức đi làm!” Gã cúi người muốn đi.

“Chậm đã.” Thanh âm y lười biếng đuổi theo, “Nhớ rõ nói cho hữu hộ pháp, Tả hộ pháp bởi vì cấu kết ngoại nhân, ý đồ mưu hại minh chủ, bị tiết... Cần ta giải thích hoặc làm mẫu thể nào gọi là bị tiết sao?”

Y hơi hơi mỉm cười, tuấn mi lưu mắt, phong thái phi phàm.

Nhưng thuộc hạ xui xẻo của y bị y chơi đã sáu bảy năm, sớm đã biết không thể bị sắc đẹp mê hoặc.

Trịnh Liệt khí thế nói, “Thuộc hạ chắc chắn báo cho hữu hộ pháp biết, Tả hộ pháp bị lăng trì ngàn đao, chết thê thảm vô cùng, tiếng kêu khóc cách xa vài dặm vẫn có thể nghe thấy...”

“Cuối cùng cũng lạnh lợi hơn được một chút.” Y đứng lên, áo bào trắng phiêu nhiên, tiêu sái phiêu dật, rời khỏi Minh Đàn, thần nhiên mà đi.

Mà thuộc hạ xui xẻo của y, chỉ có thể cúi người tiễn, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

4. Chương 4

Đương nhiên, việc này Lâm Nhi tuyệt không biết. Nàng thậm chí không biết võ lâm minh chủ lạnh lùng tà khí này, lại phái hộ vệ giỏi nhất của hắn tới nhà nàng, âm thầm bảo hộ.

Nàng đang chán nản ngồi ngốc. Y thư trước mặt, lại một tờ cũng không lật tới.

Tới tận khi hơi lạnh của gió đêm thổi vào, nàng mới quay đầu, chấn động. Bạch công tử ngồi trên bậu cửa sổ, lại giống như là ngồi trên ghế dựa rộng thùng thình, bình thản, cười yếu ớt, dây cột tóc phiêu đảng trong gió đêm.

“... Bạch ca ca?” Nàng chấn động, tiến lên kéo tay áo hắn, “Sao huynh lại đến đây? Không phải nói sang năm gặp sao?”

Hắn ôn nhu nhìn gương mặt nho nhỏ của Lâm Nhi, “Cảm thấy, không đợi được tới khi đó.”

“Một năm rất nhanh sẽ qua...” Nàng kéo tay áo Bạch Trọng Mưu, “Suyt... Nhỏ giọng chút, mau vào. Để cho người ta nhìn thấy...sẽ bị coi là trộm đấy.”

Bạch Trọng Mưu thuận theo nhảy xuống, nàng nhìn trái nhìn phải, đóng cửa sổ lại, nhìn hắn, “Vì sao ban ngày lại không theo cửa chính mà vào?”

Hắn bật cười, “Phụ thân muội sẽ để cho ta gặp muội sao?”

Lâm Nhi cười phù một tiếng, “Cha ta nói không chừng sẽ cho, nhưng Đại bá Nhị bá ta sẽ gọi người vác gậy gộc tới đánh đuổi đi.”

“Ta tuy rằng không sợ gậy gộc, nhưng cũng không muốn khiến Đại bá Nhị bá của muội tức giận.” Bạch Trọng Mưu buông tay, “Nhưng Phù Cừ, ta rất muốn gặp muội.”

“Ta có gì hay mà gặp?” Lâm Nhi cười khẽ, như trăng tròn phá mây mà ra, “Tùy tiện đi trên đường cũng có thể tóm được một bó to, như mẹ ta nói, còn không nhận ra ai với ai, cực kì bình thường...”

“Nương muội, không nên nói muội như vậy.” Hắn muốn vươn tay vuốt ve mái tóc dài của nàng... lại bị nàng kéo tay áo, tới ngồi trước bàn.

“Mẹ ta nói bộ dạng bình thường mới tốt, không gây chuyện.” Nàng nghĩ nghĩ, “Đừng cười sẽ không gây chuyện. Bạch ca ca, huynh ngồi một chút đừng lên tiếng, ta đi xem Tiểu Hỉ đã ngủ chưa...”

Nàng rón ra rón rén qua nhìn nha hoàn ngủ ở phòng cách vách, Bạch Trọng Mưu khí định thần nhàn ngồi, nha đầu kia đã bị Hắc Nha điểm huyết ngủ, trời chưa sáng sẽ chưa tỉnh lại.

Quay đầu thú vị đánh giá phòng của nàng. Lần trước vội vàng, chỉ chú ý tới nàng, những cái khác đều không để vào mắt.

Này không phải khuê phòng, căn bản là thư phòng thôi. Hắn á khẩu không cười nổi. Khắp phòng đều là sách, ngay cả bàn học cũng đầy sách, chỉ chừa một chỗ nhỏ để đặt giấy bút. Ngay cả bàn tròn hắn đang ngồi, hắn là chỗ ăn cơm uống trà, cũng để mấy quyển sách.

Hơn phân nửa là sách thuốc, còn có mấy bản phong thổ chí, du ký.

Màn đệm chăn trắng trong thuần khiết, trên án chỉ có một chiếc bình nhỏ, bên trong cắm một cành hoa đào, chính là vật trang trí duy nhất.

Nghĩ đến cây trám mộc của nàng, lại thấy thú vị, thiên kim của Vương đại học sĩ, nhưng lại giản dị như thế, không chút xa hoa.

Rèm cửa vừa động, Lâm Nhi mang theo một chút ý cười, đang cầm một ly trà đến, “Tiểu Hỉ ngủ thật say. Nhưng chúng ta vẫn nên nhỏ giọng chút, đừng đánh thức nàng.”

Ầm ỹ cũng không tỉnh. Hắn thần nhiên nói, “Thanh âm của ta vẫn đều rất nhỏ.” Đón lấy tách trà nàng tự pha, cư nhiên là trà đường nhan, rất thú vị.

“Thực không có chuyện gì chứ?” Lâm Nhi ngồi trên một cái ghế dài khác, “Bạch ca ca, huynh đêm khuya tiến đến, nếu có việc gì ta có thể giúp được, cứ nói đừng ngại.”

Hắn ôn nhu như nước nhìn Lâm Nhi, “Ta chỉ là muốn xem xem có cơ hội báo ân hay không.”

Lâm Nhi che miệng cười khê, “Đã sớm biết giang hồ hiệp nghĩa, hôm nay cuối cùng cũng thấy tận mắt.” Nàng than nhẹ một tiếng, “Nhưng chuyện này huynh không giúp được gì. Nếu ta là nam hài thì thật tốt.”

“Sao không nói ta nghe thử?” Hắn ôn nhu nhìn tiểu cô nương trước mắt. Dưới ánh nến, ả ả huy hoàng.

“Hôm nay, sư phụ ta...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Nhi suy sụp cúi xuống, “Sư phụ ta dạy ca ca ta châm cứu. Ta thật là cao hứng, muốn ca ca dạy ta... Nhưng ca ấy cũng không chịu.”

Huyệt đạo tập trung nhiều ở quanh thân, có một số ở những chỗ ẩn mật...“Xác thực không ổn.”

“Sao mọi người đều như vậy?” Lâm Nhi càng không vui, “Ca ta nói cái gì nam nữ chi phòng, cho dù là song bào thai cũng không thể dạy ta. Ta thật sắp tức chết rồi! Cái gì ta cũng có thể học, chỉ có châm cứu... Không biết châm cứu còn gọi là thầy thuốc sao? Ta xin sư phụ thành thân với ta...”

Bạch Trọng Mưu toàn thân cứng ngắc, trong lòng lửa giận ngút trời. Lão Bất Tử Phán Quan Thủ Tiên Thông! Người trốn ở Vương gia tránh họa, ta còn chưa đi kiếm người, Lâm Nhi có thể làm cháu gái của người mà người... Người có biết chữ ‘chết’ viết thế nào không hả...?

“Dù sao dạy xong rồi ly hôn cũng được mà. Nhưng sư phụ hung hăng mắng ta một trận, nói ta còn nói loạn sẽ trục xuất ta khỏi sư môn! Ta chỉ là muốn học châm cứu thôi mà? Sao lại như vậy...”

... Được rồi. Tiên Thông, người không phải chết. Xem như người thức thời.

“Muội biết hạ châm?” Bạch Trọng Mưu khôi phục vẻ tao nhã nhàn tĩnh thong dong.

“Biết.” Lâm Nhi buồn bực gật đầu, “Kỳ thật ta đã thử châm ở những huyệt đạo trên cánh tay. Còn những chỗ khác, dù thế nào sư phụ cũng không chịu dạy ta...”

Hắn, Bạch Trọng Mưu, cư nhiên hiểu ý vội vàng. “Như vậy, để ta dạy muội nhận thức huyệt đi.”

Khóe miệng nho nhỏ của nàng khê nhếch, đôi môi mỏng manh như cánh hoa đào. “Bạch ca ca, huynh muốn cùng ta thành thân rồi mới ly hôn sao?”

“...Vì sao nhất định phải ly hôn chứ?” Hắn rũ mắt cúi xuống, “Ta không thể làm phu quân Phù Cừ sao?”

“Bạch ca ca, huynh nói thật buồn cười.” Lâm Nhi mặt giãn ra, mỉm cười làm cho người ta đầu vác mắt hoa, “Huynh đẹp như vậy, muốn nương tử thế nào chẳng được? Vì sao phải làm phu quân của ta?”

Hắn khê cắn môi, Vô Tình công tử thông minh trí tuệ, luôn đùa vui người khác, cư nhiên cũng có lúc đau đầu.

Nàng nguyện thành thân, là vì muốn nhận biết huyệt đạo, nhận biết xong sẽ ly hôn.

Nàng căn bản không biết ‘thành thân’ là cái gì.

Sao có thể như vậy.

“Như vậy đi...” Hắn lui lại một bước, “Ta dạy uội nhận thức huyệt, nhưng muội không cần thành thân với ta.”

“A? Có thể chứ?” Lâm Nhi kinh ngạc, “Nhưng mà sư phụ nói, chỉ có phu quân mới có thể dạy ta...”

Hắn đưa ngón trở thon dài, đặt trên đôi môi mê người, nói nhỏ, “Ta không nói cho ai biết, muội cũng đừng nói cho người khác. Ai cũng không biết, được không?”

“Ý kiến hay!” Nàng vỗ tay, cười đến sáng lạn huy hoàng, “Bạch ca ca, cảm ơn!”

Trái tim hắn đập có chút không đúng quy luật. Nụ cười là như thế nào a... Quả thực giống như làm cho cả căn phòng hôn ám như sáng bừng lên.

“Không cần cảm ơn ta quá sớm.” Hắc ghé sát bên tai Lâm Nhi, tràn ngập dụ hoặc nói, “Ta phải cởi quần áo uội xem nha...Muội có sợ không?”

“Thầy thuốc còn sợ xem người bệnh sao?” Nàng cũng lặng lẽ nói nhỏ bên tai Bạch Trọng Mưu, giơ ngón tay lên, “Tương lai ta phải là một thể hệ lương y a. Lương y như từ mẫu, bệnh nhân đều là hài tử của ta, sao lại sợ nhìn ?”

Hơi thở của nàng mang theo mùi hương nữ nhi non nớt, cứ nhiên làm cho lỗ tai của hắc như là bị lửa đốt.

Vô Tình công tử thiên hạ vô địch, vô lâm minh chủ, đệ nhất cao thủ, lần đầu tiên chịu khổ bại trận.

Khi hắc rời đi có chút chật vật, ngực ần ần đau kỹ thuật châm cứu của Lâm Nhi còn thực trức trặc.

Hơn nữa, nàng phi thường lớn mật còn thật sự sờ lần các huyết đạo trên ngực hắc, hại hắc phải xuất ra tu vi cả đời mới có thể nhịn được khi bàn tay ôn nhuận nhỏ bé kia đụng vào.

Hóa ra phải làm chính nhân quân tử thực là không dễ.

Đêm mai, hắc nên tới hay là không đây? Nghĩ đến chuyện này cũng có thể khiến cho Vô Tình công tử phiền não thật sâu.

5. Chương 5

Ánh trăng mờ lung, làm ọi vật cũng mờ ảo.

Đang lúc tháng tư Xuân Mộ, Đồ Mỹ nở rộ. Gió đêm mang theo hơi nước cuốn lấy hương thơm, phơ phất về đẹp trước hoa dưới trăng.

Giai công tử đã bỏ y bào, mái tóc đen mềm mại rũ xuống trước ngực, hơi cúi thấp đầu để lộ gáy, tao nhã kinh tâm động phách, da thịt như ngọc ần ần hiện hiện, ngồi xếp bằng trên bàn, giống như một pho tượng dị thường xinh đẹp mà thần bí.

Mây như nước xuân, vẻ mặt ôn nhu tới cực điểm.

Canh giữ ngoài cửa sổ, Hắc Nha nhìn thấy mà ngây ngốc, đáy lòng tính toán. Đáng tiếc a đáng tiếc, nếu có thể bán được cảnh tượng này... Tin tưởng dù vẽ vào cửa có là hoàng kim vạn lượng thì người ta cũng tranh cướp khí thế ngất trời, vậy mà hắc chỉ có thể ngồi nhìn, đáng tiếc, đáng tiếc, rất đáng tiếc.

Ngẫu nhiên vừa nhắc đầu, vừa vận dụng tới ánh mắt công tử, một cái liếc mắt sắc bén đầy sương lạnh. Hắc mồ hôi như tắm, lập tức xoay người nhìn ra bên ngoài, không dám liếc nhìn trong phòng nữa. Tuy nói hành động là tự nhiên, nhưng hắc không muốn lại bị tá đầu gối một lần nữa, càng không hi vọng công tử liếc mắt không ngừng đánh giá xương cổ, xương gáy của hắc...Đột nhiên cảm thấy cảnh tượng cuối xuân phi thường xơ xác tiêu điều, so với cuối mùa thu còn lạnh hơn rất nhiều.

Không hề có cảm giác, Lâm Nhi chuyên tâm chú ý vào lưng Bạch Trọng Mưu, “Là chỗ này?” “Không phải.” thanh âm Bạch Trọng Mưu ôn nhu như có thể nặn ra nước, “Đi xuống nửa tắc... Lại sang bên trái...Ngừng. Chính là chỗ đó.” Hơi hơi đau đớn, nàng ần hỗn loạn khiến hắc cơ hồ không chịu nổi, nhưng lại là tư vị phi thường kỳ diệu. Hắc chỉ cảm thấy đan điền khô nóng, như có lửa đốt, nếu không cực kì kiềm chế, chỉ sợ sẽ tẩu hỏa nhập ma.

May mắn không để nàng chạm vào bụng. Nếu không hắc sẽ không nhịn nổi mà rên lên.

Thật sự là sự tra tấn ngọt ngào lại khổ sở a. Nghĩ rằng lưng còn dễ chịu hơn ngực, nhưng hắc đã quên diện tích lưng lớn hơn, huyết đạo đương nhiên càng nhiều hơn... Tay nàng nhỏ, mềm nhuận, độ ẩm hơi thấp hơn so với người bình thường, có cảm giác hơi lạnh, nhưng chạm đến hắc, lại giống như có lửa đốt.

Rất muốn kêu nàng dừng tay, nhưng lại luyến tiếc nàng dừng tay.

“Bạch ca ca,” hơi thở nàng ầm áp cách lưng hắc rất gần, đáy lòng mãnh liệt xôn xao một trận, “Rất đau sao? Ta nghĩ hay là dừng thử chút...Ta làm một ký hiệu là được rồi. Huynh kiên nhẫn một chút, ta vẽ một chút...”

“Không sao.” Thanh âm của hắn ôn nhuận, không nghe ra nửa điểm phản đối, “Muội cứ hạ châm. Nhưng phải dứt khoát, đừng chần chừ.”

Chờ nhận thức xong huyết đạo, Lâm Nhi vẽ xong, hạ châm, trong lòng hắn...lại hơi cảm thấy căng thẳng.

Đóa phù cừ mềm mại của hắn, đang dùng nước ấm lau lưng cho hắn. Vừa chà lau, vừa xoa những chỗ tụ huyết do hạ châm trúc trắc sinh ra.

Võ lâm đệ nhất cao thủ của chúng ta, kẻ tá tất cả tứ chi người ta vẫn lạnh lùng cười yếu ớt – Vô Tình công tử, cư nhiên hơi hơi run run, tràn ra một tiếng rên rỉ cực nhẹ.

Rơi vào tai Hắc Nha, lại như tiếng sấm oanh động chín tầng trời. Cho dù hắn là nam nhân, chân cũng có chút mềm...Nhưng nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng đáng sợ, hắn lập tức cách xa cửa sổ hơn một trượng.

“Rất đau sao?” Ở phía sau hắn, Lâm Nhi mở lớn mắt, không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, “Xin lỗi, Bạch ca ca... Là ta không tốt...”

“...Muội tốt lắm.” Thanh âm Bạch Trọng Mưu có điểm mềm nhuyễn, “Đừng ngừng.”

Làm một chính nhân quân tử cần phải có định lực như núi. Hơn nữa ước chừng phải ngang với núi Thái Sơn mới được. Hắn mơ mơ hồ hồ nghĩ.

Chờ hắn nhảy xuống khỏi bàn, vừa cảm thấy được giải thoát, lại cảm thấy có mất mát sâu nặng.

Nhưng mất mát lập tức bị lấp đầy, lại luyến tiếc giải thoát rồi.

Lâm Nhi đang giúp hắn mặc quần áo vào. Quần áo trễ tới thắt lưng, nàng kiễng chân giúp hắn kéo lại, hắn bất tri bất giác cúi người, để nàng chỉnh lại y phục, sửa sang lại áo đơn, kéo lại vạt áo, thắt lại đai lưng cho hắn.

Như bị sét đánh, không thể động đậy. Nàng vẫn là một đứa nhỏ a Bạch Trọng Mưu! Tuy rằng người không cần làm cũng đã là cảm thú, nhưng người cho tới bây giờ cũng chưa từng làm chuyện cảm thú, không thể hoàn toàn biến thành cảm thú a!

Thanh tỉnh chút! Người không muốn vĩnh viễn mất đi nụ cười sáng lạn kia của nàng chứ? !

“Bạch ca ca, sao đầu huynh đau mồ hôi?” Nàng rút khăn tay từ tay áo, kiễng chân giúp hắn lau đi mồ hôi trên trán.

Nhất thời xúc động, hắn há miệng cắn ống tay áo Lâm Nhi.

Kéo hai cái, không kéo lại được. Lâm Nhi lại nở nụ cười, khắp phòng như sáng bừng, thuần khiết sáng lạn, như ngàn hoa soi bóng nước, “Bạch ca ca, đừng đùa nữa, giận ta làm đau huynh? Ta chịu tội với huynh được không?”

Hắn chỉ cảm thấy đầu vầng mắt hoa, kịch liệt vui mừng cùng kịch liệt phiền muộn đan xen, phi thường kích động. Chỉ cần có một chút, chỉ cần có một chút thôi, Phù Cừ hiểu được ý tứ của hắn, lộ ra nửa điểm tình ý e lệ... Hắn liền nắm chắc đem nửa điểm tình ý đó biến thành lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Nhưng nàng đáng yêu như vậy... Cũng ngây thơ như vậy...

“...Để uội nhìn thân thể của ta,” hắn mở miệng, dự hoặc nói nhỏ, “Ta không thể cưới nương tử được nữa, làm sao đây?”

Không phải đã nói sẽ không kể cho người khác biết sao? Lâm Nhi kỳ quái liếc hắn một cái. Chẳng lẽ lại là người giống cha của nàng? Cũng đúng, có thể lừa gạt được mọi người, nhưng sao có thể lừa gạt được chính mình chứ? Lại nói lại, Bạch ca ca thật sự là hy sinh quá nhiều.

Nàng thực thành khẩn nói, “Bạch ca ca, dù sao cũng không nói cho người khác, sẽ không bị người ta biết được. Nếu huynh thật sự cảm thấy không được, ta cũng không lấy chồng, không gả giống huynh cũng tốt lắm.”

“...Được, chúng ta cùng không gả.” ánh mắt hắn nhu hòa, “Võ tay thề?”

Lâm Nhi gật gật đầu, cùng hấn vỗ ba chưởng. Bạch Trọng Mưu rút cuộc không chịu nổi, nhân cơ hội nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng. Thực nhỏ, mềm mại không xương, thật không bao giờ muốn buông ra nữa...

Nhưng Lâm Nhi lại dựng mi, thanh âm nghiêm khắc, “Bạch ca ca! Huynh không thể nắm tay ta!”

Cứng người một chút, hấn chậm rãi buông ra, Lâm Nhi thở phì phì giáo huấn hấn, giống như một con mèo nhỏ bị chọc giận, “Bạch ca ca, huynh rất không đúng! Tay của các cô gái là không thể tùy tiện nắm! May mắn là ta đây, vạn nhất là người khác, sẽ phải gả cho huynh! Ta biết giang hồ hào hiệp không câu nệ tiểu tiết, huynh không câu nệ nhưng người khác có a! Cô gái bị huynh nắm tay, không lấy huynh làm chồng, tương lai sẽ bị chỉ trích, huynh nói xem có đáng thương không? Sau này nếu không...”

Hấn phù ngạch, miễn cưỡng tỉnh lại chút, “Tẩu nịch viện chi dĩ thủ giả, quyền dã.”

Câu nói này xuất phát từ sách Mạnh Tử, thiên Ly Sở: “Nam nữ thọ thọ bất thân, lễ dã. Tẩu nịch viện chi dĩ thủ giả, quyền dã”. Sách Tứ Thư Bạch Thoại Giải Thích giảng: Nam nữ vâng giữ khuôn phép lễ kính, đạo đức, chẳng thể đích thân dùng tay chạm trực tiếp vào đồ vật, để da thịt khỏi bị đụng chạm nhau, đó là lễ. Nhưng nếu chị dâu chết đuối, em chồng cứu vớt bằng cách dùng tay kéo lên, đó là quyền biến.

“Nhưng ta lại không rơi xuống nước...” Nàng vẫn thở phì phì.

“Ta ...” Hấn lảo đảo hai cái, thẳng tắp ngã xuống.

“Bạch ca ca!” Lâm Nhi quá sợ hãi, thấy hai má hấn hồng rực như thiêu, không khỏi hoảng lên, “Vừa ta thử châm có chỗ nào sai sao?” Nàng xem mạch, lại cảm thấy kinh mạch loạn chuyển, giống như luyện công bị tẩu hỏa nhập ma.

“Nguy rồi! Những chuyện liên quan tới chân khí, ta không biết a!” Nàng gấp đến độ rơi nước mắt, “Bạch ca ca, huynh nhẫn nại một chút, ta đi mời sư phụ...”

Bạch Trọng Mưu vốn chính là tự phong bế kinh mạch, ra vẻ bệnh tật. Vạn nhất để cho Tiên Thông đến... Tên kia nếu không có mắt, chọc giận hấn, ở trước mặt Phù Cừ lại giết sư phụ nàng... Đời này đừng nghĩ tới việc nàng nở nụ cười trước mặt hấn.

Hấn vội kéo lấy tay áo Lâm Nhi hiện tại còn không dám kéo tay nàng, “Không có việc gì đâu, bệnh cũ. Hơi choáng váng chút thôi...Muội ấn ấn trên đầu ta chút là được rồi...” Hấn thuận miệng vừa nói, Lâm Nhi lại quỳ ngồi dưới đất, để cho Bạch Trọng Mưu gối đầu lên đùi nàng, nhẹ nhàng mát xa những huyệt đạo trên đầu hấn.

Thiên đường, địa ngục, không gì hơn thế này. Hóa ra hai khoảng cách gần như vậy, quả thực là một nhà mà.

6. Chương 6

Thích một người, rốt cuộc có cực hạn hay không?

Cả đời bị theo đuổi tới phát điên Bạch Trọng Mưu công tử có chút mờ mịt. Mà hấn mờ mịt cho nên thực thuận tay vỗ Hắc Nha một chút, “từ bi” không tá các đốt ngón tay y, hay làm mẫu thế nào gọi là ‘tiết’, chỉ làm cho y trúng nội thương không nhẹ không nặng.

Cũng đều là người, ngũ quan cũng xấp xỉ. Nhìn thấy đám thuộc hạ, hấn chỉ muốn động thủ chinh bọn họ. Nhìn đám nữ nhân (có khi còn có nam nhân) si mê, cam tâm sống chết vì hấn, dùng mọi thủ đoạn câu dẫn, hấn chỉ cảm thấy phiền, muốn tất cả bọn họ đều biến mất khỏi thế giới này.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến Phù Cừ, hấn liền mềm lòng, ngay cả chạm vào cũng luyến tiếc, sợ nàng mất hứng, sợ nàng không mỉm cười. Chỉ cần nàng vui vẻ, chuyện gì cũng sẽ nguyện ý làm.

Này không phải là sự si mê mà hấn coi khinh chỉ những kẻ ngu xuẩn mới thường làm sao? Chẳng lẽ thật sự có chuyện báo ứng khó chịu này sao?

Tổ chức tâm lý kiên cường mà biến thái của hấn đột nhiên có sự dao động, xuất hiện một khe hở.

Nhưng hắn rất nhanh liền ổn định tâm thần, lấp đầy cái khe đó. Hắn tuy rằng si mê, nhưng không hề ngu xuẩn. Hắn nhìn ra được, Phù Cừ thích hắn... Tuy rằng chỉ như thích cây đào trong viện của nàng. Nhưng thích chính là thích, không thương lượng.

Hiện tại cần, chính là làm cách nào đem loại “Thích” này, biến thành loại “Thích” mà hắn muốn.

Nói lại, hắn cũng muốn nghĩ lại xem, vì cái gì mà hắn lại si mê như vậy.

Nếu nói mỹ mạo, Phù Cừ tướng mạo thường thường, chỉ có khi tươi cười mới kinh tâm động phách. Những nữ tử đẹp hơn nàng còn rất nhiều, thành thực hơn rất nhiều còn đang cầu hắn chạm tới. Nếu nói chí thú hợp nhau, hắn cả đời chỉ biết tới võ công, Phù Cừ có học qua một chút võ công thô thiển, nhưng hắn đã từng thử bắt mạch nàng, lại phát hiện nàng tuy có nội lực, nhưng cũng là đi theo lối đạo gia thanh tịnh.

Nàng cũng tự nói, sư phụ Vương đại học sĩ là một đạo sĩ, dạy nàng cũng chỉ là phương pháp hô hấp, giúp cho khỏe mạnh sống lâu mà thôi... Cùng hắn hoàn toàn là hai lộ tuyến trống đánh xuôi, kèn thổi ngược. Nàng chỉ mê y, hắn lại không có hứng thú.

Nói nàng cứu tính mạng hắn, nhưng đã cứu hắn đâu chỉ hơn mười người, người đi lại trong giang hồ, sao có thể không ướm hài. Trường Sinh cung chủ cũng từng cứu hắn, cho hắn một viên đan dược... Sớm biết nữ nhân kia yêu cầu lấy thân báo đáp, hắn sẽ không nên không kiên nhẫn vận công chữa thương, trước đó không nên nói chuyện trả ơn, xong việc mới cố định chào giá, còn thực không ngờ ả lại đi mê hoặc Tả hộ pháp của hắn, tá các đốt ngón tay cùng tứ chi của hắn, còn dám khinh bạc hắn... làm cho hắn không thể không giết người, tổn thất Tả hộ pháp, người nói chuyện này tính thế nào... Nhưng Phù Cừ không phải như thế. Tuổi còn nhỏ như vậy, đã có lòng từ bi như thế, cho nên hắn không cần để ở trong lòng.

Nhớ tới nàng, có muôn vàn điều tốt đẹp, đã sớm trở thành đóa phù cừ trong lòng hắn, như gió nhẹ thổi qua mang theo mùi hương mềm mại... Hắn ngâm nhẹ bài thơ Vọng Giang Nam của u Dương Tu, “Giang Nam liễu, điệp tiểu vị thành ẩm, bởi vì ti khinh kia nhẫn chiết, oanh ngại chi nộ không thắng ngâm, lưu thủ đãi xuân thâm. Thập tứ ngũ, nhân bảo tỳ bà tâm. Giai thượng bá tiền đường hạ đi, nhắm khi gặp lại đã lưu tâm. Huống chi cho tới bây giờ.” Ngày xuân quá dài, mà đêm đẹp thực ngắn. Tích tụ không thể tiêu trừ, hắn rút ngọc tiêu bên hông, thổi lên một khúc.

Gặp lại đã lưu tâm, huống chi cho tới bây giờ. Mười bốn mười lăm, mười bốn mười lăm. Còn phải chịu đựng như vậy một, hai năm nữa... Gió nhẹ thổi, cánh Xuân Mộ phất qua, giai công tử tuần mỹ khôn tả. Ngay cả Trịnh Liệt vốn nghiêm túc cũng không thể không than thở, lão thiên gia thật không có mắt a, tướng mạo đẹp như thế, khí chất đẹp như thế, sao có thể rơi xuống trên người một tên đại ma đầu như vậy.

Lại càng không tốt là, ma đầu này lại đang xuân tâm nhộn nhạo vì mối tình đầu.

Nhưng gã không dám đi hỏi thăm là cô nương nhà ai... Mà cho dù trong lòng biết rõ thì cũng phải ra vẻ không biết. Lúc đưa thuốc tới cho Hắc Nha, tình trạng của y thực thảm a... Năm năm nội công mất sạch, nghe nói là bị công tử võ một cái.

Gã run người. Không ai chịu được công tử chụp vài phát.

Này, vị cô nương kia. Không phải Trịnh Liệt ta lương tâm bị chó gặm, thật sự ta vạn phần đồng tình. Nhưng chỉ có thể trách người quá thiện lương... Cứu ai không cứu, tại sao lại đi cứu ma đầu này, không thuận theo thiên lý giết hắn, cho nên mới gặp phải báo ứng như vậy.

Mệnh a, đây là số mệnh a.

Đương nhiên, ở trong thâm môn đại viện của Vương gia, Lâm Nhi một chút cũng không biết. Con rối gỗ nhận huyết giấu dưới gầm giường khiến nàng vui vẻ không thôi, kính ngưỡng cùng cảm tạ đối với Bạch ca ca thật sự là sâu như biển.

Nàng cắn cán bút, đang vẽ một bức họa để làm tạ lễ.

Cầm kỳ thư họa, nàng chỉ có hứng thú với duy nhất họa. Cha nàng nhìn nàng họa, đã từng chỉ giáo một chút. Cha nàng là tài tử thiên tài toàn năng, dạy dỗ nữ nhi đương nhiên không giống bình thường, tài nghệ của Lâm Nhi chưa từng truyền ra ngoài, nhưng cũng học được bảy, tám phần của cha nàng.

Buổi tối lúc Bạch Trọng Mưu tới dạy nàng nhận huyết, nàng cười để lộ lúm đồng tiền như hoa tháng ba, đưa cho Bạch ca ca.

Đó là một bức tranh thư sinh và hoa đào. Một cây đào cực đẹp, thư sinh chấp tay áo, ngẩng đầu ngắm hoa. Chỉ hoa đào có màu sắc, khung cảnh còn lại giống như một bức tranh thủy mặc, thư sinh dường như có tâm sự, lại không nhìn thấy vẻ mặt, chỉ có bóng dáng giống Bạch Trọng Mưu như đúc, cho dù là ai vừa thấy cũng có thể đoán ra.

Ý vị thấu giấy mà ra, nhưng lại không có chút bạc nhược nào, vô cùng rộng lượng. Nếu không phải khắc ghi trong lòng ngực, tuyệt đối không thể họa ra được một bức tranh như vậy.

Nhìn con rối gỗ, lại nhìn bức họa này, tâm tình Bạch Trọng Mưu có chút phức tạp.

Từ sau lần để nàng thử châm nhận huyết trên lưng kia, hắn đã khiêng con rối gỗ lúc nhỏ dùng để nhận huyết đến. Chiều cao bằng người thật, toàn thân trần trụi, cái gì nên có đều có, phía trên chú thích đầy huyết đạo.

Không phải hắn sợ đau, mà là hắn cảm thấy làm chính nhân quân tử thật rất không dễ dàng, đạp sai một bước, cả đời hối hận... Hơn nữa, nàng cứ luôn gây thơ hồn nhiên như vậy, vạn nhất hắn xấu mặt, Phù Cừ lại không hề có phản ứng, vẫn chỉ là Phù Cừ... Lòng tự trọng của hắn chịu không nổi.

Sự thật chứng minh, hắn bắn khoản tính toán quá nhiều. Phù Cừ thấy chỗ ẩn mặt, vẫn khí định thần nhàn, giống như nhìn thấy mắt, mũi, miệng, khí độ thấy thuốc mười phần... Lại làm cho hắn cảm thấy có chút bị thương, lại có điểm may mắn.

“Cho dù là giả bộ, cũng nên e lệ chút.” Hắn gượng cười nói.

“Có cái gì mà phải e lệ?” Nàng chẳng hề để ý thử châm, chất gỗ cực mềm, thích hợp để thử châm, không biết là làm từ chất gì, thực làm cho nàng kinh ngạc, “Ta và ca ta bảy tuổi còn ở cùng phòng, có cái gì chưa thấy qua ...”

Bạch Trọng Mưu nháy mắt cứng đờ, trong mắt lửa giận bùng bùng, quả thực muốn phóng ra sét. Có cách gì để có thể giết anh vợ mà Phù Cừ không biết nhỉ...Không ổn. Phù Cừ trí tuệ như vậy, thế gian tuyệt đối không có chuyện gì có thể giấu giếm mãi được. Tương lai lộ ra, Phù Cừ nhất định sẽ liều mạng cùng hắn... Như vậy có thể khiến cho gần nhau trong gang tấc mà biến trời cách mặt, vĩnh viễn mất đi nàng...Nhưng anh vợ này rất đáng chết, còn tuổi nhỏ đã đối với muội muội như vậy...Lửa giận này làm sao nhẫn được! Vẫn là nên bày ra sự cố ngoài ý muốn như ngã ngựa, rơi xuống nước đi...

“Nhưng ta nhắc tới việc này, ca ta còn mặt đỏ tai hồng, đánh ta nữa. Ai bảo hắn đi tiểu cũng phải tránh ta...Này thì có gì đâu? Bất quá chỉ là một chuyện bình thường thôi mà, nào có ai không thể... Ai có thể chỉ có vào không có ra? Uống nước xong tự nhiên là muốn ra, nhìn xem thì có gì mà nghiêm trọng...”

... Anh vợ, ta hiểu lắm người. Xin lỗi, người không cần phải chết... Chỉ là người có muội muội như vậy cũng thật là... vất vả...Tình tình của nàng...Cũng... cũng không biết nên làm sao đây mới được... Phù Cừ vô tâm như vậy, lại đưa cho hắn một bức họa như thế. Dù là hắn tâm cơ chồng chất, mưu mô đầy người, cũng không đoán ra ý tứ của nàng.

“Đây là...” Hắn mở miệng hỏi.

“Tạ lễ nha.” Nàng nhún nhún, “Bạch ca ca, mấy ngày nay huynh vất vả dạy ta nhận biết huyết, đã vượt xa ân tình huynh muốn báo đáp. Ta không có gì đáp trả, đành phải vẽ một bức tranh tặng huynh. Ngày đó huynh đứng dưới gốc cây đào, thật sự rất đẹp mắt, ta thường nhớ tới. Cho nên ta liền vẽ, huynh cảm thấy được không?”

Hắn lặng yên trong chốc lát, đáy lòng đầy cảm động:“Được, tốt lắm.” Hắn ngữ khí nhu hòa, “Chỉ là, cái túi da bên ngoài của ta, nào có gì tốt? Thực sự đẹp... Là muội.” Thâm tình chân thành nhìn Lâm Nhi.

Lâm Nhi nhẹ thở dài một hơi, “Vậy sao. Lúc ta cười lên dễ coi lắm, đúng không? Ta cũng biết.” Nàng hào phóng thừa nhận, ngữ khí lại có điểm mát mẻ, “Nhưng ta cười không đẹp bằng cha ta, kia mới là làm cho người ta nhìn ngây ngốc...Mà ta...” mắt mát của nàng càng sâu, “Ta bộ dạng thực bình thường, lại không có khả năng lúc nào cũng luôn miệng cười. Mọi người chỉ thích ta cười, lúc không cười...” Nàng đúng thật

vẫn còn là một tiểu cô nương, trời sinh thích chưng diện. Dung mạo không bằng người khác, vẫn là sẽ cảm thấy mất mát... Cho dù không cười cũng vẫn khiến người ta ngẩn người như lúc cười, tâm ẩn ẩn cảm thấy đau... Hắc thốt lên, “Phù Cừ cho dù không cười, trong mắt ta cũng vẫn đẹp như vậy.”

Hồi lâu, hắc nhìn thấy Phù Cừ đỏ mặt. Từng chút từng chút, từ má lan dần ra, như là nụ hoa phù cừ e ấp, chậm rãi bung nở. Nàng thực ngượng ngùng nói, “Bạch ca ca thực biết dỗ người.” Nàng nhoẻn miệng cười, “Nhưng nghe thật sự là cao hứng.” Bạch Trọng Mưu thất thần một lát, cảm thấy thể xác và tinh thần như vừa được tẩy rửa, toàn bộ đều trở nên thanh khiết.

Nhưng những gì nên dạy cũng đã dạy xong rồi, hơn nửa tháng gấp gổ, đã sắp kết thúc. Sau này nên tìm lí do gì để đến đây...Hắc lại cảm thấy đầy mất mát.

Nháy mắt hắc đã có kế hoạch, lại khôi phục dáng vẻ của vô lâm minh chủ danh tiếng ngàn dặm.

“Gần đây ban ngày muội học đàn sao?” Hắc bình thản nhìn như lơ đãng hỏi.

“Đúng nha.” Nói đến đây tâm tình nàng liền ảm đạm. Đại bá chưa từ bỏ ý định, lại mời một nhạc công lớn tuổi đến dạy nàng đánh đàn, đến bây giờ nàng còn phân không rõ cung, thương, giác, trưng, vũ (5 nốt nhạc). “Ta đang muốn ngày mai kiểm lý do trốn học...”

“Không cần trốn.” Hắc cười yếu ớt, “Ta uội một sự kinh hỉ.” Ngày hôm sau, nàng quả thật thực kinh hỉ.

Bước vào rõ ràng là lão nhạc công Tiết sư phó, cử chỉ dung mạo đều giống hệt nhau. Nhưng có loại khí chất khác lạ, khí chất sắc bén như kiếm, làm cho nàng trở mất. “...Bạch ca ca?”

Lão nhạc công nở nụ cười, ánh mắt không hề mờ đục mà sáng như sao sớm. “Đã nói sẽ uội một sự ngạc nhiên mà.”

“Nhưng sao vậy...” Nàng tò mò tiến lên, nhẹ nhàng sờ mặt hắc... Đây là mặt nạ trong truyền thuyết sao?

“Thuật dịch dung thôi.” Hô hấp của hắc có chút khó khăn, nhưng âm điệu vững vàng, “Ta đến dạy muội đánh đàn, cam đoan muội sẽ học được, sẽ không khiến đại bá của muội tức giận.”

Kinh hỉ trôi quá, Lâm Nhi có chút lo lắng, “Tiết sư phó đâu? Ông ấy mặc dù có điểm nhiều lời, nhưng con người tốt lắm...”

“Mọi chuyện trên thế gian này, chỉ cần có thể dùng đến tiền thì đều chẳng có gì là lớn.” Hoá trang thành lão nhạc công, Bạch Trọng Mưu thản nhiên nói, “Ta cho ông ta một ít tiền, bảo ông ta nghỉ tháng này.”

Cho dù có gây thơ, trì hoãn, vô cảm, Lâm Nhi cũng hiểu được có điểm không đúng. “Bạch ca ca, vì cái gì?”

Hắc bộ dạng phục tùng, trên vẻ mặt người nhạc công lớn tuổi lại xuất hiện một loại cảm giác lâm li, “Bởi vì, hai tháng nữa, ta có việc không thể tới gặp muội. Mà ta... Luôn thích ở cùng một chỗ với muội.”

“Ta đã hiểu.” Lâm Nhi ngưng trọng cầm tay áo của hắc, “Bạch ca ca, vì huynh bộ dạng rất đẹp nên thường bị bắt nạt, không có bằng hữu phải không? Ta nhìn thấy trên người huynh có không ít sẹo... Nếu huynh không chê ta là con gái, chúng ta làm bạn tốt đi?”

...Ít nhất cũng bắt đầu như vậy đi? Hắc nở nụ cười một chút, “Ừ. Ta dạy muội đánh đàn... Nếu thực không thích, ta dạy uội thứ khác...Có thích sáo không? Muội hào sảng, có lẽ sẽ thích sáo trong treo...”

Trên nóc nhà, Hắc Nha run tay một chút. Kẻ dám khi dễ công tử, cổ trên mộ phần đều cao hơn cả người già rồi... Chỉ có hắc bắt nạt người ta, ai dám khi dễ hắc... Già cư nhiên còn dám “Ừ”.

Không biết xấu hổ.

Vương gia nhị tiểu thư, người nén bi thương đi. Tương lai đừng nói ta thấy chết mà không cứu ... Là không cứu được a. Cùng lắm thì tương lai người thành minh chủ phụ nhân, ta vì người quên mình phục vụ là được... Chết dưới tay người, còn sáng khoái hơn so với chết dưới tay công tử.

Cho dù đã ép buộc lương tâm của mình như vậy, nhưng hắc vẫn không nhịn được hơi hơi run rẩy.

7. Chương 7

Đã có lý do đường đường chính chính, ban ngày dạy đàn, ban đêm dạy địch, Bạch Trọng Mưu công tử phi thường chuyên chú vào nghiệp lớn nuôi tầm chờ nhả tơ của mình.

Hắn đã sớm tính toán tốt lắm, đối với lòng người, hắn thực có khả năng nhìn thấu. Cái gọi là lâu ngày sinh tình, cái gọi là gần quan được ban lộc. Kiên trì mỗi ngày gặp lại như vậy, ngày đêm gần nhau, chính là làm cho nàng quen với sự tồn tại của mình. Hắn không thể không cùng mấy lão già kia chơi trò luận kiếm, cũng có thể đem nguy cơ hóa thành chuyển cơ, làm cho nàng bắt đầu mong nhớ.

Có mong nhớ, liền có cơ hội thúc giục tình ý chưa hóa xuân phong của nàng.

Hắn tự tin, tuyệt đối không thể thất thủ. Nhưng thái độ của Phù Cừ lại làm cho hắn có chút hoang mang.

Ban ngày học cầm, nàng còn thân mật chút, cho dù hắn cầm tay chỉ điểm, cũng tự nhiên hào phóng, cũng không tránh né. Nhưng buổi tối dạy nàng xuy địch, nàng lại có vẻ không yên, tuyệt đối không để cho hắn chạm vào.

... Chẳng lẽ là vấn đề bề ngoài? Loại trừ tất cả những khả năng khác, hắn thực khiếp sợ. Tuy rằng hắn cũng không biết là bề ngoài tốt thì có gì được, nhưng dù sao hắn cũng thân nhiên hưởng thụ loại ánh mắt kinh diễm si mê này. Cũng bởi vì có tướng mạo đẹp như vậy, hắn luôn đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, không gì không làm được...nhưng Phù Cừ cư nhiên chỉ nguyện tiếp cận nhạc công lớn tuổi, lại không muốn tiếp cận hắn!

Hắn dùng kỹ xảo, vòng vo hỏi, Lâm Nhi xấu hổ cười, như đoá hoa xuân vừa nở, “Ban ngày ta cảm thấy Bạch ca ca thực thân thiết, buổi tối liền cảm thấy... Bạch ca ca bộ dạng thật đẹp quá.”

“... Dáng vẻ đẹp thì có gì sai đâu?” Hắn giả bộ tự nhiên hỏi.

“Đúng vậy nha, cha mẹ sinh thành, có cách gì đâu?” Nàng tinh tế suy tư trong chốc lát, “Nhưng ta từng nghĩ, nếu có một ngày thành thân... Tuyệt đối không gả cho người đẹp hơn ta. Bằng không nhìn thấy một lần liền khó chịu một lần... Phụ dung là cái thứ nhất trong Tứ Đức, còn không bằng phu quân của mình, thật mất mặt nha.” Nhẹ nhàng nói mấy câu, lại giống như sét nện xuống đầu hắn, làm cho Bạch công tử nháy mắt mất đi tư thái an nhàn. Thế nhân khen ngợi dung mạo... trong mắt nàng cư nhiên lại không cần !

Có thuốc gì có thể khiến cho gương mặt trở nên bình thường? Hay là muốn dịch dung ngày này qua ngày khác sao... Hay cứ từ từ để cho nàng thích ứng...

“Bạch ca ca, sắc mặt huynh sao lại khó coi như vậy?” Lâm Nhi kinh hãi, “A, xin lỗi... Ta không phải có ý kia... Ta không phải nói Bạch ca ca không tốt, Bạch ca ca tốt lắm! Những người bắt nạt huynh thật không đúng, sao có thể vì vẻ bề ngoài... Huynh đừng nóng giận a. Chỉ là nhìn thấy huynh xinh đẹp như thế, ta có điểm... Chỉ có một chút, cảm thấy tự biết xấu hổ. Không phải là huynh không tốt nha, ta thích nhất Bạch ca ca... Huynh như thế nào cũng thích.” Trái tim hắn lại đập ngược lại. Phù Cừ... nói thích hắn. Tuy rằng biết “Thích” của nàng cùng thích một gốc hoa, một con mèo, con chó cũng không có gì khác, nhưng hắn vẫn thực thuận theo mà hiểu lầm.

“Ta cũng thích nhất Phù Cừ.” Cuối cùng hắn cũng mở được miệng, thanh âm thực trầm thấp mị lực.

Về đồng tình trong đáy mắt nàng lại càng sâu, “...Bạch ca ca, huynh nhất định là bị bắt nạt rất thảm đi? Không sao, ta vĩnh viễn là bạn tốt của huynh, sẽ vĩnh viễn thích huynh như thế... Chúng ta không phải đã hứa sẽ không thành thân sao?” Hắn lập tức từ trên thiên đường rơi xuống mười tám tầng địa ngục.

Hắn không nghĩ tới Phù Cừ lại là cô gái kiên định như vậy, đừng nói xuân phong, gió lốc thổi cũng bất động.

“Ừm.” Hắn vô tình cười khổ. Cho dù có hủy dung cũng miễn... Ngồi xuống cái ghế ‘bằng hữu’ này, bao giờ mới có thể đổi vị trí a... “Bạch ca ca đừng tức giận,” Lâm Nhi dỗ hắn, “Ta xuy địch cho huynh nghe nhé.” Nàng thổi một khúc Hạnh Viên Xuân, cười khê phi thường đáng yêu, thực hợp với cá tính của nàng. Nàng học cầm không tốt, kỳ thật là vấn đề lần điệu. Học những khúc đàn tối nghĩa khiến nàng cảm thấy buồn ngủ. Cá tính nàng lạnh lợi hoạt bát, đối với âm nhạc rất có sự cố chấp, cho nên với cây sáo trong trẻo, nàng vừa thấy đã thích.

Có lẽ là kế thừa thiên phú âm nhạc của cha nàng, một khúc Hạnh Viên Xuân Bạch Trọng Mư dạy, nàng thổi phi thường trong trẻo khoáng hoạt, giống như tiếng chim nhỏ vang lên riu rít.

Ánh mắt hần nhu hòa. Hần cũng không tin nước chảy đá không mòn... Trước mắt, Phù Cừ thích nhất, vẫn là hần.

Nàng thổi xong, mỉm cười, đôi mắt cong cong như vầng trăng khuyết, quả thực hào quang vạn tượng, làm người ta không thể nhìn gần.

“Phù Cừ,” hần ghé sát vào bên tai Lâm Nhi, “Tuyệt đối không lấy người khác làm chồng, được không?” “Ta cũng không muốn gả cho người ta nha.” Nhìn vẻ mặt hần có chút buồn bực, lòng nàng lại có chút đồng tình. Nương từng nói với nàng, cha yêu người như vậy, là vì khi người tới bên cha, cha không hề có một thứ gì hết. Con người nếu có được rất ít thứ, sẽ hết sức quý trọng, càng không thể để mất đi.

Khi nàng thử châm trên người Bạch ca ca, nhìn thấy thật nhiều vết thương. Tuy rằng đã lành hần, nhưng vẫn làm cho nàng run rẩy. Bạch ca ca từng nói, hần là người nhỏ nhất trong nhà, khi luyện võ, ca ca tỷ tỷ thường không luyện cùng hần... Lại thường nói dung mạo đẹp chính là phiền toái lớn nhất.

Có lẽ hần bị bắt nạt thực sự thâm, ngay cả bằng hữu cũng đều không có. Hần cũng nói, chỉ có Phù Cừ là bằng hữu.

Thực là vô cùng, vô cùng đáng thương. Khó trách khi mới gặp, hần lạnh lùng như vậy, ngăn cách người ta bên ngoài vạn dặm. Hần lại vẫn nhược như thế, ở trên giang hồ nhất định là bị bắt nạt. Nhất định là không có người nào đối xử tốt với hần, lòng nàng lại càng thương xót.

Nàng ôn nhu nói, “Bạch ca ca, ta đáp ứng huynh, không lấy chồng. Ta nói đều sẽ nhớ rõ, huynh yên tâm. Cho dù huynh cưới nương tử, ta cũng sẽ là bạn tốt của huynh... Có chuyện gì huynh cũng có thể nói với ta.” Bạch Trọng Mư ngạc nhiên, đầu óc phi thường thông minh nháy mắt ngừng hoạt động.

Thấy hần dường như vẫn không thoải mái Lâm Nhi gãi gãi đầu. Mỗi lần khi nương sinh bệnh khó chịu, cha đều ca hát cho nương vui... Nàng mở miệng, xướng một đoạn Điệp Luyến Hoa.

“Đình viện thâm thâm thâm kỷ hử ? Dương liễu đôi yên, Liêm mạc vô trùng số. Ngọc lạc điều an du dã xứ, Lâu cao bất kiến Chương Đài lộ. Vũ hoành phong cuồng tam nguyệt mộ, Môn yểm hoàng hôn, Vô kế lưu xuân trú. Lệ nhãn vấn hoa hoa bất ngữ, Loạn hồng phi quá thu thiên khứ...” (*)

(* Nguyên tác: u Dương Tu

Dịch thơ Nguyễn Thị Bích Hải

Đình viện sâu sâu sâu biết mấy,

Liễu hồng ánh khói,

Trướng rèm không đếm nổi.

Hàm ngọc yên vàng như trăng hội,

Lầu cao khiến Chương Đài khuất lối.

Tháng cuối xuân rồi mưa gió gọi.

Cửa khép hoàng hôn,

Cách chi lưu xuân nổi.

Mắt ướt hỏi hoa hoa chẳng nói

Tơi bời hoa rụng hơn thu tới.)

Mặc dù không bằng nàng cha mở miệng khiến người ta phải kinh ngạc, thần hồn điên đảo, nhưng đã có khí độ ngưng nhiên. Nàng chưa xướng ra được vẻ u buồn của bài hát, nhưng thương cảm thật sâu đối với Bạch Trọng Mư, cũng đã làm cho thanh âm của nàng vô cùng cảm động.

Bạch Trọng Mưu ngậy người, vươn tay, lại chậm chạp không dám nắm tay nàng. Thấy khóe mắt hắn đã có nước mắt, Lâm Nhi khó xử một lát, vẫn đưa tay nắm lấy bàn tay hắn.

Thật không nghĩ tới, bàn tay hắn so với ca ca nàng còn lớn hơn. Một người lớn như vậy, lại khóc khi nghe hát... Nhưng nàng lại không dám cười.

Run sợ không ngừng Bạch Trọng Mưu lại hối hận không thôi. Hắn tự cho là thông minh cơ trí, bày ra thiên la địa võng để khiến nàng nhớ tới, nhưng người bị vây trong đó cũng có chính bản thân mình. Còn tại trước mắt, hắn đã nhớ đến ngay cả tâm cũng đau, ly biệt mấy tháng, hắn làm sao chịu đựng?

“... Chờ ta trở lại.” Hắn mất tiếng nói, “Chờ ta.”

Lâm Nhi gật đầu thật mạnh, lắc lắc tay hắn, “Bạch ca ca, huynh phải bảo trọng, đừng để người ta bắt nạt.”

“Ta nhất định không để cho bất luận kẻ nào bắt nạt ta.” Hắn trịnh trọng trả lời, liếc nhìn nàng một cái thật sâu, nhẹ nhàng rời đi.

Ngoài cửa, Hắc Nha lau lau mồ hôi lạnh. Gã rất muốn viết thư báo sự phụ của mình, đừng đi Hoa sơn chịu chết. Nhưng sự phụ gã phi thường bướng bỉnh, nói cũng vô dụng.

Hy vọng lần luận kiếm này nhiều người đứng nhìn, chết ít hơn một chút ... Bằng không gã thật không dám tưởng tượng, sau lần Hoa Sơn luận kiếm, lại kết huyết hải thâm cừu với bao nhiêu môn phái đây... Nhất là công tử lại được ‘cổ vũ’ như vậy. Nghĩ tới nghĩ lui, gã quyết định gửi thư về Minh Đan, dặn bọn họ chuẩn bị trước.

Sau đó... Nào có cái gì là sau đó? Sau đó chỉ có thể cúi đầu cầu nguyện đi, cầu ông trời mở mắt, đừng để cho cô nương kia lại “cổ vũ” công tử ... đã là rất có đức rồi a!

Trên đường tới Hoa Sơn, võ lâm minh chủ Bạch Trọng Mưu công tử sắc mặt thực âm trầm. Đây là chuyện thực hiếm có, độ hãn hữu so với trời sụp còn khó hơn. Nhưng bọn gã tình nguyện để trời sụp, chứ không hy vọng mình chủ đại nhân xưa nay hỉ nộ không để lộ ra lại có vẻ mặt âm nghiêm như thế này.

Hắn mở miệng, ngữ khí lạnh nhạt, “Giết.”

Trịnh Liệt ngẩng đầu, cực kỳ ngạc nhiên, “Nhưng này là nhà Tàn Thái Phó...”

Ánh mắt công tử liếc về phía gã, gã lập tức sửa miệng, “Tàn Thái Phó gia trên dưới một trăm năm mươi ba người, công tử muốn giết ai... ” “Giết hết!” Bạch Trọng Mưu rống giận, so với mặt trời mọc đằng tây còn hiếm có hơn.

Tàn Thái Phó a! Đó là cánh tay của hoàng đế a! Chung cực quyền thần a! Nhưng gã chỉ có thể căng thẳng da đầu, ứng thanh hô to, “Vâng! Thuộc hạ lập tức đi làm!” Gã mới xoay người, công tử đã nói, “Đứng lại.” Ngữ khí lại khôi phục vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Để ta ngẫm lại.” Căn phòng lập tức yên tĩnh, ngay cả một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy tiếng.

Có thể làm cho Bạch công tử phát tác thất thường như thế, nguyên nhân chính là Tàn Thái Phó thật không có mắt.

Tàn Thái Phó là quyền thần số một số hai, người duy nhất được hoàng thượng yêu mến có thể so sánh được với y, chỉ có Vương đại học sĩ Vương Bách Ẩn ở dân gian.

Tuy là chức suông, nhưng hàng năm Hoàng Thượng vẫn hay triệu hắn vào kinh, hỏi dân tình. Thậm chí hoàng thượng có lòng, triệu cả Vương phu nhân vào cung diện thánh. Nhưng Vương đại học sĩ cùng Tàn Thái Phó có chút không mặn không nhạt, không cam chịu thua. Tàn Thái Phó tính toán, thấy thiên kim Vương gia đã mười ba, cho nên muốn dùng quan hệ thân gia, để nắm trụ Vương đại học sĩ.

Tuy rằng Vương đại học sĩ khéo léo từ chối, nhưng Tàn Thái Phó lại không ngừng dùng thủ đoạn, thậm chí tuyên bố muốn thỉnh Hoàng Thượng chỉ hôn.

Đây là nguyên nhân khiến Bạch công tử của chúng ta không thể không nổi trận lôi đình.

Thất phu giận dữ, máu tươi ngũ bước. Thiên Tử giận dữ, máu chảy thành sông.

Bạch công tử giận dữ thì sao?

Hắn đã khôi phục vẻ thanh nhã bình thường, đang lật xem tư liệu về công tử của Tần gia. Chưa lập chính thể đã thu tam phòng? Hắn nhếch miệng nở một nụ cười tàn khốc, loại mặt hàng này cũng dám cầu bảo bối Tiểu Phù Cừ của ta!

“Cung gã.” Hắn lạnh lùng nói.

Trịnh Liệt không hỏi “Cung” thế nào, gã coi như nhanh trí, vạn nhất công tử muốn thí nghiệm trên người gã, gã đành phải tự sát để xin tha... “Tuân lệnh!”

Vừa mới chuyển thân, công tử lại gọi lại, “Đợi chút.”

Cung gã, vạn nhất người này không biết xấu hổ, giấu giếm để được chỉ hôn thì sao? Phù Cừ đời này sẽ xong rồi. Đánh gãy chân đi? Không được. Phù Cừ thấy gã gãy chân, biết đâu lại thương xót, nguyện ý gả cho gã thì làm sao đây?

Vẫn là giết thì tốt hơn. Nhưng gã là còn một quyền thần, tương lai sẽ có rất nhiều phiền toái. Hắn chịu đựng phiền toái cũng không sao cả, nhưng nếu để cho người ta nghi ngờ Vương đại học sĩ... Chẳng phải là hại Phù Cừ?

Không ổn, không ổn.

Hắn đột nhiên nhớ tới một món nợ cũ, “Năm trước tân xuân, kẻ hạ xuân được vào rượu của ta, lại còn đụng đến ta là nữ nhi của Lễ bộ thượng thư phải không?”

Chưởng quân tình báo mật sát sử vội vàng khom người, “Bẩm công tử, đúng vậy.”

“Gả cho kẻ nào chưa?” Hắn thản nhiên hỏi. Gả rồi cũng không sao, những món nợ cùng loại vẫn còn nhiều, chắc chắn sẽ tìm được một ả chưa gả.

“Chưa.” Mật sát sử nghi hoặc ngẩng đầu.

Rất tốt, tốt lắm. Chúc quan cũng đủ lớn, Lễ bộ thượng thư tính tình đủ cứng rắn, nổi danh chính trực. Chỉ có điều, tiểu thư của lão lại giở trò chưa toại với hắn, cừu này không báo, là vì Lễ bộ thượng thư cũng có chút giao tình với hắn, đau khổ cầu xin, hắn cũng lười ra tay với vị thiên kim tiểu thư nhà quan này.

Tội chết có thể miễn, nhưng khó tránh nổi mang vạ.

Hắn nhẹ nhàng, nở nụ cười. Đủ để đoạt đi hô hấp người khác, đẹp như cánh đào hé nở. Nhưng bọn thuộc hạ của hắn lại cả người phát lạnh, không nhịn được run rẩy.

Bạch công tử giận dữ, chắc chắn sẽ có kẻ xui xẻo cả đời, hắn thủ đoạn cực kỳ ti tiện, hơn nữa không có một chút thương xót, thuận ta thì sống nghịch ta thì chết.

Ma đầu, ma đầu, đại ma đầu.

Vài ngày sau, một gã ‘Bạch công tử’ bị ném vào khuê phòng của Lý tiểu thư, huyết đạo bị phong bế, không thể lên tiếng, toàn thân mệt mỏi. Lý tiểu thư lập tức kinh hãi vô cùng, không kịp nghĩ lại, lập tức đem hắn ăn sạch, ngay cả xương cốt cũng không chừa.

Nào biết sáng hôm sau, Bạch công tử thành Tần công tử, lại càng không tốt là, lão cha nàng nghe được tin mật báo, tức sùi bọt mép, vọt vào thấy được, thiếu chút nữa đương trường tức chết, lập tức tới Tần gia náo loạn long trời lở đất, còn la hét muốn kinh động tới hoàng thượng đòi công đạo.

Tần Thái Phó giương mắt cứng lưỡi, mơ hồ, không biết tai họa từ đâu giáng tới. Đứa con đang êm đẹp ngủ ở nhà, đột nhiên lại chạy tới khuê phòng tiểu thư nhà người ta, lại còn bị tróc gian tại giường, khiến lão đành phải cầm điếu nuốt hoảng liên đem sính lễ tới Lý gia. Việc hôn nhân cùng Vương gia chỉ đành xám mặt cho qua.

Đứa con dâu cực kỳ nhanh nhẹn dũng mãnh kia thường xuyên quát mắng con của lão, thằng con không tiền đồ của lão cũng lại rất nhanh chóng yêu lão bà nhanh nhẹn dũng mãnh đó... Lão thực buồn bực nghĩ, chuyện này là sao a... ?

Lại vĩnh viễn không biết, này chỉ là vì công tử giận dữ.

8. Chương 8

Mọi người đều cảm thấy, Lâm Nhi là một đứa nhỏ.

Xác thực, vóc dáng của nàng còn nhỏ hơn một chút so với những cô gái cùng tuổi, bề ngoài tuy rằng bình thường, nhưng vẻ mặt luôn ngây thơ, cười rộ lên lại sáng lạn vô tà, cho dù những cô gái bình thường mới mười ba, mười bốn cũng đã có thể gả đi, nhưng nhất định sẽ không phải Lâm Nhi, bởi mọi người cảm thấy nàng vẫn còn nhỏ.

Nhưng chỉ có chính nàng biết, bởi vì mọi người đều cho rằng nàng còn nhỏ, cho nên nàng có thể thấy được rất nhiều điều mà người lớn không thấy được. Nàng kế thừa sự rộng rãi hào sảng của mẫu thân, nhưng cũng kế thừa tính thận trọng của phụ thân.

Khi nàng sáu tuổi, cùng ca ca báai thầy thuốc trong nhà làm sư phụ. Thân thể cha mẹ thật sự là gầy yếu, cho nên đặc biệt mong muốn có sức khỏe tốt. Trong nhà cũng mở một y quán, lại có thầy thuốc nguyên ý dạy, coi như thành một hứng thú đặc biệt để cho bọn họ học y.

Dần dần lớn, ca ca coi cha thành mục tiêu cả đời muốn vươn tới, cư xử đều đúng mực quy củ, dù sao hắn cũng là Vương gia trưởng tử, có trách nhiệm với gia đình. Nhưng nàng vẫn là một đứa nhỏ thiên tính, chỉ mê muội y thuật. Những loại dược liệu bình thường phối hợp với nhau, có thể trị bệnh cứu người, cũng có thể hại chết người. Thiên biến vạn hóa, càng học nhiều càng hiểu biết là tương sinh tương khắc giữa các loại dược liệu, hỗ trợ hay áp chế, đối với nàng mà nói, này không khác gì một trò chơi, chơi không biết chán.

Thầy thuốc cứ năm ngày lại đến dạy bọn họ một lần, ca ca thông minh, học rất nhanh, nhưng thái độ có vẻ có lệ, nàng học không được nhanh như vậy, nhưng kiên trì, có thể sâu sắc thể nghiệm và quan sát dược tính phức tạp, đã học bất mạch kê đơn từ rất sớm, cũng bởi vì thương thế ở chân cha, cho nên càng hết sức chú ý với việc nắn xương, chỉnh hình.

Thầy thuốc dạy rất kinh hỉ, thường nói y thuật của hắn đã có người kế thừa, cũng không ngại nàng là một cô gái. Mười tuổi đã bắt đầu đưa nàng ra ngoài khám bệnh, cũng tầm đấy tuổi, nàng thường theo Đại thẩm thẩm, Nhị thẩm thẩm ra ngoài chơi.

Bắt đầu từ năm nàng mười tuổi, tuy là một thiên kim tiểu thư, nhưng lại theo sư phụ tiến vào dân gian, khám bệnh cho dân chúng.

Nhưng không ai biết, nàng đã bị rung động.

Nàng vẫn nghĩ rằng, mỗi gia đình đều giống gia đình nàng... Cha mẹ yêu thương nhau, huynh muội thân cận, cả nhà luôn vui vẻ, đối xử với mọi người cũng hòa hòa khí khí. Bá bá thẩm thẩm cũng đều rất yêu bọn họ, luôn vui vẻ ôn hoà.

Bởi vì nàng là một đứa nhỏ, có rất nhiều chuyện mọi người nói đều không tránh nàng, đều cảm thấy nàng không hiểu, lại không nghĩ tới nàng sớm thông minh như vậy. Cho nên nàng từng thấy những thiên kim tiểu thư đáng vẻ ôn nhu yếu điệu lại chửi ầm lên, hất nước trà lên người nha hoàn, còn đem ấm lò ném vào người nha hoàn, liên thanh chửi mắng... Nàng xem bệnh ột bằng hữu, thấy là hỉ mạch, nàng không dám nói, nhưng nàng ta thấy thần sắc của nàng liền hiểu được, khóc nói, “Hắn rõ ràng nói muốn đến cưới ta, vì sao lại không bao giờ nữa đến...” Nhà người khác di nương tươi cười bưng trà tới, bên trong cư nhiên lại có hoa hồng phá thai, phu nhân hay di nương đều dùng son phấn che lấp đi sự độc ác của mình... Nàng dùng ánh mắt của người thầy thuốc nhỏ tuổi, khiếp sợ nhìn bộ mặt tàn khốc chân chính của thế giới này.

Nàng ở dân gian lại nhìn đến một loại thê lương khác, vợ chồng nghèo hèn có trăm sự buồn. Không nghèo hèn lại phi thường phóng đảng.

Mỗi lần nhìn thấy lại có một cảm giác khác, gia đình của nàng thật sự là hạnh phúc mỹ mãn, đẹp đẽ như một giấc mộng ảo. Nàng sợ khi tỉnh dậy, giấc mộng đẹp đó sẽ biến mất.

Nhất là khi nàng phát hiện Nhị thẩm thẩm cùng phương trượng Đại Bi Tự giấu diếm tình cảm, có đoạn thời gian, nàng thật sự mơ hồ.

Kế thừa tính thận trọng từ phụ thân làm cho nàng luôn luôn cân nhắc kĩ càng, kế thừa tính hào sảng rộng rãi của mẫu thân lại làm cho nàng có được kết luận tâm khí bình hòa.

Vô nhân bất oan, hữu tình giai nghiệt. Nàng là đại phu, nên học thấu hiểu những oan nghiệt của thế nhân trước. Dem “Nhân” cùng “Oan nghiệt” tách ra, liền cảm thấy bọn họ quả thực rất đáng thương, là nên thương hại.

Nhưng nàng có thể nghĩ như vậy, lại không có nghĩa là nàng nguyện ý chấp nhận. Sự ngây thơ của một cô gái khiến cho nàng hoàn toàn cự tuyệt những chuyện có liên quan tới ‘tình yêu’, theo bản năng, nàng cảm thấy kia chính là con đường dẫn tới bất hạnh, cho nên quyết không nguyện gả.

Nam tử như cha nàng, thế gian tuyệt vô cận hữu, mà nàng lại không thể gả cho ca ca...

Nghĩ vậy lại mỉm cười, nàng cùng ca ca từ nhỏ thân thiết dị thường, cùng ăn cùng ở, đến bảy tuổi mới phân viện mà ở, bọn họ còn không muốn, cho tới lúc lớn mới biết huynh muội không thể thành hôn, nàng còn chần chừ, ca ca đã khóc cả một đêm, ngày hôm sau mắt đã sưng đỏ.

Ca ca vẫn gốc đáng yêu như thế.

Năm nay sau nguyên tiêu, ca ca sẽ tới học viên An Huy theo học, lúc chia tay nàng, tự hứa sẽ là một ca ca tốt, đỡ hốc mắt, ghen ngào khôn kể, cuối cùng vẫn ôm nàng mà khóc không ngừng.

Nàng cười tiễn ca ca lên xe ngựa, cho tới tận ban đêm yên tĩnh, mới dám rơi nước mắt. Ở bên nhau từ nhỏ tới lớn, chưa từng tách ra quá một ngày. Gia đình mỹ mãn như mộng ảo của nàng, thiếu đi ca ca, dường như cũng không còn mỹ mãn như vậy nữa.

Nhưng ca ca có lý tưởng khát vọng của hắn, nam nhi chí ở tứ phương. Nàng cũng có khát khao của nàng, cũng sẽ có ngày phải rời khỏi nhà.

Hiện tại thì không, những tương lai sao biết trước...Cho nên nàng muốn cười tiễn ca ca đi, bởi vì ca ca rất thích nàng tươi cười.

Nàng sinh ra sớm đã u buồn, nhưng đều che dấu dưới vẻ ngây thơ hào sảng, ai cũng không phát hiện thấy, chỉ có nương thờ dài kêu nàng qua chỗ người. Nàng cũng không nói gì, chỉ gối lên đầu gối nương, cảm thụ mùi hương hoa nhài thoảng nhiên trên người nương.

Nương nàng nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, nói “Không phải mỗi ngày ở cùng một chỗ mới là người nhà. Mà là đi đến chân trời góc biển, tâm đều cùng một chỗ, kia mới là người nhà. Bằng không chỉ là người xa lạ có cùng huyết thống mà thôi.”

“Nương, người là vì cha luôn ở bên cạnh người.” Nàng không muốn làm cho nương thân thể vốn yếu ớt phải lo lắng, cười chuyển hướng.

“Cũng không phải” Nương nàng thản nhiên cười, “Nữ nhi a, người có thiện duyên cũng có nghiệt duyên a...” Nàng nghe nở nụ cười. Bởi vì nương nàng đã giảng qua đoạn này không biết bao nhiêu lần, khiến nàng cùng ca ca cười đau cả ruột.

Thiện duyên nghiệt duyên, đều là duyên phận kéo vô cùng. Xem, ca ca mới đi không bao lâu, Bạch ca ca thường đến chơi với nàng cũng đi, càng khiến nàng cảm thấy mất mát.

Không biết Bạch ca ca đã đến Hoa Sơn chưa? Nàng nhìn ngoài cửa sổ, giữa mùa hạ, Hoa Sơn hẳn là không nóng như vậy đi? Bạch ca ca vẫn nhợt nhạt như thế sao còn đi luận kiếm gì đó với người khác chứ? Hy vọng huynh ấy không bị thương a...

9. Chương 9

Bạch công tử đương nhiên không bị thương... Chỉ là có điểm hậm hực, ngồi một mình, ngẩng đầu nhìn trăng rằm. Gió đêm hạ thổi bay y bào của hắn, phần phật giống như muốn theo gió mà đi. Hắn cầm trong tay một gốc cây bạch hà, trầm ngâm không nói, đẹp như một pho tượng. Phần đông hiệp nữ (còn có cả hiệp khách) si ngốc đứng từ xa nhìn hắn, mười phần thì có tới chín muốn hóa thành gốc bạch hà trên tay hắn.

Nhìn hắn u buồn như vậy, phần đông người ái mộ đều ước gì có thể thay hắn giải quyết đám lão già không có mắt nhìn, cứng rắn muốn phân cao thấp với hắn.

Đám người ái mộ đều là bọn mù quáng. Bạch công tử cần gì người khác động thủ thay... Nửa tháng nay, hắn đã đánh bại sáu vị chưởng môn chính phái, bốn thủ lĩnh tà giáo, vô số lính tôm tướng của không đếm được... Ngay cả Vạn Kiếm sơn trang trang chủ, Bạch lão gia tử Bạch Bá Đồ, cũng bị hắn đánh cho thành chó cắn bùn, Bạch lão gia tử tức giận đến nổi mắng to hắn là “Đồ bất hiếu”.

Đúng vậy, Bạch lão gia tử Bạch Bá Đồ, đúng là thân sinh lão cha của võ lâm minh chủ Vô Tình công tử Bạch Trọng Mưu. Nhưng Bạch công tử vẫn là vẻ mặt buồn bực giẫm lên người lão cha hắn mà đi qua người không nhìn lắm, chính là giẫm lên lưng lão cha hắn, giống như đó là một tảng đá, một viên gạch ở sân vậy ngênh ngang mà đi.

Danh môn chính phái bắt đầu nghi ngờ không biết có nên giương ngọn cờ ‘Trảm Ma’ hướng tới võ lâm minh chủ hay không, tổ chức tà giáo phi thường xấu hổ, bắt đầu kiểm điểm có phải mình chỉ hữu danh vô thực hay không.

Trịnh Liệt cùng đám thuộc lại vụng trộm lau lau mồ hôi, âm thầm may mắn. Công tử lần này đi Hoa Sơn luận kiếm tuy rằng đám người trọng thương tăng lên, nhưng tỉ lệ tử vong giảm mạnh tổng cộng chỉ chết hai người. Một kẻ là bị thương nặng còn bị Bạch công tử nói hai câu khiến cho tức chết, một kẻ khác rõ ràng là tự vẫn lại nói tiếp, cũng coi như bị làm tức chết.

Kỳ thật hắn cũng không nói gì, chỉ là, dưới một thế kiếm chắc chắn phải chết... Bạch công tử lại đột nhiên thu kiếm lại, hứng thú dạt dào nói, “Hà Hoa nở rất đẹp. Một khi đã như vậy, tạm tha lão một cái mạng chó đi.” Lưỡi biếng phát phát tay, tiêu sái rời đi.

Những người khác có thể chịu nhục sống tạm bợ, nhưng hai vị lão tiên sinh này rất cương liệt, sao chịu nổi vậy, thế là người tức chết, người tự vẫn... Lại nói tiếp, này không tính thù với Minh Đan được...không tính cho nên... thời điểm nhà bọn họ báo cừu, không cần lo lắng nhiều, cũng sẽ không quá thảm thiết, sẽ không chết quá nhiều người.

Không xuất hiện chuyện như Hắc Nha đã nghiêm trọng cảnh báo, thực sự là vạn hạnh vạn hạnh.

Ngoại trừ chuyện công tử đập lão cha hắn là có vẻ nghiêm trọng, những chuyện khác đều không đáng nhắc tới. Bất quá chỉ là vài thủ đoạn để công tử không thể tham gia luận kiếm mà thôi. Hạ độc, phóng ám khí, tử sĩ... Không có gì mới mẻ. Bọn họ đều xử lý toàn bộ... Thực ra, bọn họ lại thực thương cảm cho đám thích khách lọt lưới, lại bỏ nhào vào trước mặt công tử.

Toàn bộ đám đó đều thảm... Cây cần vó, người cần thể diện. Nhưng đám người động tới công tử đều bị trói hết lại, đứng bên võ đài làm cây tùng ngênh khách thì sao? Còn bị xuyên xương tỳ bà... Thích khách bị xuyên xương tỳ bà còn muốn sống sao? Huống chi còn bị người người nhìn ngó nhục nhã như vậy... Công tử cư nhiên còn than thở, nói, “Quả nhiên khi biết cái gì là tình, ra tay cũng nhân từ hơn...” Thực sự là đại ma đầu a ! !

Chính đang cảm thấy may mắn chỉ còn nửa tháng nữa là qua kì luận kiếm, không nghĩ tới vẫn xảy ra chuyện lớn, kết đại cừu với tổ chức thích khách tiếng tăm lừng lẫy Ngự Phong lâu.

Lại nói tiếp, công tử cũng không nên hành xử ngoan độc như vậy. Thích khách bị một kiếm chém chết thì không có việc gì, hắn lại khiến cho người ta chịu nhục, xuyên xương tỳ bà cũng thôi, lại còn treo ba tờ giấy trắng phiêu phiêu dang dang phía sau tuyên bố thân phận thích khách của Ngự Phong lâu, làm sao người ta có thể mặc kệ ?

Thế là một ngày nào đó sau đêm trăng tròn, một gã sai vặt bưng trà trong Minh Đan bọn họ chạy vào, khóc lóc liên tiếp đập đầu với công tử. Trịnh Liệt trong lòng ‘bùm’ một tiếng, hồng rồi.

Công tử liếc mắt nhìn hắn, “Người nào của người?” “... Muội muội tiểu nhân.” Hắn gào khóc, “Công tử a, tiểu nhân chỉ có một muội muội... Nhưng muốn tiểu nhân hạ độc công tử, tiểu nhân vạn vạn không dám a...”

“Làm rất khá.” Công tử gật đầu, nhìn Trịnh Liệt nói, “Đi gọi mật sát sử tới. Hỏi xem Minh Đan dưỡng bọn họ có phải chỉ để ăn cơm hay không?”

Mật sát sử lập tức xuất hiện, gương mặt trắng bệch như quỷ. Trong lòng vừa lo lắng lại vừa khinh bỉ. Bọn người kia thật sự là ngu dốt, đẳng cấp cũng lại càng ngày càng thấp kém! Ngay cả gã sai vặt cũng uy hiếp là sao... Chó già không có trò gì mới sao? Lại làm liên lụy tới bọn hắn...

Công tử vẻ mặt u buồn nhìn hần, “Mật sát sử, các người có phải ăn không ngồi rồi phát chán rồi không? Có cần phải dạy các người tiết kiệm lương thực không?”

“Thuộc hạ lập tức truy tra! Hai canh giờ sau...” Hần lớn tiếng đáp.

Công tử sâu kín thở dài, nhìn lên vầng trăng khuyết, khuôn mặt tuần mỹ thanh nhã ở dưới ánh trăng như thi như họa, làm người ta say mê...

“Ta thấy người vẫn nên gọi đám phế vật theo người tới đây, để ta dạy cho biết tiết kiệm lương thực một chút mới được.”

“Một canh giờ là đủ rồi! Nếu một canh giờ không tra được, con tin bị tổn thương, Quách mỗ nguyện mang đầu tới gặp!” Mật sát sử chính khí nghiêm nghị ôm quyền nói.

“Một canh giờ a.” Công tử bộ dạng tiếc hận, “Nhân tài khó tìm a... Chỉ có thể dùng tạm vậy.” Hần phát phát tay.

Mật sát sử như được đại xá, lập tức mang theo đám cấp dưới cơ hồ chân đã mềm nhũn, chạy mất không thấy bóng dáng.

Đêm đó, là một đêm sỉ nhục nhất đối với Ngự Phong lâu.

Chẳng những mưu kế bị phá, con tin vẫn bị nhốt trong bao vải bị người ta mang đi, còn thuận tay bắt đi lâu chủ của bọn họ... Nữ lâu chủ. Bạch công tử vô sỉ ti bỉ này lại còn cho cởi sạch đồ của nàng, trói vào cây tùng, để lộ ra thân thể nam nhi của vị ‘nữ lâu chủ’ bẽ ngoài diễm lệ thực nữ này, đồng thời cũng có tờ giấy dài phiêu phiêu dang dang tuyên bố tính danh cùng thân phận của vị lâu chủ này.

Lúc công tử đưa con tin – muội muội của gã sai vật từ trong bao vải ra tới cho gã, vẻ mặt của hần thật sự là ôn nhu từ bi lại đoan trang tao nhã tú lệ, như là thiên thần từ trên trời giáng xuống.

Tất cả đám thuộc hạ đều mắt hồ rưng rưng, nội tâm dậy sóng mãnh liệt.

Bọn họ sợ dĩ không phản võ lâm minh chủ, Vô Tình công tử này, cũng không nghĩ thoát thân, trừ bỏ bởi vì sự biến thái ác liệt của hần, còn vì một điều, hần phi thường “yêu quý” cấp dưới.

Trong chốn giang hồ, bọn họ chỉ là một đám tiểu tốt, tùy tiện cũng có thể tóm được một bó to, phục vụ cho kẻ nào cũng đều có số phận vật hy sinh. Chỉ có Bạch Trọng Mưu công tử mới thay cấp dưới của hần ra tay. Tuy rằng Bạch công tử chỉ khi liên quan tới vấn đề trung thành hoặc khi tâm tình tốt mới ra mặt... Nhưng so với kẻ khác đã là tốt hơn rất nhiều rồi.

Bất quá nếu bọn họ biết Bạch công tử chỉ là vì biến thái mãnh liệt mới làm như vậy, không biết có thể mưu sát tập thể hần hay không, chỉ có thể tạm thời còn nghi vấn.

Dù sao tâm lý biến thái cũng khó nắm bắt, đám thuộc hạ không biết tính ‘bao che khuyết điểm’ của hần kỳ thật chính là “Người của ta chỉ có ta mới có thể bắt nạt, những kẻ khác dám động vào chính là muốn tìm chết”, cho nên mới có hiểu lầm đẹp đẽ như vậy.

Ngày hôm sau võ đài luận kiếm phi thường náo nhiệt. Thập đại cao thủ của Ngự Phong lâu dốc toàn lực lượng, vây công Vô Tình công tử quần áo bạch sam, vẻ mặt tuần mỹ khôn kể... Sau đó toàn thể bị “Vô tình”.

Hần phi thường vô tình tàn khốc ... Tá bả vai đám cao thủ đó, khoan cốt xương tay, dị thường thuận tay xuyên mười cái xương tỳ bà.

Áo trắng hơn tuyết, ở trong gió hạ không ngừng phiêu dang... Ngọc thụ lâm phong, tuần nhã vô trù.

Mà bay phần phật trong gió, còn có tờ giấy dài phía sau Ngự Phong lâu lâu chủ, cũng như xem thường vị lâu chủ này.

Trận chiến này làm rung động toàn bộ đám người tỷ võ luận kiếm ở Hoa Sơn, người người khiếp sợ. Hóa ra...hóa ra minh chủ biến thái này trước giờ vẫn chưa xuất ra thực lực chân chính, thậm chí đối phó với thập đại cao thủ của Ngự Phong lâu chỉ sợ cũng chưa dốc toàn lực!

Đầu hàng biến thái không phải là một sự mất mặt! Bởi vì đối với kẻ biến thái, căn bản không thể nói lễ thường!

Thế là, đám người luận kiếm còn lại đều bỏ cuộc, lại thừa nhận địa vị “Vô lâm đệ nhất cao thủ” của Bạch Trọng Mưu công tử.

Bạch công tử thần nhiên mỉm cười, chân mày nhăn lại hậm hực cuối cùng cũng biến mất, thần thái ôn nhu sáng ngời như nước xuân lưu chuyển, làm ọi người (bao gồm cả đám thuộc hạ xui xẻo của hắn), nháy mắt đều đã quên đó là một kẻ biến thái đáng giận, đều thần phục dưới phong thái vô địch của hắn.

Khẽ cười một tiếng, hắn xoay người chậm rãi xuống núi. Chỉ thấy một người thanh niên khuôn mặt có vài nét tương tự hắn bước ra từ đám đông, “Thập đệ! Người rút cuộc khi nào trở về nhà?”

Nguyên tưởng rằng ngay cả phụ thân cũng đều dám đập qua, Bạch công tử sẽ coi như không nghe thấy, tiêu sái mà đi, không ai nghĩ hắn cứ nhiên dửng dưng.

Trịnh Liệt trong lòng kinh hãi, chẳng lẽ đáy lòng ma đầu cũng có tình thân?

Tuần mục lưu chuyển, hắn nhìn tứ ca của hắn, “Kiếp sau đi.”

Công tử lo lắng một chút, “Nếu ta thật sự xui xẻo như vậy, lại đầu thai đến Bạch gia.”

“Người!” Tứ ca của hắn Bạch Trọng Nghiệp giận tím mặt, “Bạch Trọng Mưu, người đừng quá phận! Người có hôm nay, còn không phải đều là Bạch gia ban cho ...”

Công tử nở nụ cười, như xuân phong thổi qua, “Bạch lão gia tử nói, chỉ cần ta lấy được vị trí vô lâm minh chủ, từ nay về sau không còn quản ta nữa.”

Hắn nhìn Bạch Trọng Nghiệp đánh giá cao thấp một lượt, “Tứ ca, lúc ta mười tuổi đánh thắng người, người mười sáu đi?”

Bạch Trọng Nghiệp rống lớn một tiếng, một chiêu Bạch Hồng Quán Nhật, lập tức như sét phóng tới, rõ ràng tránh cũng không thể tránh... Công tử lại chỉ lắc mình, búng kiếm. Bạch Trọng Nghiệp liền học máu rơi kiếm, mặt mày tái nhợt.

“Đều là đệ tử Bạch gia.” Hắn vẻ mặt bình thản, “Có cho người ba cái mười lăm năm nữa, đại khái cũng không thắng được ta... Lão thiên gia không thưởng cơm cho ăn không đầu, gắng mà luyện tập.”

Bạch Trọng Nghiệp lại phun ra một búng máu, tức giận ngắt xủ.

Trịnh Liệt hơi hơi run rẩy. Hắn sai lầm rồi. Đáy lòng ma đầu này chỉ có nhớ nhung người yêu, làm sao có khả năng có tình thân... Hắn thật sự đã nghĩ quá nhiều.

10. Chương 10

Một ngày tháng bảy nào đó, ánh mặt trời mùa hè sáng lạn, khắp nơi truyền đến mùi thơm ngát của hoa sen, giai công tử từ Hoa Sơn gấp rút trở về, ngẩng đầu nhìn tám biển ” Phủ Vương đại học sĩ ”.

Nàng có nhớ ta không? Có biết, mùa hạ hương mười dặm này, ta không có lúc nào là không nhớ tới, ăn ngủ không yên.

Lúc này nàng đang làm gì? Buổi trưa sau khi ăn cơm, hắn là nghỉ ngơi một chút, chờ tới buổi học chiều đi? Hôm nay không phải ngày nàng ra ngoài.

Nguyên lai thích một người, là loại cảm giác này. Ngũ tạng câu đốt, hận không thể lập tức nhìn thấy nàng, mới có thể dịu đi thiêu đốt đó. Chia ly đã lâu , thật sự lâu lắm... Bốn mươi chín ngày, năm trăm tám mươi tám canh giờ... Làm cho hắn suốt trễ một đêm cũng không đợi được, lập tức muốn nhìn thấy nàng... Hắn tựa như một cơn gió, nháy mắt bay vút qua tường vây, hô hấp nhẹ nhàng, đi về phía tiểu viện của nàng. Hắn muốn chạy nhanh vào, từng bước từng bước, đi về phía đóa phù dung nhỏ, đóa hà hoa nhỏ, đóa Phù Cừ của hắn... Nhưng hắn thật sự rất chuyên chú, chuyên chú lười ẩn nấp hành tung, cho nên ở cửa tiểu viện gặp ngay Phán quan thủ Tiền Thông.

Tiền Thông ngăn người, lập tức như lâm đại địch, rút phán quan bút ra... Bạch Trọng Mưu lạnh lùng nhìn y một cái. Giai công tử tuần nhã vô trù như thế, trong mắt lại đầy lãnh ý cùng nghiêm khắc, giống như vực sâu vạn trượng âm lãnh.

Y lập tức nhớ ra giai công tử này là ai. “Vô Tình công tử Ngọc...” Xem như y cơ trí, miễn cưỡng nuốt lại được nửa câu cuối ngoại hiệu kia, nhưng ánh mắt Vô Tình công tử lại lờ ra sát khí.

Trên thực tế, ngoại hiệu chân chính trên giang hồ của Bạch Trọng Mưu là “Vô Tình công tử Ngọc Diện Diêm La”. Nhưng Bạch công tử cực ghét bị coi như nữ nhân, cho nên những kẻ hô Ngọc Diện Diêm La đều thiếu chút nữa đi gặp Diêm La vương thật sự, người giang hồ chỉ dám âm thầm nói với nhau, đã thật lâu không ai dám hô trước mặt hắn.

Tiền Thông tránh ở Vương gia đã lâu lắm, mất đi sự sâu sắc của người giang hồ. Bạch Trọng Mưu chăm chú nhìn vào xương cổ y suy nghĩ.

“Vô Tình công tử quang lâm Vương phủ...” Tiền Thông ôm quyền, “Xin hỏi có gì chỉ giáo?”

Tiền Thông vì tránh né cừu gia đuổi giết, cùng chuyên tâm nghiên cứu Bách Độc kinh, tránh ở Vương gia hơn mười năm, sớm mất đi nhuệ khí giang hồ. Chỉ có rất ít đệ tử của y biết được thân phận thật của y, ngẫu nhiên cùng y đàm luận chuyện giang hồ. Có đôi khi y thật sự nghĩ rằng, mình chính là thầy thuốc của Vương gia, làm nghề y ở quê nhà, còn có một nữ đệ tử đặc ý có thể truyền nghề.

Vương gia dù sao cũng là nhà quan, trong ngoài có lễ giáo, y lại không ở đây, cho nên cũng không biết mấy tháng này Bạch công tử qua lại tự nhiên, còn phải một tên bảo tiêu đóng tại đây.

Nhưng y xác thực đã từng nghe nói về võ lâm minh chủ “bên ngoài tô vàng nạm ngọc, lòng dạ độc ác” này. Bề ngoài tuấn mỹ khó có kẻ sánh được, võ công cao thâm, tâm tư độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn. Mười bảy tuổi triển lộ thần uy, đoạt được ngai vàng võ lâm minh chủ, từ đó về sau tung hoành thiên hạ, không có đối thủ.

Nhưng giang hồ kiêu hùng như vậy sao lại có liên quan tới Vương gia ôn hòa hiền hậu?

Bạch công tử không trả lời, hỏi lại hắn, “Người vì sao lại ở tiểu viện của Vương gia nhị tiểu thư?”

“Nhị tiểu thư?” Tiền Thông sửng sốt một chút, mới hiểu hắn là nói Lâm Nhi, “Tiểu đồ mắc bệnh cảm phong hàn, lão phu đến xem nàng...”

Nàng bị bệnh? Về mặt Bạch Trọng Mưu luôn lạnh như băng lộ ra sự lo lắng vô cùng hiếm có. Ánh mắt nhìn lão già kia cũng đột nhiên nhu hòa hơn.

Đây là Phù Cừ sư phụ a. Làm thịt y Phù Cừ sẽ thương tâm.

“Có nặng không?” Hắn biến hóa nhanh chóng, từ võ lâm minh chủ biến thành giai công tử tuấn tú tao nhã nhàn, ngữ khí như gió xuân ấm áp, “Có độ châm, uống thuốc chưa?”

“Bị nhiễm lạnh, cũng không có gì đáng ngại. Người nói xem tiểu nha đầu này bao giờ mới khiến cho người ta không phải quan tâm...” Y đột nhiên tỉnh ngủ, sao lại cùng tà môn minh chủ nói những chuyện này chứ!” Bạch công tử, dường như quan tâm quá mức đối với tiểu đồ!

“Đâu chỉ quan tâm quá mức.” Bạch Trọng Mưu cười yếu ớt, “Là không thể quan tâm hơn.”

“...Tiền đồ mặc dù kỹ không bằng người,” thầy thuốc cả người phát run, tức giận, “Nhưng nhận ân tình của Vương gia, tiểu đồ lại thiên chân vô tà, thuần khiết hiểu lễ! Bạch công tử nếu quyết ý gây rối, Tiền đồ đành phải bán mệnh cho Vương gia, để báo đáp ân tình!”

Bạch công tử không buồn liếc mắt nhìn y một cái, giống như không nghe thấy, xoay người bước vào sân. Thực khiến Tiền Thông tức đến phát cuồng, gờ phẫn quan bút lên...

“Đợi chút! Đợi chút!” Chỉ mặc áo trong màu bạc, Lâm Nhi hốt hoảng chạy đến, chắn phía trước Bạch Trọng Mưu, dang hai tay ra, “Sư phụ! Van cầu người, đừng thương tổn Bạch ca ca!”

“Lâm Nhi?” Cặp mắt Tiền Thông như muốn lờ ra khỏi hốc mắt. Không đúng! Chẳng lẽ...

Y tức giận đến run run, “Người chỉ là một đứa nhỏ, nhưng lại để a đầu này dẫn dụ? Người làm vậy không sợ cha nương người, cùng liệt tổ liệt tông Vương gia thất vọng sao? Sao có thể bại hoại như thế...”

Lâm Nhi cắn cắn môi, “Chỉ...chỉ trò chuyện thôi, có nghiêm trọng như vậy đâu? Bạch ca ca cũng không chạm vào tay con nha.”

Lo lắng nhìn thoáng qua Bạch ca ca mặt không chút thay đổi, nhưng nàng rất rõ sư phụ lợi hại thế nào, vung tay lên cũng có thể đánh bại mười tên lưu manh vô lại.

Thân thể Bạch ca ca...sao có thể chịu nổi một cây phán quan bút của sư phụ?

“Nói chuyện cũng không được!” Sư phụ nàng kích động giáo huấn nàng, “Người là thiên kim duy nhất của Vương gia, con gái duy nhất của Vương đại học sĩ! Người sao có thể cùng người như thế...”

“Sư phụ, Bạch ca ca là bằng hữu của con.” Nàng kiên trì phản đối, “Người đi về trước, tối nay con sẽ bồi tội với người. Con chỉ nói chuyện với huynh ấy trong chốc lát, một lát thôi...”

Tiền Thông càng tức giận, đứa nhỏ này, là bị tên ma đầu kia giết đây. Y càng nghĩ càng đau lòng, đứa nhỏ này, y nhìn nó từ nhỏ tới lớn, tâm tính nó, y hiểu nhất. Đứa nhỏ tinh thuần, ngây thơ đó, nhất định là bị tên đại ma đầu kia dùng vẻ bề ngoài đẹp dễ dụ dỗ không biết vì mục đích gì... Y tức giận vung tay, hai cây phán quan bút sắc bén đánh tới. Lâm Nhi kinh hãi, đành phải xuất ra công phu thô thiển ngăn đón sư phụ nàng.

Đứng ở một bên, Bạch công tử trầm mặc không lên tiếng, thực tế, hắn cảm động cơ hồ lệ nóng doanh tròng, chỉ là đang cố gắng trấn định mà thôi.

Phù Cừ...thế nhưng lại đang che chở cho hắn... Lão già kia tuy khiến người ta thấy ghét, nhưng làm đá thử vàng, y cũng không cần phải chết.

Cho nên, khi Lâm Nhi không ngăn lại được, phán quan bút phóng đến trước mặt hắn... Hắn chỉ bắn từ tay áo ra hai viên minh châu, phân biệt đánh trên phán quan bút, thậm chí còn cười cười nhìn Tiền Thông.

Tiền Thông hai tay trống trơn, bột phấn dính đầy ở tay. Cặp binh khí dùng tinh cương tạo thành, đã theo y mười năm, nay đã trở thành bột phấn.

Lúc này y mới biết, y cùng tên võ lâm minh chủ mạnh đến biến thái này chênh lệch lớn thế nào... Ước chừng khoảng cách chót vót như chín tầng mây với mười tám tầng địa ngục vậy.

Lựa chọn làm một thầy thuốc quả nhiên là lựa chọn cơ trí. Bạch công tử dưới đáy lòng âm thầm gật đầu. Bằng chút công phu ấy, tốt nhất là dừng hành tẩu trên giang hồ, đến năm Tiền Thông cũng không địch nổi Hắc Nha, huống chi là muốn đối phó với hắn?

“Bạch ca ca! Huynh bị thương có nặng lắm không?” Lâm Nhi bỏ nhào vào người hắn, khẩn trương sờ soạng vết thương không tồn tại.

“Đừng lo.” Hắn cho Lâm Nhi một nụ cười say lòng người, tỏ vẻ nhã nhặn thi lễ với Tiền Thông “Tiền sư phụ, ta đối nhị tiểu thư vẫn lấy lễ tương đãi, quyết không có ý phạm đến nàng. Ngài có thể yên tâm.” Hắn đưa tay làm động tác ‘mời’.

Sắc mặt Tiền Thông không còn giống người nữa, nghiêm khắc nói với Lâm Nhi, “Đi theo ta!” Lâm Nhi khó xử, nhìn nhìn sư phụ, lại nhìn nhìn Bạch ca ca. Bạch ca ca vẫn nhược thế, ai biết có nội thương hay không... Vẫn nên nhìn xem. Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, “...Sư phụ, tối nay con sẽ bồi tội với người. Con phải xem thương thế giúp Bạch ca ca...” Ẩn một bên, Hắc Nha thiếu chút nữa té xỉu. Ma đầu này thì có thương thế gì? ! Nhìn thấy công tử đang nhìn mình chăm chú, gã không khỏi rung mình, khẽ nâng tay làm một động tác ‘giết’.

Ánh mắt công tử giống như sắp muốn giết gã

Không giết? Gã chỉ chỉ môi, nói chuyện với Tiền Thông?

Về mặt công tử hơi dụ đi, gật gật đầu.

Gã lau lau cái trán đầy mồ hôi, đợi Tiền Thông giận dữ phẩy tay áo bỏ đi, Hắc Nha lặng lẽ theo phía sau y, cùng y ‘nói chuyện’ một phen.

11. Chương 11

Không đề cập tới chuyện Hắc Nha uy hiếp lợi dụ như thế nào.

Lâm Nhi khẩn trương nhìn trái nhìn phải, kéo tay áo Bạch Trọng Mưu đi về phía phòng.

Nàng khẩn trương thấp giọng, “Bạch ca ca, huynh đừng lên tiếng. Tiểu Hỉ đang kiểm tra được... Ta đi dặn nàng đừng vào, ta muốn ngủ trưa...”

“Muội là tiểu thư nhà quan, sao bên người chỉ có một tiểu nha đầu?” Thanh âm hần mềm nhẹ, chỉ cảm thấy như vậy không thể đủ được.

“Là nương ta cho phép vậy.” Nàng khẽ cười một tiếng, “Không có chuyện gì, cần một đồng người bên cạnh làm gì? Càng phải phát nhiều tiền tiêu vật hàng tháng. Tiểu Hỉ giúp ta thu dọn phòng là được. Nương ta cũng nói tiểu hài tử cũng phải học cách tự lập.”

Nàng đang muốn đi ra ngoài, Bạch Trọng Mưu lại gọi nàng lại “Ngồi xuống trước đã.”

Lâm Nhi ngạc nhiên, lại giống như có một luồng kinh lực vô hình, làm cho nàng bất tri bất giác đi tới ngồi xuống bên mép giường. Bạch Trọng Mưu nửa quỳ ở trước mặt nàng, dùng tay áo bọc lấy tay, lau đi bụi bẩn dính trên đôi chân trần của nàng, sau đó đi giày cho nàng.

Mặt của nàng đỏ lên, không biết vì sao lại nóng như vậy. Bạch ca ca quy củ không đụng tới nàng, chỉ là lau đi bụi bẩn...vì sao nàng lại cảm thấy thực thẹn thùng...?

Bạch Trọng Mưu ôn nhiên cười, “Mang hài vào, nếu giẫm phải đá cũng không phải chuyện đùa.”

Lâm Nhi thề thề lưỡi, “Bạch ca ca, huynh cũng sủng ta giống như ca ca vậy. Ngày bé chúng ta nghịch nước làm ướt hài, hần cũng công ta về phòng... Ta thực là bị các huynh làm hư.”

Nàng xấu hổ cười, trong vắt sáng lạn, đứng dậy đi ra ngoài.

Trọng Mưu tâm tình cũng rất phức tạp. Anh vợ này... rốt cuộc có nên trừ bỏ hay không đây? Hần đang phiền não, Lâm Nhi đã quay lại, đặt chén trà xuống, hương thơm phiêu tán.

“Ta cho nàng ta ra ngoài chơi.” Nàng cười khê, “Bạch ca ca, để cho ta bắt mạch đi?” Bạch Trọng Mưu thuận theo vươn tay, nhìn Lâm Nhi chuyên chú chạm lên mạch hần, cẩn thận bắt mạch.

Thì ra, chỉ cần nhìn thấy nàng là tốt rồi. Hạm hực, phiền não đều biến mất, không còn khiến người ta khó chịu như thiêu đốt nữa.

Chuyên tâm, yên tĩnh, giống như cả thế gian này không còn tồn tại, chỉ có một mình nàng, ôn nhuận chuẩn mạch cho hần.

Nàng lại bảo hần đổi tay, cẩn thận xem.

Này mới phát hiện, mi mắt nàng đen mà dài, cũng không phải cặp mi lớn rạng rỡ. Đôi mắt không lớn, lại ôn nhuận hữu thần, cười rộ lên, chính như nắng xuân tháng hai. Khi nhìn người khác, phi thường thẳng thắn, làm cho người ta nhớ đến ánh mắt vô tội của loài hươu non.

Khi chuyên chú, lại ẩn ẩn vẻ kiên cường.

“Nhớ ta không?” Hần thản nhiên mở miệng, sợ làm ảnh hưởng tới sự chuyên tâm của nàng.

“Nhớ a,” nàng cười khê, “Mỗi lần nhớ tới ca ca, cũng đều nhớ tới huynh.” Nàng lại cẩn thận xem mạch.

... Anh vợ này thật sự không trừ không được sao? Thực khó xử a thực khó xử...

“Bạch ca ca, may mắn huynh không bị thương.” Nàng nhẹ nhàng thở ra, lại có điểm buồn bực. Mạch tượng này thật sự là kỳ lạ, quả thực không giống người bình thường... giống như tổng hợp mấy người sức khỏe tinh lực dồi dào trên cùng một người. Người giang hồ đều là như thế này sao? Nhưng sư phụ không cho nàng bắt mạch, nàng cũng không biết những người giang hồ khác.

“...Muội nói đừng để người khác bắt nạt, ta thực nghe lời.” Bạch Trọng Mưu ôn nhu nói.

Lâm Nhi nghiêng đầu, “Hoa Sơn luận kiếm... Rốt cuộc là cái gì nha?”

Hắn nhíu mi, nghĩ nghĩ, “Là một đám lão già không chịu được buồn chán, cứng rắn bắt ta chơi cùng bọn họ.” Thấy Lâm Nhi lộ ra vẻ nghi hoặc, hắn bổ sung, “Đành phải làm người tỷ võ với bọn họ.”

Nguyên lai Hoa Sơn luận kiếm là bồi lão tiền bối luận bàn võ nghệ a? Lâm Nhi bỗng nhiên tỉnh ngộ. Bạch ca ca thật là tốt.

“Bạch ca ca, công phu của huynh rất khá sao? Nếu không vì sao các vị tiền bối đó lại chọn huynh để luận kiếm?”

“Xem như vậy đi.” Hắn bĩu môi, “Là người khác quá yếu. Muội có thấy buồn cười không? Ta học thật sự, học võ thì trong lòng chỉ có võ, mỗi ngày khổ luyện, ngay cả ăn cơm cầm đũa cũng đều khoa tay múa chân, ngủ cũng mơ thấy luyện võ. Bọn họ lại quá nhiều tâm ma, đánh thắng ta thì cười đến rất vui vẻ, đánh thua ta lại nói là không công bằng.”

Lâm Nhi vẽ mặt đồng tình thở dài, “Đúng vậy nha, người thế gian là như vậy, không tự hỏi chính mình, luôn luôn đổ lỗi cho người khác.”

Chần chừ một lát, “Bạch ca ca, vết thương trên người huynh...”

“À, ” hắn chẳng hề để ý trả lời, “Đó là vết thương bị trước năm mười tuổi. Những đứa nhỏ ở nhà ta, biết đứng sẽ học đứng trung bình tấn, khi biết đi đã tập võ rồi.”

Gương mặt hắn trầm xuống, “Ca ca, tỷ tỷ ta rất nhiều, di nương cũng nhiều. Thật không biết vì sao bọn họ không tự bắt nạt nhau, luôn luôn bắt nạt ta... Ngay cả nha đầu hầu hạ của ta cũng đều thích bắt nạt ta.”

Hắn nhếch miệng cười tà ác, trong ngày mùa hè có vẻ càng thêm âm u, “Nhưng sau khi ta học được tiểu cầm nã thủ, không còn ai có thể bắt nạt ta được nữa...”

“Vậy sao lại bị thương?” Lâm Nhi tò mò.

“Bởi vì khi đó ta còn nhỏ, khoảng bảy, tám tuổi đi?” Hắn ý cười càng sâu, “Bị tá các đốt ngón tay, bọn họ rất tức giận, ta khi đó chưa đủ sức đánh lại ca ca tỷ tỷ. Có khi là bị bọn họ đánh, có khi là bị cha ta hành hạ gia pháp.”

Nếu không phải Hắc Nha đã đi ‘giao hảo’ với Tiền Thông không có ở đây, nhất định sẽ phải trợn trắng mắt.

Bạch Trọng Mưu công tử lúc nhỏ chính là một tên tiểu ác ma. Sau khi hắn học được tiểu cầm nã thủ, mỗi người trong Bạch gia đều cảm thấy bất an, gà bay chó sủa, cho dù là người hay gia súc gia cầm, đều đã bị hắn khi đó đang tràn ngập tinh thần thí nghiệm, thí nghiệm một phen... Phụ thân cùng các huynh đệ tỷ muội nhà hắn khi đó nên đánh chết tên tiểu ác ma đó đi, đỡ khiến hắn lớn lên gây họa thiên hạ. Hiện tại hắn là hối hận không kịp đi?

Hiện tại lại bày ra cái vẻ tinh thuần yếu đuối a!

Lâm Nhi liếc mắt gật đầu, “Đúng vậy nha, Nhị bá có một di nương, không biết vì sao cũng rất thích bẹo má ta, móng tay bà ấy lại dài... Ta bị bẹo cũng không dám khóc, khóc sẽ bị bà ấy trêu chọc hơn nữa...”

“Di nương nào của muội?” Thanh âm Bạch Trọng Mưu lạnh xuống. Tuy rằng hắn không thích giết nữ nhân không có võ công...

“Về sau bà ấy không dám chọc ta nữa.” Lâm Nhi cười phù một tiếng, “Ca ta phát hiện, có lần bà ta vừa bẹo má ta, ca ta nhào vào người ta, vừa khóc vừa hô, kinh động tới người lớn... Di nương bị Nhị bá mắng một trận, sau này bà ấy mới tới gần, ca ta đã kêu ầm lên...” Nhắc tới ca ca của nàng, Lâm Nhi cười đến phi thường sáng lạn, so với ngày mùa hè còn rực rỡ hơn.

... Có cách nào có thể lặng yên không một tiếng động trừ bỏ anh vợ đi không?

Nhìn hắn có chút thất thần, Lâm Nhi kéo kéo tay áo hắn, “Bạch ca ca, là do huynh đẹp, đáng yêu, mới bị người ta bắt nạt. Đều đã qua rồi, đừng khổ sở.”

... Có gì mà phải khổ sở ? Bạch Trọng Mưu có chút buồn bực. Có thù oán để báo mới thống khoái a, báo thù xong tâm tình thực thư sướng... Hắn còn nhớ rõ, hồi mười lăm tuổi, có lần vừa gội đầu xong, xoa tóc

ngồi ở hành lang hóng mát, đại đệ tử đặc ý nhất của lão cha hắn, ánh mắt gian tà, thèm nhỏ dãi nhìn hắn, đáy lòng hắn không phải tức giận, mà là mừng như điên.

Cuối cùng cũng tìm được lí do để báo thù ! Người này hồi hắn còn bé thường xuyên bắt nạt hắn, lúc mười tuổi đánh hắn hai mươi một quyền, khi luận võ chém hắn ba đao, hắn đều nhớ rõ rành mạch a!

Huống chi là loại ánh mắt hỗn đản dám xem hắn như nữ nhân này!

Hắn nhoẻn miệng cười nhìn vị đại sư huynh kia, đại sư huynh kim lòng không đậu đi tới trước một bước... Thẳng đến hừng đông, người trong môn kêu sợ hãi, mới cứu được đại sư huynh nửa người không thể cử động bị trói vào cây liễu, nhìn thủ pháp tá đót gọn gàng sạch sẽ như vậy... Tất cả mọi người biết là Lão Thập ác ma kia làm.

“Ta không hề khổ sở.” Bạch Trọng Mưu ôn nhu nói, “Nhìn thấy muội, chuyện gì cũng không khổ sở.”

12. Chương 12

Lâm Nhi dần dần quen với sự tồn tại của Bạch ca ca, trải qua toàn bộ xuân hạ thu đông.

Có đôi khi một, hai tháng mới tới một lần, lưu lại mười ngày hoặc nửa tháng mới đi, có đôi khi cách mấy tháng mới đến một hai ngày. Đến gương mặt thật có khi cũng không dùng, chỉ có ban đêm hắn mới khôi phục nguyên dạng.

Nhưng chỉ cần là hắn, Lâm Nhi liếc mắt một cái là có thể nhận ra được, cười tươi như hoa.

Vốn lo lắng sư phụ tức giận, nhưng sư phụ không biết vì sao chỉ là có vẻ buồn bực, cẩn thận hỏi xem bọn họ thường làm gì, cũng điểm một dấu thủ cung sa trên tay nàng, mỗi lần học y đều bảo nàng bỏ ra cho y xem... nhưng lại không nói với cha mẹ, thay nàng giữ bí mật.

Nàng chỉ nghĩ sư phụ rất thương nàng, hoặc là Bạch ca ca giải thích với sư phụ rồi, hoàn toàn không hề nghĩ được Bạch ca ca lại phái người đi uy hiếp lợi dụ...

Lâm Nhi luôn nghĩ (kì thật là bị Bạch công tử dẫn lầm đường), Bạch ca ca là người làm chức ‘võ lâm minh chủ’, trên cơ bản chính là làm người hòa giải trong võ lâm, chuyên môn điều giải phân tranh. Bởi vì là trọng tài khuyên can hai bên, cho nên người giang hồ thực kính trọng bọn họ, chỉ là khó tránh khỏi vẫn cần dùng tới vũ lực.

Nàng thực lo lắng, đưa rất nhiều kim sang được cùng được hoàn cho Bạch ca ca. Tuy rằng nàng biết Bạch ca ca võ công không kém (?), nhưng nhìn thân ảnh hắn tú nhả như vậy, vẫn có ý sinh thương tiếc.

Dù sao, từ lúc nàng sinh ra tới nay, vẫn luôn sinh hoạt cùng ca ca. Cha mẹ ân ái quá độ, thành một loại kiểu mẫu, nàng cùng ca ca cũng là phi thường thân ái, ca ca đột nhiên đi An Huy học tập, ba năm mới có thể về, nàng phi thường mất mát cùng không quen, vừa vặn Bạch ca ca lấp đi chỗ khuyết này, bất tri bất giác, tính ỷ lại của nàng vào ca ca, đều chuyển lên Bạch ca ca vẫn nhược (?) xinh đẹp tuyệt trần này.

Hơn nữa Bạch ca ca đối với nàng thật sự phi thường phi thường tốt.

Những mong muốn nàng chưa bao giờ dám nói với người khác, Bạch ca ca đều chuyên tâm nghe, chưa bao giờ cười nàng. Cho dù nàng nói năm mười sáu tuổi muốn ra ngoài du lịch làm nghề y, chờ kinh nghiệm đủ, muốn mở một bệnh viện nữ, dạy các nữ tử khác y thuật, hơn nữa chuyên môn trị liệu cho con gái... Bạch ca ca cũng đều thật sự gật đầu, nói, “Chờ muội mười sáu, ta thay muội vung roi đuổi ngựa, bảo hộ muội đi khắp nơi hành nghề y.” Nháy mắt kia, nàng cơ hồ muốn khóc.

Nàng cũng hiểu được, Bạch ca ca không có khả năng bỏ xuống tất cả mọi thứ để đi đuổi ngựa giúp nàng, giúp nàng làm nghề y. Nhưng hắn nói chân thành như thế, coi lời nói của nàng là chuyện nghiêm túc, mà không cười nàng nói lời trẻ con...Nàng thật sự phi thường cảm kích, phi thường khoái hoạt.

Khi đó bọn họ ngồi dưới tàng cây phong, lá đỏ phiêu phiêu. Thừa dịp ra ngoài đi dâng hương cùng nhị thẩm thẩm, bọn họ vụng trộm gặp mặt. Trong thời gian này khó gặp được nhau, Lâm Nhi dán mặt trên cánh tay Bạch Trọng Mưu, nước mắt thấm qua tay áo của hắn.

Bạch ca ca rất nhẹ rất nhẹ nghiêng mặt dựa vào đầu nàng, “Còn hai năm nữa... Yên tâm, Phù Cừ. Ta nhớ rõ ta đã nói gì.” Nàng khẽ gật đầu, lại không mở mắt. Cho dù Bạch ca ca không làm được cũng không sao, không oán. Tâm ý của hắn hiện tại, đã là rất tốt rồi.

Cuối cùng cũng có biện pháp tốt lại hợp lý để đưa nàng ra khỏi nhà a! Đáy lòng Bạch Trọng Mưu không ngừng hoan hô. Phù Cừ mười sáu tuổi, đáng vẻ sẽ thế nào? Đúng là thời điểm trái ngọt có thể hái a! Vung roi đuổi ngựa thì đã tính gì? Công nàng chạy khắp từ nam tới bắc cũng chẳng là gì a !

Hắn lộ ra nụ cười xinh đẹp, quả thực tuần mỹ vô song.

13. Chương 13

Toàn bộ mùa đông, Bạch ca ca đều không đến.

Nhưng cách vài ngày lại có một bức thư được đặt trên án của nàng, là Bạch ca ca viết cho nàng. Nét chữ của hắn cực độ nghiêm cẩn mà kiệt ngạo, cứng cáp, giống như dùng mũi kiếm dính mực mà viết vậy. Nhưng luôn dịu dàng thấm thiết, có khi là thơ, có khi là từ, có khi chỉ đơn giản là vài câu kể về tình hình gần đây. Nói sự tình khó giải quyết, chỉ sợ cuối năm cũng chưa thể trở về.

Nhưng đêm ngày mười lăm, nàng đang ngủ say, đột nhiên cảm thấy có một chút hàn khí.

Quay đầu trợn mắt, Bạch ca ca nửa quỳ ngồi trước giường của nàng, cặp mắt như nước xuân ôn nhu nhìn nàng.

“Đánh thức muội?” Hắn nhẹ giọng xin lỗi, “Ta không dám lên tiếng, chỉ định nhìn muội một chút rồi đi.” Trời lạnh như thế, hắn cứ nhiên chỉ mặc một bộ quần áo thư sinh. Lâm Nhi ngồi dậy, nhìn thấy chiếc áo choàng dính đầy tuyết treo bên cửa sổ. “Bạch ca ca, huynh sẽ bị lạnh đấy.” Nàng ôm cái chăn bông ấm áp, trùm lên người Bạch Trọng Mưu.

“...Này không phải muội sẽ bị lạnh sao?” Hắn khoanh chân ngồi xuống, “Cũng để cho ta giống như Liễu Hạ Huệ, nữ nhân ngồi trong lòng mà vẫn không loạn đi?” lúc này mới khoác chăn lên.

Có lẽ là do đã lâu không gặp, Lâm Nhi dịu ngoan ngồi trong lòng hắn, để cho hắn bọc chắn lại ngồi ôm nàng.

“Bạch ca ca, ta rất nhớ huynh.” Nàng nhẹ giọng nói.

Hắn đã quen với việc bị đả kích, câu tiếp theo Lâm Nhi sẽ nói, “Cũng giống như nhớ ca ca ta.” Làm cho hắn lại phải suy nghĩ xem có nên trừ bỏ anh vợ kia không.

Đội trong chốc lát, hắn phát hiện anh vợ kia không cần phải chết. Bởi vì Phù Cừ chưa nói câu kia, mà là nhẹ nhàng dán mặt vào ngực hắn, nắm lấy áo hắn.

Nháy mắt này, đêm tuyết xơ xác tiêu điều giá lạnh, liền biến thành trời trong nắng ấm, giống như ánh mặt trời chính ngọ ngày hè. Hắn yêu thương khép tay, giống như đang ôm một bảo vật trân quý dễ vỡ.

“Ta cũng rất nhớ muội.” Sau một lúc lâu, hắn mới nói, “Được rảnh hai canh giờ, cho nên ta mới muốn đi gặp muội...Ta chỉ là muốn nhìn muội ngủ một chút, không nghĩ lại đánh thức muội...”

“Bạch ca ca, huynh thực ngốc a, ” nàng cười khẽ, “Huynh đánh thức ta thì có sao đâu mà?”

Hắn khẽ nhắm mắt, cẩn thận tiêu hóa tư vị ngọt ngào này, duỗi tay lấy ra một đóa hoa, “Có hơi héo... từ Thiên Sơn đến chỗ muội thật sự quá xa.”

Lâm Nhi trợn tròn mắt, “...Thiên Sơn tuyết liên? !”

Hắn gật gật đầu, “Không phải vật bình thường... Nghe nói hơn trăm năm đi? Có thể dùng để bảo mệnh... Nhưng ta chỉ là vì thấy nó đẹp, nên mới hái.” Hắn kéo chăn ra, cài đóa Thiên Sơn tuyết liên lên vành tai Phù Cừ.

Quả nhiên giống hắn suy nghĩ, đóa hoa phi thường thanh thuần đáng yêu này, nên cài trên tóc nàng. Không uổng công hắn tranh đoạt cùng mấy chục kẻ liên.

Rất đáng giá. Nàng không cười, vẻ mặt ngạc nhiên lại có chút ngây ngô, chậm rãi khuếch tán màu hồng phấn.

Đoạt hô hấp người khác a.

“...Đây là dược liệu cứu mạng trân quý.” Nàng cúi đầu. “Sinh trưởng trên vách đá cao vô cùng nguy hiểm... Huynh... huynh không nên...”

“Không phải ta cố ý đi hái, ” hắc vôi vàng nói, “Chỉ là đi ngang qua...” Ngẫm lại vẫn không cần để cho nàng lo lắng gì, “Muội biết Lý Thước Thần chứ?”

Nàng nửa mừng nửa lo, “Đương nhiên!”

“Nàng ta muốn vài thứ mới đồng ý trị bệnh ột người. Nếu người kia chết đi, sẽ có hai môn phái giết chóc lẫn nhau.” Hắc nói tới chuyện giang hồ có chút không kiên nhẫn, “Ta phải đi Thiên Sơn... Bởi vì đám thủ hạ phế vật của ta đều tay không trở về. Ta thay nàng ta đi hái một ít dược liệu. Nhưng ý nghĩa tuyệt đối không giống với đóa hoa này. Đây... đây là...” Gã minh chủ biến thái này cư nhiên lộ ra một chút ngượng ngùng, “Đây là đặc biệt dành uội...Chỉ vì muội...”

Trái tim Bạch ca ca đập thật nhanh. Nàng hơi tránh một chút, Bạch ca ca không ôm chặt, nhưng lại không buông tay. Cảm giác khó tả, nàng cúi đầu, “...Nghe nói Lý Thước Thần bộ dạng cực kì xinh đẹp.”

Bạch Trọng Mưu giữa đầu suy nghĩ một chút, “Theo tiêu chuẩn của ta mà nói, cũng bình thường.” Tiểu cô nương thực cao ngạo, tuy rằng đã lập gia đình, nhưng nhuệ khí tận trời. “Nhưng bệnh nhân cũng sẽ không bởi vì nàng xinh đẹp mà vừa thấy đã hết bệnh. Bộ dạng xinh đẹp, còn không phải cũng lưu lại hươu thư cho phu quân nàng, một mình lưu lạc giang hồ sao.”

Nghe được Lý Thước Thần xác thực phi thường xinh đẹp, đáy lòng Lâm Nhi đang có điểm ảm đạm, lại nghe nói tới hươu thư rời nhà, nàng không khỏi thất thanh, “Cái gì? Vì sao? Nàng không phải gả cho sư huynh của nàng... Cũng là một lương y sao?”

“Lương y kia hai năm sau lại thú hai di nương.” Bạch Trọng Mưu cười lạnh hai tiếng, “Lý Thước Thần cao ngạo như vậy, sao có thể chấp nhận. Ngày đó, nàng phần hận rời nhà... Thề muốn xem thấu lòng thiên hạ.”

“Nàng... nàng...” Lâm Nhi gương mặt trắng bệch, “Nàng lại đi phía trước ta...” Nàng thì thào.

Kỳ thật, đáy lòng nàng phi thường phức tạp, khiếp sợ, cùng đổ kị với Lý Thước Thần. Nàng cùng Lý Thước Thần đều học y, đều là nữ tử. Nàng thường cảm thấy, Lý Thước Thần chính là tấm gương của nàng, đi phía trước nàng, làm cho nàng tìm thấy mục tiêu để kính ngưỡng, từng bước đi theo dấu chân nàng ta.

Nàng cũng nghĩ nữ nhân không lấy chồng thật sự là không được. Nhưng nếu giống Lý Thước Thần gả ột lương y, cũng vẫn là có thể chịu được. Ít nhất chí thú hợp nhau, còn có thể cùng nhau nghiên cứu y thuật.

Kết quả lại là như thế này. Nàng phi thường sợ hãi vận mệnh chính mình cũng sẽ như thế... Nàng cảm thấy rừng mình, thế gian nam tử bạc hạnh đến vậy sao!

Nàng giả dựa muốn tránh khỏi vòng tay Bạch ca ca, lúc này nàng đại khái nhận ra, người cùng nàng thân mật này là một nam tử chứ không phải ca ca của nàng.

“Phù Cừ!” Bạch Trọng Mưu không dám miễn cưỡng nàng lại không muốn buông, “Xảy ra chuyện gì?”

“Các người... đều giống nhau!” Nàng khóc lên, “Ta muốn ca ca ta!”

Bạch Trọng Mưu khó hiểu, lại thêm lửa giận muôn trượng, đành phải hóa thành giận chó đánh mèo. Anh vợ, người vẫn là nên chết đi!

“Sao có thể giống như vậy!” Bạch Trọng Mưu lên tiếng, “Ta chưa bao giờ quên lời hứa giúp muội vung roi, đuổi ngựa, lưu lạc thiên nhai cùng muội!”

Miệng nàng mím chặt, ủy khuất khóc lên. Vô lâm minh chủ tức trí đa mưu, tà ác lại biến thái của chúng ta lập tức hoảng loạn tay chân, dù sao trước giờ cũng chỉ có người khác dỗ hắc vui vẻ, ngay cả đi thanh lâu cũng là nữ tử xu nịnh lấy lòng, hắc còn chưa từng dỗ dành bất luận kẻ nào.

Ôm cũng không phải, không ôm cũng không phải. Hắn đành phải thử nhẹ nhàng vỗ lưng Lâm Nhi, nàng như là đứa nhỏ bị bắt nạt, dán tại trước ngực hắn khóc thật sự thương tâm. Hắn lúc này mới dám ôm nàng, thật cẩn thận vỗ nhẹ lưng nàng.

“Bạch ca ca... Ô... Thực xin lỗi, ta không nên nổi giận linh tinh...” Nàng khóc thút thít, “Chỉ là nam nhân đều thật đáng sợ...” Nàng từ từ nói hết những lo lắng phiền não của nàng. Bạch Trọng Mưu lúc này mới phát hiện, nàng tuy thiên chân, nhưng đã sớm thông tuệ cùng thận trọng.

“Huynh...huynh không cần... không cần giữ mãi lời hứa đó trong lòng...” Nàng khóc nức nở, “Ta...ta nghĩ...ta xuất gia xong mới hành nghề y cũng được... Huynh không cần...không cần vì ta mà buông bỏ...buông bỏ chuyện của chính mình...”

“Không cho phép.” Hắn trầm xuống. Có nhạc phụ như vậy, đương nhiên có tấm gương để biết nên làm thế nào. Muốn kết hôn với con gái y mà còn muốn thê thiếp? Không có cửa đâu! Dù sao hắn vốn cũng cảm thấy nữ nhân rất phiền. Bạch Trọng Mưu nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Kỳ thật, cho tới bây giờ ta cũng không có chuyện gì muốn làm. Vỗ lưng mình chủ cũng không phải ta muốn làm, sự tình nhiều, thuộc hạ ngu ngốc, có gì tốt chứ? Đó là do ta bất hòa với cha ta mà thôi... Ta chưa bao giờ thích...” Thẳng thắn mà nói, hắn có thích cái gì đâu? Cẩn thận ngẫm lại, dường như không có.

Mẫu thân của hắn là chính thất, sinh hạ hắn thì qua đời... Mà hắn lại nhỏ tuổi nhất, đứng hàng thứ mười trong đám con trai, mẫu thân hắn không được sủng. Mà phụ thân của hắn cũng không vì hắn là con trai trưởng, đặc biệt thiên vị gì, nên ăn khổ, chịu đả tội, chỉ có thừa chứ không có thiếu.

Nhưng hắn chưa bao giờ cảm thấy sao. Hắn học cái gì cũng đều nhanh, rất nhanh liền không còn hứng thú. Học võ là vì nhiều người thích bắt nạt hắn, chạm vào mặt hắn, hắn ghi hận không thôi, chờ học xong tiểu cầm nã thủ, làm cho nha đầu thích xoa mặt hắn phải ôm cánh tay khóc lớn, sau này nhìn thấy hắn đều giống như nhìn thấy quỷ, hắn phi thường đắc ý, nên mới luyện võ mê muội như vậy.

Người khác đối tốt với hắn, hắn chỉ cảm thấy phiền. Người khác đối hắn không tốt, hắn thật ra lại thực hưng phấn, cẩn thận nhớ kỹ, ngày sau báo thù đặc biệt sướng khoái. Người bên ngoài nói hắn vô tình, chính hắn cũng cảm thấy như thế, cũng không biết là có gì không được.

Hắn chưa từng thích cái gì, kỳ thật cũng không chán ghét cái gì. Đi tranh địa vị võ lâm mình chủ, là do hắn trộm của phụ thân một viên đan dược, đã thông hai mạch Nhâm Đốc, tăng thêm công lực một giáp, lão cha hắn đánh không chết hắn, chỉ có thể trừng mắt, oán hận nói, “Người chỉ cần lấy được vị trí võ lâm mình chủ, ta sẽ không bao giờ quẫn thúc ngươi nữa!” Hắn thật sự đi lấy vị trí võ lâm mình chủ. Nhưng không giống với tính toán của lão cha hắn, Vạn Kiếm sơn trang cũng không có một võ lâm mình chủ, phát huy giá trị của nhi tử ma quỷ này.

Mà là Vạn Kiếm sơn trang trực xuất một môn sinh hỗn trưởng, đi làm võ lâm mình chủ, liên lụy tới thanh danh Vạn Kiếm sơn trang.

Ngay cả khi Hoa Sơn luận kiếm, lão cha hắn sai người cầu hắn nương tay, để lão cha hắn có cơ hội đoạt ngôi vị... Hắn dùng cách đập qua lão cha hắn xem như trả lời.

Có lẽ, đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác “Thích”, “Khát vọng” như vậy. Hắn thật sự thích, phi thường thích Phù Cừ, thích nàng đơn thuần cùng phức tạp, ngây thơ cùng thông tuệ. Hắn cũng thật sự khát vọng thay nàng vung roi ruổi ngựa, cùng nàng đi khắp nơi hành nghề y.

Khi đó nụ cười của nàng nhất định là sáng lạn hơn lúc này gấp trăm ngàn lần.

Hắn cuối cùng cũng tìm được thứ mà mình “Thích”.

Khi hắn tỉnh vì tính toán ngắt đầu bỏ đuôi (bỏ đi những chỗ bất lợi với hắn), êm tai kể chuyện, đem một “Ác ma hỗn thế” chuyển thành “Cô nhi bất hạnh”, hơn nữa thâm tình hứa hẹn, lâm li muốn chết, thực khiến Lâm Nhi không hiểu thế sự hoàn toàn cảm động. Nàng đầy mắt rừng rừng, thương tiếc nhìn Bạch ca ca.

Dưới cửa sổ, Hắc Nha cùng Trịnh Liệt kịch liệt giãy dụa giữa lương tri cùng tính mạng, quay cuồng không thôi, vất vả lôi kéo nhau mới nhận được không nhảy vào phòng cảnh báo Vương nhị tiểu thư trẻ người non dạ lại đáng thương vô tội.

Hạ lưu hạ lưu rất hạ lưu! Thật sự không có vô sỉ nhất, chỉ có vô sỉ hơn!

“Nhưng...nhưng mà...” Lâm Nhi cắn môi, “Nếu coi huynh làm ca ca...”

“Đừng lo.” Bạch Trọng Mưu lau đi lệ trên mặt nàng, giọt lệ trong suốt tuyết mỹ, “Chỉ cần muội hứa với ta, để ta có thể vì muội vung roi ruổi ngựa, cho dù bán thân vào Vương gia làm gia nô cũng không sao cả.”

Là người sẽ không nên ngồi xem loại ác ma này tai họa vô tội! Trịnh Liệt giận dữ đứng lên, chỉ nghe từ phía trong một tiếng vút nhẹ, một viên Minh Châu phá không mà đến, đánh thẳng giữa ấn đường, khiến hắn ngã lộn trên tuyết. May mắn công tử trong lòng vui mừng, xuống tay không nặng... Cho nên không vỡ óc, chỉ là minh châu khảm vào ấn đường mà thôi.

Hắc Nha lập tức chôn vùi lương tri dưới tuyết, thành thật ngồi yên.

Qua năm mới, Lâm Nhi vừa mới mười bốn tuổi, trái tim cô gái gió thổi bất động kia, cuối cùng vì lời nói chân tình của Bạch ca ca e lệ đồng ý sẽ đối xử với Bạch ca ca như với ca ca nàng.

Thắng lợi trọng đại này, làm cho Bạch công tử tuần nhĩ càng thần thái bay lên, chỉ là liên lụy tới đám thuộc hạ xui xẻo của hắn mà thôi.

14. Chương 14

Để cho Hắc Nha kể lại chuyện đã xảy ra đi.

Bạch Trọng Mưu công tử minh chủ tà ác lại biến thái, ti tiện vô sỉ lại không có chút đạo đức lương tri...của bọn họ... cư nhiên là thuần yêu phái.

Này quả thực so với “Sơn vô lăng, giang thủy vi kiệt, đông lôi chấn chấn, hạ vũ tuyết, thiên địa hợp”(1) tất cả các hiện tượng dị thường kia cùng xảy ra còn khiến người ta khó tưởng tượng hơn.

(1. Núi không còn ngọn, nước sông cạn kiệt, sét mùa đông, mưa tuyết mùa hạ, trời đất hợp làm một)

Công tử không phải không được a... Căn cứ vào kinh nghiệm theo hầu bên cạnh y của hắn, công tử đi thanh lâu thật sự là... Khụ, tóm lại, cho dù y không cười, ánh mắt nhìn người ta cũng lạnh như băng, vẫn là ‘mãn lâu hồng tụ chiêu’ (2). Hoa khôi thanh lâu tranh nhau vinh dự được hầu hạ công tử.

(2: 1 câu trong bài thơ Bồ Tát Man Kỳ 4 của Vi Trang, dịch là ‘Áo hồng vẩy khắp lâu’, ý chỉ được các cô gái hâm mộ)

Nhưng từ sau khi hắn tới bảo hộ Vương nhị tiểu thư, công tử không còn qua lại thanh lâu nữa... Điểm ấy là tin tình báo trân quý do Trịnh Liệt cung cấp.

Người nên biết, làm một bảo tiêu ngầm thực nhàm chán a. Tuy rằng hắn đã được huấn luyện, nhưng bất quá là bản năng của con người, hướng chỉ là bất quá về ma đầu. Người duy nhất hắn có thể nói chuyện, chỉ có Trịnh Liệt hộ vệ bên người công tử. Bọn họ cũng đã thông minh hơn, để tránh công tử phát hiện, bọn họ bắt đầu không hé răng, ngồi trên mặt đất viết chữ, viết xong đi đi vài cái liền mất dấu vết, vừa không bị công tử chính, lại có thể thỏa mãn dục vọng bất quá... Chuyện này cũng thực khiến Trịnh Liệt vui mừng.

Xuân đi thu đến, thân là một võ lâm minh chủ bề bộn nhiều việc, mỗi ngày phải giải quyết đủ chuyện tranh chấp yêu hận tình cừu âm ỉ ngất trời, Bạch công tử vẫn tận lực dành thời gian để hẹn hò. Thái độ của Vương gia nhị tiểu thư đã không còn khúc mắc nữa, có thể kéo tay công tử nói chuyện trời đất, ngẫu nhiên cũng để công tử ôm một cái...Tuy rằng rất giống ôm tiểu hài tử.

Nhưng công tử cư nhiên... Cư nhiên... Chưa từng có hạnh kiểm xấu!

Này thật sự là... thật sự là... Rất không có khả năng ! Nhất định có chỗ nào nhầm lẫn đi... Nếu không phải công tử đang ôn nhu cười yếu ớt, nhu tình như nước, vừa đi ra khỏi Vương phủ lập tức khôi phục thái độ bình thường, tùy ý chính đám thuộc hạ bọn họ sống dở chết dở... Bọn họ thật hoài nghi công tử có phải bị đổi trắng thay đen hay không.

Nhưng ở trước mặt Vương gia tiểu thư, công tử chính là người khiêm tốn, thanh nhả tuần tú, dáng vẻ ngàn vạn. Cùng nhị tiểu thư nói chuyện phiếm xem sách thuốc, thay nàng chải đầu cài trâm, hái hoa ngâm thơ,

tiêu dịch hợp tấu, toàn bộ đều nhu tình như nước tình ý triền miên... Những lúc ôm nàng, cũng thật cẩn thận, không để tay của chính mình đụng vào nàng, luôn để trong tay áo, giống như sợ chạm nhị tiểu thư sẽ vỡ nát vậy.

Bọn họ nhìn đều thấy choáng váng, ngẩng đầu nhìn trời không biết trên trời có rớt con dao nào xuống không.

Nhưng mình chủ biến thái của bọn họ, ngay cả thuần yêu cũng đều kiên trì biến thái như thế. Suốt cả một năm, đều làm cái việc nhàm chán mà bọn họ thấy không thể có khả năng đó một cách phi thường hứng thú. Làm việc đặc biệt có nhiệt tình, chính người đặc biệt có sáng ý, bày mưu tính kế đặc biệt nhanh ngoan chuẩn... Tuy rằng nụ cười của nhị tiểu thư quả thật rực rỡ ngọt ngào, làm cho bọn họ cách cửa sổ nhìn cũng cảm thấy ngây ngốc, nhưng hẳn cũng không có hiệu quả xua tan hắc ám như vậy đi ?

Càng làm cho bọn họ ngất là, đêm giao thừa năm thứ hai, mình chủ biến thái của bọn họ đã làm một chuyện cực độ biến thái, cũng khiến người ta cực độ tức giận... Đường đường vô lâm minh chủ, Vô Tình công tử Ngọc Diện Diêm La, vô lâm đệ nhất cao thủ, lì xì mừng tuổi cho nhị tiểu thư lại là khế ước tự nguyện bán thân cho Vương Lâm của Bạch Trọng Mưu.

“...Bạch ca ca!” Lâm Nhi la hoảng lên, “Huynh sao vậy...”

“Ta nói thật, muội không tin?” Hắc cười yếu ớt bộ dạng phục tùng, “Hiện tại muội nên tin ta. Gia nô thì gia nô, có thể ở bên cạnh muội, chuyện gì ta cũng không ngại.” Hắc hít nhẹ một tiếng, “Phù Cừ, năm nay muội đã mười lăm. Một năm nữa... Vừa vặn lúc ta bỏ đi vị trí vô lâm minh chủ. Muốn cùng muội đi khắp thiên hạ hành nghề y, nhất định phải có thân phận gì đó. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là làm gia nô uội đi.”

Nguyên lai cả một năm thuần yêu, vì chuẩn bị cho thời khắc này sao...?

“Không! Không được.” Lâm Nhi cắn môi, cúi đầu còn thật sự suy nghĩ một hồi lâu, vươn tay tới trước mặt Bạch Trọng Mưu, “Cái kia...Bạch ca ca... Ta... tay của ta...cho huynh nắm...”

Bạch Trọng Mưu lại không chạm vào, “Phù Cừ, muội vẫn không biết thế nào là thành thân.” Hắc khẽ cười một tiếng, “Ta... không muốn ngày sau muội sẽ oán hận ta. Thật sự, làm thế này ta rất vui vẻ. Ta nguyện làm nô bộc uội... cả đời.” Lâm Nhi oa một tiếng, vọt vào trong lòng Bạch Trọng Mưu, khóc lớn không thôi. Bạch Trọng Mưu lộ ra nụ cười phi thường xinh đẹp (lại âm hiểm), nhẹ nhàng vỗ về mái tóc dài của nàng.

... Đủ âm, đủ độc, đủ khủng bố! Dụng tâm kín đáo như thế, mưu kế hiểm ác như vậy! Cho dù là tiên nữ trên trời cũng bị hắc lừa tới tay, huống chi là một tiểu cô nương mới mười lăm tuổi... Trịnh Liệt chọc chọc Hắc Nha, ngoay ngoáy viết trên mặt đất, “Thực sự bán mình vào Vương gia sao?” “Là bán cho nhị tiểu thư!” Hắc Nha nhanh chóng viết trả lời.

Loại chuyện nhỏ này, công tử nhà bọn họ làm được. Bọn họ rất muốn nhắc nhở nhị tiểu thư, đây là một vụ làm ăn thâm hụt... Hơn nữa phải trả nợ cực lớn, trả bằng chính cả đời mình... Nhưng bọn họ đều không đủ can đảm...

15. Chương 15

Đêm mười sáu tháng ba, Đại Bi Tự.

Hoa đào nở diễm lệ, Lâm Nhi cùng Bạch ca ca đã cùng nhau ngồi ngắm hoa đào ba năm. Tối nay Bạch Trọng Mưu đặc biệt vụng trộm đưa Lâm Nhi ra ngoài, đến một vách núi nho nhỏ, một gốc đào cô linh sinh trưởng bên vách đá, trổ hoa đỏ rực như lửa giận cuồng thiên, vàng trắng tròn phía trên ngọn cây lặng lẽ lộ ra một nửa sáng tỏ.

Vạn vật yên tĩnh, ngay cả Lâm Nhi cũng như ngừng thở.

Bạch Trọng Mưu đỡ nàng, quay đầu cười khê, “Vẫn luôn muốn đưa muội tới nơi này. Hiện tại cuối cùng cũng có thể.” Nàng có chút e lệ nở một nụ cười tinh thuần như vàng trắng sáng tỏ, như gió xuân thổi đến, tình cảm của thiếu nữ mới lớn, quả thực mông lung khó tả.

Hắn hoa mắt ngây người một hồi lâu, hít sâu mùi hương thiếu nữ lẫn với mùi hoa đào. Hơn hai năm, vẫn luôn cảm thấy càng ngày càng thích.

Người như hắn, cũng biết đến ‘thích’.

“Ta múa kiếm uội xem.” Hắn rút thanh Thu Thủy Hàn, hào quang bốn phía. Cánh hoa phiêu linh, thân ảnh di động, sáng tỏ dưới ánh trăng, tay áo phất nhẹ, giống như phát sáng, múa cùng ánh kiếm sắc bén.

Lâm Nhi lẳng lặng nhìn vị công tử thanh tao lịch sự trước mắt. Nghĩ tới lần đầu tiên gặp hắn, hắn tựa như tiên nhân ngồi giữa suối nước, vẻ mặt lạnh lùng như sương. So với hiện tại, gương mặt như giai nhân, mỉm cười như gió xuân. Nàng cũng không ngốc, ngược lại, nàng kể thừa sự nhanh nhạy của phụ thân.

Nàng cũng dần dần hiểu được, tâm ý Bạch ca ca, cùng hy vọng mà hắn chưa bao giờ yêu cầu. Nguyên vọng của hắn đơn giản mà sâu đậm, chính là làm bạn ở bên cạnh nàng.

Mỗi khi nàng hỏi vì sao, Bạch ca ca luôn nói, “Bởi vì ta muốn ở cùng một chỗ với muội a, Phù Cừ.” Vô cùng đơn giản, thuần khiết.

Ta thì sao? Ta thích không? Lâm Nhi tự hỏi chính mình.

Ta thích. Ta thực thích... Nghĩ tới tương lai có thể đi khắp thiên hạ hành nghề y, có Bạch ca ca ở bên cạnh, ta lại cảm thấy thực vui vẻ.

Nhưng nàng không thể tin được loại chuyện này... Nam nhân nhiều bạc hạnh... Nhưng Bạch ca ca lại không tệ hạnh, đem chính mình làm tiền mừng tuổi đặt vào tay nàng.

Hắn nói, tin ta đi. Ta sẽ làm gia nô uội, hãy tin ta đi.

Một khắc kia, nàng cũng không nhìn thấy một Bạch công tử xinh đẹp đoạt mệnh, cũng không thấy được một Bạch ca ca ôn nhu mỉm cười. Nàng chỉ nhìn thấy một nam tử đem chính sinh mạng mình đặt lên tay nàng, giao mình cho nàng, tùy nàng xử trí... chỉ cần có thể ở bên cạnh nàng là tốt rồi.

Nam nhân này so với cha còn nhẫn tâm hơn, đối xử với chính bản thân mình cũng nhẫn tâm như vậy.

Tương lai nếu hắn bạc hạnh, ta tuyệt đối sẽ không trách hắn. Bởi vì lúc đó, hắn thực sự chân thành, tự nhiên như không có việc gì, nửa quỳ xuống dùng tay áo giúp nàng lau sạch bùn đất, thay nàng mang hài.

Lệ rơi như mưa.

Hắn tra kiếm lại bao, ôn nhu dùng tay áo lau mặt của nàng, nhẹ giọng hỏi, “Vì sao khóc?” Lâm Nhi ngẩng mặt nhìn hắn, nhắm mắt lại. Giống như một đoá phù dung chậm rãi nở rộ, trên cánh hoa vẫn còn đọng sương sớm.

Hắn nhẹ nhàng hôn những giọt lệ trên khóe mắt Lâm Nhi, giống như cánh bướm chạm khẽ.

Phù Cừ của hắn vươn bàn tay cho hắn. Hắn gất gao cầm.

Tuy rằng sớm biết sẽ có ngày hôm nay, nhưng hắn vẫn như trước, cảm động đến lệ nóng doanh tròng, thậm chí hơi hơi phát run. Cuối cùng hắn nửa quỳ trước mặt Lâm Nhi, một lần lại một lần hôn lên lòng bàn tay của nàng, giống như tất cả những gì tốt đẹp nhất trên thế gian đều ở đó.

16. Chương 16

Sau đêm đó, Bạch Trọng Mưu vội vàng mà đi. Hắn vốn đang ở Hồ Nam xử lý một vụ tranh chấp quan trọng, là cứng rắn thu xếp thời gian để đến, “Một hai tháng nữa,” hắn chấp nhất nắm tay Lâm Nhi, “Ta tự mình tới gặp Vương đại nhân để cầu hôn.”

“... Nếu cha không chịu thì sao?” Lâm Nhi ả ả cười hỏi.

“Ta đây đành phải vụng trộm ôm muội đi, chờ sinh một hai hài tử mới trở về quỳ nhận lỗi.” Hắn than thở.

Lâm Nhi đánh hắn hai cái, “Bạch ca ca, huynh nói bậy cái gì...”

“Yên tâm đi.” Hấn tự tin tràn đầy nói với Lâm Nhi, “Ta sẽ nghĩ cách để Vương đại nhân đồng ý.” Dù sao hấn cũng có rất nhiều kế hoạch, thiên can luân chuyển một vòng cũng chưa dùng hết.

(thiên can: bao gồm 10 can: giáp, ất, bính, đinh, mậu, kỷ, canh, tân, nhâm, quý. 1 vòng luân chuyển là 10 năm.)

“Sư phụ nói, người không còn gì để dạy muội nữa.” Lâm Nhi cúi thấp đầu.

“Vậy thật tốt, chờ ta giải quyết xong những chuyện này, sẽ không làm cái thứ vô lâm minh chủ này nữa.” Hấn không thèm quan tâm, “Ta sẽ sớm nhường địa vị, chúng ta cũng có thể xuất phát sớm một chút. Ta mang muội chu du khắp năm châu bốn biển.” Hấn ôm chặt Phù Cừ, cảm nhận được nàng ôn nhu thuận theo dựa trong lòng hấn, như là lấp đầy tất cả những chỗ hư không. Nguyên lai, ta không phải người vô tình a. Hấn đột nhiên linh ngộ. Ta chỉ là thiếu một chút, ăn kiêng một chút so với người bình thường a.

Nguyên lai “Thích” là như vậy, có thể làm cho thế giới vốn giống như một bức tranh thủy mặc của hấn, xuất hiện muôn ngàn màu sắc.

Ta cũng có người trong lòng. Hấn cảm thấy thực tự hào.

Khi rời đi, hấn đứng trên bức tường thật lâu, quay đầu nhìn Phù Cừ yếu ớt đứng trong tiểu viện, trên đầu trên người vương đầy cánh hoa đào. Gương mặt nhỏ nhỏ đã xuất hiện nỗi nhớ mong.

Nhìn nhau trong chốc lát, nàng chậm rãi nở nụ cười, thuần khiết lại thánh khiết, chiếu sáng sinh mệnh vốn không có màu sắc của hấn. Nàng nói, nương nàng nói rằng, nụ cười này là nụ cười của thánh mẫu, còn nói là một thánh mẫu phương tây, phi thường ôn nhu từ bi lại thần thánh.

Hiện tại hấn cảm thấy hình dung này thật đúng. Thánh mẫu cười.

Cuối cùng khi hấn xoay người rời đi, vẫn cảm thấy nụ cười của nàng ấm áp sau lưng, một đường đi theo.

Nàng vẫn mỉm cười, chỉ khi về nhà, đêm dài yên tĩnh, mới vô tình rơi vài giọt lệ.

So với khi ca ca đi còn đau lòng hơn. Nàng suy nghĩ rất nhiều, lại giống như chưa hề nghĩ gì. Xác thực, nàng thích Bạch ca ca, nhưng loại thích này, thật sự so với tình thân còn sâu hơn một chút, càng cảm kích cung thấu hiểu hơn một chút.

Nhưng Bạch ca ca vì nàng trả giá nhiều như vậy, ngay cả cả đời cũng đều nguyện ý cho nàng... Nàng thực lo lắng, phi thường lo lắng, vạn nhất nàng không thể hồi báo được như vậy, nếu không có cách nào giống như nương đối với cha, vậy phải làm sao?

Cho nên nàng cảm thấy ngọt ngào, cũng cảm thấy thực sợ hãi.

Một đêm, nàng ngủ không ngon. Ngày hôm sau tinh thần không tốt, nương lưu ý tới vẻ mặt của nàng, “Lâm Nhi?”

Nàng không nói gì một lát, “Nương, là cha thích người trước, hay người thích cha trước? Làm sao mà người biết là hai người thích lẫn nhau?”

Nương nàng kinh ngạc nhìn nàng, cười phù một tiếng, “Cho nên nói... Thời đại này các cô gái đều trưởng thành sớm... Mười lăm tuổi mà thôi, đã lo lắng vấn đề này...”

Thấy nàng khó hiểu, nương nàng khụ một tiếng, “Ta cũng không biết đã yêu thương cha con lúc nào, ta nghĩ cha con cũng không biết. Lúc ta được gả tới, cha con đang sắp chết, ai biết yêu hay không yêu... Chỉ là đã thành thân, đương nhiên muốn cố gắng tìm ra ưu điểm của đối phương, cố gắng ở chung. Vừa vặn cha con nghĩ như thế, ta cũng nghĩ như thế... Ta cảm thấy hấn càng ngày càng đáng yêu, hấn cũng càng ngày càng thích... Chúng ta vận khí tốt lắm.” Nương hít một tiếng, thoáng nhìn nữ nhi vẻ mặt ôn nhu ngọt ngào, đầy lòng hơi hơi động.

“Lâm Nhi, nương từng nói. Con muốn làm cái gì, muốn thích ai, nương đều ủng hộ con.”

Nữ nhi của nàng cười lên giống như thánh mẫu, lúc khóc lại bỏ nhào vào lòng nàng như một đứa trẻ.

“Được rồi, được rồi... Ta nói rồi,” nương nàng thì thào nói, “Người nhà không phải là luôn luôn ở bên cạnh nhau mới gọi là người nhà.”

Có lẽ chính là có nương sâu sắc lại phóng túng như vậy, nàng mới dám thực hiện giấc mộng lớn như vậy đi?

Đầu tháng tư, Nhị thẩm rủ nàng tới Vũ Di sơn. Nàng vốn muốn từ chối, sợ Bạch ca ca trở về không gặp được nàng. Nhưng nghe nói Lý Thước Thần đang ở Từ Huệ am làm nghề y, vừa vặn Nhị thẩm muốn đi chính là nơi đó, vừa vặn Bạch ca ca lại gửi thư về, nói sự tình khó giải quyết, chỉ sợ tháng bảy mới có thể trở về, nàng mới gật đầu đáp ứng.

Một đường mệt nhọc, khó có thể nói. Tới Từ Huệ am, mặt trời đã lặn, nàng đã là một cô nương mười tám tuổi, đội mũ sa, mặc váy màu lục nhạt, ở chỗ ra vào cửa am, đi lướt qua một cô nương khoảng gần hai mươi, hai người liếc nhìn nhau một cái, lộ vẻ kinh ngạc. Đối diện với ánh mắt phía sau tấm lụa trắng mỏng lung, Lâm Nhi cười cười, vị cô nương kia dường như cũng cười một chút.

Chờ tới khi vào viện nghỉ, nàng hỏi sư thái, sư thái mới nói Lý Thước Thần vừa mới rời đi không lâu. Nàng nghĩ nghĩ, linh quang chợt lóe, vị cô nương kia dường như mang theo thùng thuốc, hẳn chính là Lý Thước Thần.

Không nghĩ tới thiên sơn vạn thủy mà đến, cứ nhiên gặp thoáng qua. Vỡ nhẹ hòm thuốc của chính mình, nhẹ nhàng than thở. Duyên phận sâu cạn, thật sự là không cưỡng cầu được.

Đang chuẩn bị rửa mặt, nàng lại nghe được tiếng vật nặng rơi xuống đất, quay đầu nhìn lại, thấy Tiểu Hỉ hôn mê ngã xuống đất, vội chạy tới xem, nháy mắt cảnh vật tối sầm, sau gáy đau đớn, nàng mất đi tri giác.

Bạch Trọng Mưu công tử thực buồn bực. Vốn sự tình đơn giản, lại biến thành phức tạp. Không phải thứ nên cướp đoạt, lại vì giá trị quá lớn mà luyến tiếc nhỏ ra, mỗi người đều muốn chia một thìa canh, như vậy cũng có thể liên lụy đến vô lâm đạo nghĩa...

Hắn thực muốn phát giận giết sạch sẽ, chính mình nuốt luôn hàng hóa. Nhưng người muốn giết thật sự quá nhiều, giết xong tay hắn cũng tanh mùi máu... Phù Cừ lại khuyên hắn đừng giết quá nhiều người, muốn tích âm đức.

Hắn vẫn thực nghe lời.

Đang suy nghĩ xem ngày mai có nên giết vài ba kẻ để lập uy, đỡ phải cãi nhau hay không... Hắc Nha toàn thân đầy máu vọt vào, phịch một tiếng quỳ xuống.

Máu trên mặt hắn lập tức rút hết, thanh âm lại trở nên cao chói tai, "...Phù Cừ đâu?"

"Thuộc hạ vô năng..." Hắc Nha một cánh tay lung lay sắp gãy, cắn răng nhịn xuống.

"Đừng nói vô nghĩa!" Công tử rống giận.

"Nhị tiểu thư bị bắt đi ở Vũ Di sơn." Hắc Nha dập đầu thật mạnh trên nền đất, "Xem lộ tuyến vô công... Tựa hồ là phái Côn Luân."

Hắn tiến lại gần, giơ bàn tay lên... Lửa giận chiếm cứ toàn bộ thân thể hắn, muốn lập tức bỏ đi tên thuộc hạ vô năng phế vật này... Không, hắn muốn giết tất cả những kẻ có ở đây, toàn bộ đều là phế vật phiền nhiễu tới hắn... Nhưng hắn lại chậm chạp không vùng vẫy.

Kẻ chết tiệt thực sự, không phải là chính bản thân mình sao? Biết rõ bản thân kết thù khắp thiên hạ. Biết rõ tất cả đều là do mình. Rốt cuộc địa vị vô lâm minh chủ này có gì hay mà phải luyến tiếc chưa vứt bỏ?

Tất cả những chuyện này, hoàn toàn không liên quan tới hắn, hắn cũng hoàn toàn không quan tâm. Chỉ là hắn chỉ biết làm chuyện này, cũng không nghĩ ra chuyện gì khác để làm, cho nên mới ôm vào... Nhưng không phải hiện giờ hắn cũng có chuyện muốn làm sao?

Cùng Phù Cừ, hành tẩu thiên nhai.

Kẻ này... Phế vật ngu xuẩn hỗn trưởng này... Đã chứng kiến tất cả mọi chuyện giữa hắn và Phù Cừ...

"Trịnh Liệt," ngữ khí hắn lạnh như băng, "Lôi hắn xuống... Trị!"

Trịnh Liệt trở mắt ngẩng đầu nhìn hắn, trị ?

Công tử giận dữ đứng lên, “Người muốn ta đánh gãy tay người để làm mẫu thế nào là trị sao? Không có một chút hữu dụng nào sao?”

“...Tuân lệnh!” Gã vội vàng cúi đầu tên bạn đã sắp chết kia về phía sau tìm đại phu.

Hắn một bụng phần nộ không thể phát tiết, hai tay dùng sức, tay ghế làm bằng gỗ đàn lập tức thành bột phấn. “Chịu đủ, ta chịu đủ rồi!” Hắn rống giận, “Mật sát sử!”

“Có thuộc hạ!” Mật sát sử vội vàng tiến lên.

Nhưng công tử lại không mở miệng.

Gã vội trộm ngẩng đầu, choáng váng khi nhìn thấy gương mặt công tử trắng bệch, môi gât gao mím chặt, trên trán ẩn ẩn gân xanh. Cho tới giờ gã vẫn chưa từng nhìn thấy công tử tức giận tới vậy

“Thôi.” Hắn miễn cưỡng ổn định hô hấp, lạnh lùng nói, “Tự giải quyết cho tốt.” Đem Minh chủ lệnh ném cho hữu hộ pháp, hắn rống to, “Lão tử mặc kệ!” Ngày đó võ lâm minh chủ giận dữ vì hồng nhan, vứt bỏ toàn bộ Võ Lâm Minh, đi rồi.

17. Chương 17

Lâm Nhi mơ màng tỉnh dậy, sau gáy đau đớn không thôi. Cúi đầu nhìn chỉ thấy bụi cỏ cùng con đường đất không ngừng lui lại phía sau, nàng mới ý thức được, mình đang ở trên lưng ngựa, tay chân bị trói, có một bàn tay lớn đè lưng của nàng, mới không làm cho nàng rơi xuống ngựa.

Nàng bị bắt cóc?

Nhưng vì cái gì? Nếu là hái hoa tặc... thực không nên bắt một cô gái nhỏ như vậy, huống chi dung mạo nàng lại thiếu sót, không đáng để bắt. Hơn nữa hái hoa tặc... hẳn là không cần bày trận lớn như vậy, nghe tiếng vỗ ngựa cũng biết không chỉ có một, hai con ngựa.

Nàng hôn mê đã bao lâu? Sắc trời tờ mờ sáng, chỉ sợ đã qua một đêm.

Thấy nàng ngẩng đầu, đại hán đang đè lưng của nàng quát to một tiếng, con ngựa bắt đầu phi chậm lại, dừng lại, một đoàn người giang hồ mang đao kiếm ruổi ngựa lại, trừng mắt nhìn mặt của nàng.

“...Nàng không phải Lý Thục Thần!” Một người đứng giữa kêu lên.

“Sao có thể như vậy? Nàng rõ ràng ăn mặc rất giống Lý Thục Thần!”

“Cũng có cái hòm thuốc a...”

“Chẳng lẽ là Lý Thục Thần thay mặt đổi đào?”

Đại hán cười cùng ngựa với nàng túm tóc nàng kéo lên, giọng nói vang như tiếng chuông hồi, “Người là ai?”

“Vương nhị cô nương.” Lâm Nhi nhin xuống không dám khóc, “Ta chỉ là đi dâng hương.”

“Dâng hương còn mang theo hòm thuốc?” Đại hán lại nắm túm chặt thêm một chút, nàng đau đến chảy nước mắt, “Dám lừa lão tử, một đao giết người!”

“Ta là thầy thuốc, vì cái gì không thể mang theo hòm thuốc?” Nàng tức giận, “Các người sao không quay về mà hỏi lại một chút? Nhị thẩm ta cũng còn ở đó, sư thái cũng có thể chứng minh...”

Đại hán kia nổi giận, “Không có khả năng! Thầy thuốc tầm thường sao có thể mang theo cao thủ hộ vệ như vậy? Còn giết mất năm huynh đệ của chúng ta! Kia khẳng định phải là hộ vệ của Lý Thục Thần...”

“Tam sư đệ!” Một lão nhân trung niên râu dài túm lấy tay hắn, “Buông tay ra.”

Đại hán không cam lòng không muốn thả tay, người trung niên kia nhìn Lâm Nhi, “Cô nương, chúng ta có lẽ đã bắt nhầm người. Nhưng cô đã biết y thuật, có thể theo ta đi xem bệnh hay không?”

“Không phải Lý Thục Thần, dù là ai cũng không được!” Đại hán kia tóc rối bời, “Ta nói tiểu sư đệ là mắc bệnh tương tư...”

“Tam sư đệ!” Người trung niên lại rống lên.

Không biết bọn họ là loại người nào, càng không biết bọn họ muốn trị bệnh cho ai. Nàng chỉ có thể mơ mơ hồ hồ đoán, bởi vì quần áo cùng dáng người hơi giống, dưới ánh nền hôn ám, cho nên bọn họ mới bắt lầm người... Nguyên bản là muốn bắt Lý Thục Thần.

“Các người...” Nàng sợ hãi nói, “Các người thỉnh thầy thuốc đều là bắt đi sao?”

Người trung niên lắc đầu thở dài, “Cô nương thỉnh thứ lỗi. Thật sự là mệnh của tiểu sư đệ chúng ta đã ở sớm tối, không thể không gấp. Tuy rằng nói bắt cô tới là không nên, nhưng chúng ta cũng trả giá năm mạng người rồi...”

“Ta không biết ông nói năm mạng người là sao.” Lâm Nhi kiệt lực trấn định, “Ta chỉ là con gái nhà bình thường, không mang hộ viện... Càng không biết vị giang hồ hào hiệp nào đã giúp ta...có lẽ chỉ là thuận tay...”

Người trung niên đang muốn mở miệng, đột nhiên biến sắc, “Cẩn thận...” Còn chưa dứt lời, một đệ tử kêu lên, ngã khỏi ngựa, đã chết.

Lâm Nhi căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì. Nàng cả đời sinh hoạt trong sự hòa bình, chưa bao giờ nhìn thấy chém giết tàn bạo như vậy. Nàng chỉ cảm thấy mãn nhãn đều là máu, máu, máu... Vô số kẻ chém giết, đao quang kiếm ảnh, hơi thở chết chóc.

Nàng có thể cố gắng chống đỡ không nôn mửa, không ngất xỉu, là do tính quật cường kế thừa từ phụ thân. Hơn nữa, nàng là người hành nghề y. Tương lai nàng sẽ nhìn thấy rất nhiều cảnh chết chóc, nàng không thể bị đánh gục vì điều này.

Chỉ là tai bay vạ gió. Cửa này, tuyệt đối khó qua được.

Nàng bị túm từ trên lưng ngựa xuống, bị kéo tóc bắt ngẩng đầu lên. Người giang hồ nguyên lai thích túm tóc người khác, may mắn Bạch ca ca không như vậy. Nghĩ đến hán ôn nhã tươi cười, nàng lại có thêm vài phần dũng khí.

Túm tóc, trừng mắt nhìn nàng là một nữ tử diễm lệ. Vẻ mặt đậm mạc, ẩn ẩn sự kiêu ngạo cùng chán ghét. Nàng kia lạnh như băng nói, “Là nàng sao?”

Một lão nhân khô gầy cúi người nói, “Dạ, Hắc Nha của Vô Lâm Minh đã nghĩ cách cứu nàng ta về. Hắc giết được năm người, nhưng người của phái Côn Luân rất nhiều, bản thân hắc lại bị trọng thương, hắc là sẽ trở về báo tin...”

Nàng kia lộ ra nụ cười lạnh như băng, hất cằm, “Bạch Trọng Mưu là gì của người?”

Dựa vào cảm giác của nữ nhân, nàng kia nhắc tới ba chữ ‘Bạch Trọng Mưu’ dường như mang theo ẩn tình, gợi lên cảm giác chua chát tức giận. Lâm Nhi hô hấp đều đều, bình tĩnh nói, “Là vị hôn phu của ta.”

Ba một tiếng, nàng kia giáng nàng một bạt tai, nửa bên mặt đều sưng lên. Lâm Nhi sớm cắn chặt răng, cho nên khóe môi chảy máu, nàng hít sâu mấy hơi, quật cường ngẩng đầu nhìn nàng kia, chậm rãi, thắng lợi, lộ ra nụ cười tuyệt mỹ như thánh mẫu.

Nàng kia vốn đã giơ tay lên, nhưng nhìn đến nụ cười tinh thuần lại tràn ngập vẻ thắng lợi của nàng, vốn muốn hung hăng hành hạ nàng, lại cảm thấy trong lòng có chút đau đớn, vạn tiền xuyên tâm.

Hung hăng đẩy ngã Lâm Nhi dưới đất, nữ tử quát, “Đem ả ta về! Ta muốn đích thân giết ả để tế trước mộ tỷ tỷ...” Nàng ta cười lạnh hai tiếng, “Rồi mới đem thi thể ả ta gửi lại cho Bạch Trọng Mưu nhìn!”

Lâm Nhi nhắm mắt lại, không thèm nhìn nàng ta. Nói cho chính mình, tuyệt đối đừng khóc, cũng phải tìm cách trốn. Cho dù chạy không thoát, cũng phải chọn một chỗ sạch sẽ mà chết không để lại thi thể.

Tuyệt đối không thể để Bạch ca ca nhận được thi thể của nàng. Nàng hiểu hắc. Nam nhân ấy đã nhẫn tâm đem chính bản thân mình bán cho nàng, nếu để hắc biết nàng chết thảm như vậy, tuyệt đối sẽ tàn nhẫn với chính hắc hơn nữa.

Nàng không muốn Bạch ca ca khổ sở, tính quật cường vốn được che dấu rất sâu trở dậy, làm cho lòng nàng tràn ngập dũng khí cùng ý chí chiến đấu mà trước giờ chưa từng có.

Lâm Nhi lại bị ném lên lưng ngựa, nhưng nàng một tiếng cũng không kêu, tận lực bảo trì sự tôn nghiêm của chính mình. Ngày đại khái là ba ngày khổ sở nhất của một cô gái trước giờ luôn được yêu chiều như nàng.

Nữ tử diễm lệ kia là Trường Sinh cung chủ, tiền nhiệm Trường Sinh cung chủ là tỷ tỷ của nàng ta, bị Bạch ca ca giết. Tuy rằng cung chủ kia vẫn luôn nói bậy về Bạch ca ca, nhưng nàng một chữ cũng không tin. Cho dù nàng ta vừa nói vừa quát Lâm Nhi, nàng cũng không hé răng, cũng sẽ không tin nàng ta một chữ.

Bạch ca ca sẽ không... vô duyên vô cớ đi giết người. Hẳn nếu giết người, nhất định là có lý do. Bởi vì Bạch ca ca... vốn là một người rất lương. Luôn oán giận Võ Lâm Minh thực nhằm chán, toàn việc lật vật... Luôn có người đến gây chuyện với hắn, muốn giết hắn nhưng không thành, làm cho hắn phải ra tay giết lại, chết rồi cư nhiên lại có một đám người tới báo thù...thực không có thiên lý...linh tinh...

Nàng tin tưởng Bạch ca ca.

Cho dù bị đánh bất tỉnh, miệng vết thương nhiễm trùng phát sốt, bị túm tóc lôi đi trên mặt đất, nàng cũng tin tưởng Bạch ca ca. Nàng chỉ hy vọng Bạch ca ca sẽ không nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của nàng, hy vọng trong đáy lòng hắn, vĩnh viễn lưu lại dáng vẻ nàng mỉm cười mỹ lệ.

Lúc Bạch Trọng Mưu đuổi tới, là ở một chỗ cao ven bờ sông Tư Thủy. Trường Sinh cung chủ một tay túm tóc Lâm Nhi, một tay kẻ kiếm sau gáy nàng, nhìn hắn cười lạnh.

Hắn một đường đuổi theo, đầu chỉ trăm dặm, trên đường tìm kiếm, áo trắng dĩ nhiên nhiễm bụi, vẻ mặt mỗi một, lại càng lộ ra vẻ tuyệt mỹ. Hắn mỉm cười, nhu tình vô hạn, “Phù Cừ, ta tới đón nàng.”

Mấy ngày tra tấn, mắt cơ hồ không mở ra được, Lâm Nhi cố gắng mở lớn mắt nhìn Bạch Trọng Mưu, nở một nụ cười.

Nguyên lai, cho dù Phù Cừ biến thành như vậy, vẫn có thể khiến lòng hắn chấn động mãnh liệt, làm cho thế giới u ám của hắn lại có màu sắc.

Trường Sinh cung chủ trong mắt hiện lên một tia lệ quang, kẻ sát kiếm thêm một chút, chậm rãi, trên cổ Lâm Nhi xuất hiện một vết máu, chậm rãi chảy xuống.

Ánh mắt Bạch Trọng Mưu lạnh như băng, “Người hắn là muội muội đi? Bất quá ta đều không nhớ rõ tên tỷ muội các người.”

“...Tỷ tỷ ta đối với người si dại, còn ban thưởng người linh được!” Trường Sinh cung chủ thét chói tai, “Cuối cùng bị người giết chết, người cư nhiên không nhớ rõ tên tỷ ấy? !”

“Ta nếu nhận tỷ tỷ người, tỷ tỷ người không phải sẽ bị người giết chết sao?” Bạch Trọng Mưu trào phúng cười, “Nói lại, ta vì sao lại phải chấp nhận một nữ nhân đã tá chân tay ta, nhân cơ hội muốn giở trò với ta? Người có biết nàng thậm chí đã hôn ta...”

“Câm miệng! Câm miệng!” Trường Sinh cung chủ kêu to, “Người là kẻ vô tình! Người biết rõ chúng ta đều chung tình với người, chúng ta không đủ đẹp sao? Chúng ta không đủ mềm mại sao? Rốt cuộc phải như thế nào người mới...”

“Ta cũng từng nghĩ tới chuyện này.” Hắn mới tiến lên một bước, vô số đao kiếm ám khí đã kẻ sát Lâm Nhi, “Hiện tại ta hiểu được.” Hắn thở dài một tiếng, “Là vấn đề của ta. Ta nguyên bản chính là một ma đầu, cho nên hấp dẫn một số kẻ điên. Nhưng ma đầu chính là không thể yêu kẻ điên được.” Hắn nhìn về phía Lâm Nhi bị tra tấn vô cùng thâm trọng, “Ma đầu, cũng vẫn sẽ hướng tới ánh sáng.” Hắn hạ kiếm, “Được rồi, dù sao ta cũng không nhớ được tên người. Cung chủ muội muội, người muốn thế nào?”

Nàng ta dùng ánh mắt phi thường cừ hận, thâm luyện, điên cuồng nhìn Bạch Trọng Mưu, ngữ khí lạnh như băng mà mang cuồng ý, “Móc tim người ra cho ta. Ta sẽ...thả nàng ta.”

“Người ...sẽ không tha cho nàng...” Hắn ôn nhu cười cười, nhìn bốn phía, “Bất quá cuối cùng ta cũng biết người muốn cái gì...” hắn ý cười càng sâu, lại càng tà ác, “Người muốn trái tim của ta. Nhưng ta thà rằng chém nát nó, cũng sẽ không cho người.”

“Không...” Lâm Nhi kinh hãi trợn tròn mắt nhìn hắn, khăn khăn kêu, “Đừng, Bạch ca ca!”

“Lâm Nhi, nhẫn nại chút.” Hắn lộ ra một nụ cười yêu thương nhu hòa, xinh đẹp cơ hồ có thể sánh được với Lâm Nhi, “Ta đi trước chờ nàng. Trên đường không yên, nàng phải nhẫn nại... Chậm rãi mà đến.” Hắn thông dong, chậm rãi, đem đem mũi kiếm bạc sắc nhọn, chậm rãi đâm vào ngực, nụ cười thỏa mãn lại mang theo vẻ tà ác, chậm rãi ngã xuống.

Máu tươi nhanh chóng chảy xuống, lại bị đất cát hấp thu. Cặp mắt của hắn nửa khép, màu lam ẩn ẩn, giai công tử tuyệt đại vẫn tuấn nhã vô trù, khiến người ta say mê như trước.

18. Chương 18

Thanh kiếm trên tay Trường Sinh cung chủ rơi xuống đất, cũng buông tay, khiến Lâm Nhi ngã xuống đất. Nàng ta ngửa đầu, phát ra tiếng cười cao vút, lại khóc rống không thôi.

Kinh ngạc nhìn Bạch ca ca nằm giữa vũng máu, Lâm Nhi cảm thấy nội tâm vang lên một tiếng “Ba” mỏng manh, giống như có thứ gì vừa vỡ vụn.

Nàng nhớ tới hình ảnh bạch y công tử ngẩng đầu ngắm hoa đào, tao nhã, nhàn tĩnh. Cho dù hắn dịch dung thành nhiều khuôn mặt khác nhau, cũng vẫn không thể thu liễm được vẻ sắc bén. Hắn nửa quỳ trên mặt đất, vì nàng lau bùn, đi hài, hắn lấy khế ước bán mình làm tiền mừng tuổi, thản nhiên đem cả đời đặt trong lòng bàn tay nàng... Hắn nói nguyện làm gia nô, chỉ cầu làm bạn cả đời.

Giai công tử ôn nhu như gió xuân, hiện ngang múa kiếm giữa những cánh hoa đào phiêu linh... Mới gặp mặt, hắn ngồi giữa suối nước phiêu nhiên tựa tiên nhân... Đóa hoa tương tự trong lòng nàng, cuối cùng cũng nở. Lại điều linh vì bạch y công tử trong vũng máu kia... Tay chân nàng vẫn bị trói như trước, cho dù bị tra tấn như thế nào cũng không rơi một giọt nước mắt, nhưng lúc này, gương mặt nàng vạn vẹo, nức nở, muốn tới gần hắn thêm một chút... Muốn hôn lên khuôn mặt hắn, chạm khẽ như cánh bướm... Muốn hôn lòng bàn tay của hắn, nhu tình giống như lúc trước hắn đã làm. Nàng cuối cùng cũng hiểu được cái gọi là thâm tình như cha mẹ nàng, nhưng khi hiểu được thì cũng đã mất đi nó... Cha thường nói, nếu nương chết, người cũng không sống được. Hiện tại nàng hiểu được, hoàn toàn, hoàn toàn hiểu được.

Chỉ còn một chút nữa... “Bạch ca ca...” Nàng khóc nức nở, “Bạch ca ca...” Nàng chưa từng nghĩ tới, hình ảnh cuối cùng trong đáy mắt nàng, lại là hắn nhẫn tâm, kiên quyết đâm thủng trái tim chính mình mà chết.

Đang muốn dựa vào thi thể của hắn, Trường Sinh cung chủ đột nhiên giống như phát điên, túm lấy lưng nàng, ném ra phía bờ sông cách đó không xa, “Đừng chạm vào hắn! Hắn là của ta...”

Mọi thứ chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Bạch Trọng Mưu vốn đã chết đột nhiên mở mắt, rút thanh kiếm cắm trong ngực ra, đâm thẳng vào cổ họng Trường Sinh cung chủ, dùng sức một chút, cắt qua toàn bộ từ ngực đến bụng nàng ta. Hắn tà ác cười càng sâu.

Cảnh tượng vô cùng tàn khốc làm cho người ta phản ứng chậm vài giây. Hắn lập tức lao về phía bờ sông chỗ Lâm Nhi rơi xuống.

Hình ảnh cuối cùng Lâm Nhi nhìn thấy trước khi hôn mê, chính là Bạch ca ca toàn thân đầy máu, giống như một con phượng hoàng đỏ rực bay về phía nàng.

19. Chương 19

Nước sông lạnh như băng làm cho nàng thanh tỉnh một chút, lại cảm thấy khó hô hấp. Bạch Trọng Mưu áp miệng lại, thổi khí vào miệng nhỏ của nàng.

Bờ môi của hắn, thực mềm, nhưng hơi thở, lại mang theo mùi tánh của máu tươi.

Nhưng hắn còn sống.

Nhiều ngày tra tấn mệt nhọc, làm cho nàng lại hôn mê. Chờ tới khi nàng lại tỉnh lại, nàng chỉ mặc áo trong, được Bạch Trọng Mưu ôm vào lòng.

Sắc mặt hần trắng bệch đáng sợ, bạc môi cũng không còn chút huyết sắc, mảy kiếm như đao tước lại càng đen, ảm ảm, bao phủ một cỗ tử khí. Nhưng hần thần thái an nhàn, ánh mắt trong trẻo tràn ngập vui sướng.

“Nàng đang phát sốt, không thể mặc quần áo ướt.” Ngữ khí hần thực bình thản, “Thừa dịp ngày mùa hè thời tiết tốt, chúng ta phơi nắng, phơi nắng.” Nàng hơi hơi gật đầu, ánh mắt luyến tiếc rời đi hần, chớp cũng không dám chớp.

“Nàng bị đánh thành như vậy... Bất quá ta đã báo thù. Nữ nhân kia đã bị đâm thủng bụng mà chết... Lúc đó gấp, không có cách nào khiến ả ta chết thảm hại hơn...” Hần có chút xin lỗi nói.

Nàng lại gật gật đầu, vươn tay vuốt lên vết máu trước ngực hần.

“Thoạt nhìn hơi đáng sợ thôi... Sẽ không lập tức chết được.” Hần cười khê, “Vết kiếm kia ta đâm vào, không khiến phổi bị thương... Ta đã đâm mấy đại huyết... Ít nhất trong hai cánh giờ sẽ không bị mất máu quá độ.”

Nước mắt của nàng, chậm rãi chảy xuống, uồn lượn xuống hai má.

“Lúc ấy thật sự không có biện pháp, ta không chết, nữ nhân điên kia sẽ không chịu thôi. Ta chỉ có thể dùng chiêu này...” Hần dừng một chút, “Nàng trách ta sao? Hại nàng thương tâm như vậy...”

Nàng dùng sức lắc đầu, nước mắt càng mãnh liệt.

“Nhưng mà...Ta biết, nàng nhất định trách ta.” Hần cúi đầu, “Khi này nàng hôn mê... Ta thực muốn đưa nàng đi. Nhưng nhìn thấy trên người nàng có nhiều vết thương như vậy, ta cực kỳ khó chịu. Ta không nỡ khiến nàng đau...”

“... Bạch ca ca, huynh nên đưa muối đi mới đúng.” Nàng khóc rống lên, trong lòng biết cho dù không trúng tim, hần cũng không thể tránh được đại huyết ở ngực. Không bổ sung máu, hần sẽ dần dần hít thở không thông thiếu máu mà chết, nhưng nếu giải huyết, sẽ xuất huyết quá độ.

Bọn họ đều rất rõ ràng, thời gian của Bạch Trọng Mưu không còn nhiều lắm.

“Làm sao bỏ được chứ?” Hần chậm rãi nằm xuống, đối mặt cùng Lâm Nhi, “Nàng là tiểu Phù Dung, tiểu Bạch Hà của ta. Là Phù Cừ ta yêu nhất...” Thanh âm của hần dần thấp xuống, “Nàng ở trong lòng ta lâu như vậy, hiện tại ta mới có được tâm của nàng...” Hần chậm rãi nhắm mắt lại, vết máu trên ngực bỗng nhiên rách ra.

Lâm Nhi dùng sức cắn môi, cắn đến bật máu, mới không bị sự thống khổ cùng bối rối áp tới đánh gục. Nàng cứng cổ quật cường, chống tay, quỳ gối bên người Bạch Trọng Mưu.

Bởi vì đói khát mất nước cùng phát sốt, nàng cảm thấy vô cùng suy yếu, miệng vết thương toàn thân đau đớn không thôi, có nhiều chỗ còn nhiễm trùng. Nhưng nàng rất rõ ràng, nàng chỉ bị thương ngoài da.

Nàng là người hành nghề y, trước mắt là người quan trọng nhất của nàng đang bị thương.

Cởi bỏ vạt áo trước của Bạch Trọng Mưu, lộ ra vết thương nhỏ hẹp, lại cơ hồ như đâm xuyên qua cơ thể hần, máu tươi dần dần phun ra. Nàng cởi bộ quần áo ướt đầm của Bạch Trọng Mưu, lại nghe thấy một tiếng vang nhỏ.

Trong ngực hần...là chiếc trâm mộc nàng tặng lần đầu gặp.

Nàng khóc.

Là bởi vì cực kỳ bi ai, cũng là vì vui sướng hy vọng. Lúc đó nàng về mới nghĩ tới, trên chiếc trâm mộc kia có gắn một viên cầu cũng bằng gỗ, bên trong có một viên Thất Thương đan. Là chính nàng cùng sư phụ nghiên cứu chế ra. Tất cả dược liệu đều là nàng chính tay chọn lựa, bởi vì vết thương ở chân của phụ thân, nàng luôn đặc biệt chú ý tới việc cầm máu, nắn xương.

Bởi vì chế rất nhiều, nàng cũng không quá để ý. Lại không nghĩ tới, hôm nay lại có thể dựa vào viên đan được cầm máu cứu nguy này, cho Bạch ca ca một chút hy vọng.

Trời cũng không tuyệt đường của bọn họ.

Nàng cắn viên mộc cầu, lấy được hoàn, muốn đút cho Bạch Trọng Mưu. Nhưng gương mặt hắn mặc dù giãn ra, hàm răng lại cắn chặt. Lâm Nhi không chút do dự ngậm đan dược, đem môi áp lên môi Bạch Trọng Mưu.

Dường như Bạch Trọng Mưu thanh tỉnh một chút, hơi hơi mở khớp hàm, để cho nàng dùng đầu lưỡi đem đan dược đưa vào trong miệng hắn. Hắn cố sức nuốt xuống, suy yếu quần quýt đầu lưỡi nhỏ nhỏ của Lâm Nhi một hồi lâu, mới thả lỏng nụ hôn.

Bạch ca ca thật sự là... Dán lên môi hắn, Lâm Nhi nở nụ cười, càng cười càng vui vẻ.

Tuy rằng Bạch ca ca trọng thương, tuy rằng toàn thân nàng đau đớn lại sốt cao. Tuy rằng bọn họ đã ở bên bờ sông, nằm trên phiến cỏ xanh, tuy rằng hiện tại nàng chỉ mặc một bộ quần áo mỏng manh rách nát.

Nhưng nàng chưa từng khoái hoạt như thế.

Nguyên lai chuyện vui vẻ nhất trên đời là... thứ đã mất đi lại có thể tìm lại được...

Khi Bạch Trọng Mưu tỉnh lại, bầu trời đã đầy sao. Trong nháy mắt, hắn không biết mình đang ở đâu, nghĩ rằng mình đã chết. Nhưng hắn mơ mơ hồ hồ còn nhớ rõ Lâm Nhi hôn hắn, cho hắn một hạt châu lành lạnh... Chẳng lẽ Phù Cừ của hắn thật sự là Hà Hoa hóa thân, độ cho hắn nội đan?

Hắn giật mình, phát hiện thân trên hắn trần trụi, lại quần một mảnh vải, thấm vết máu.

“Bạch ca ca.” Lâm Nhi khàn khàn gọi hắn.

Hắn cố gắng quay đầu, thấy nàng chỉ mặc một kiện ngoại sam nhiều nếp nhăn, ngực nửa che đầy, cặp đùi mượt mà lấp ló. Hắn đột nhiên thực không muốn chết.

“Sao vậy chỉ mặc như vậy?” Hắn suy yếu hỏi.

“Không có khăn cùng băng vải, muối đành xé áo.” Nàng khẽ cười, thập phần suy yếu nhưng cơn sốt cũng dần lui, “Muối tìm được một ít thảo dược cùng quả đại. Hương vị mặc dù không tốt, nhưng vẫn ăn được...”

“Ta chỉ muốn uống nước.” Cơn buồn ngủ kéo tới, hắn bắt đầu cảm thấy lạnh. Đại khái hắn mất quá nhiều máu... Khí huyết không lưu thông, nội lực cũng không vận được.

“Nàng thực đem nội đan cho ta?” Hắn cúi đầu hỏi.

Lâm Nhi sững sốt một chút mới hiểu, cười khẽ một tiếng, không trả lời. Không có thuốc, nàng nhai nát mấy loại thảo dược, dùng miệng cấp Bạch Trọng Mưu, phi thường khó ăn, thậm chí làm người ta buồn nôn. Nhưng Bạch Trọng Mưu chẳng những ngoan ngoãn ăn vào, hắn thiếu chút nữa sẽ chết, vậy mà vẫn cố gắng nâng tay, ôm lấy Lâm Nhi.

Nàng có chút buồn cười nghĩ, nương thường nói nam nhân đều cần chế tạo lại một lần nữa, quá nhiều thói hư tật xấu. Quả thế.

Giúp hắn uống chút nước, Lâm Nhi choàng lên hắn kiện áo choàng đã rách, bọc lấy hai người bọn họ.

“...Phù Cừ, tới gần ta một chút.” Hắn nhắm mắt lại, “Ta cảm thấy lạnh.” Tới khi Lâm Nhi tới gần, ghé sát bên vai hắn, hắn mới kêu lạnh nữa. Lặng lẽ nằm, im lặng không nói gì, nhưng nghe hắn tỉnh tễ hô hấp, Lâm Nhi cảm thấy đây là một đêm hạnh phúc nhất trong cuộc đời nàng.

20. Chương 20

Ngày hôm sau, một đội thương buôn đi qua.

Ước chừng năm, sáu người, đuổi ngựa đẩy xe, nhìn thấy Lâm Nhi, ngừng lại. Chạm đến ánh mắt bọn họ, cảm giác vui sướng khi gặp được người lập tức biến mất.

Nàng xoay người muốn bước đi, gắt gao kéo nhanh vạt áo, nhưng những người đó đuổi theo.

Bạch ca ca ở phía sau nàng, suy yếu không chịu nổi. Nàng đè nén nỗi sợ hãi muốn thét lên, nhả nhận vén áo thì lễ, “Các vị quan nhân, thiếp thân cùng phu quân hôm qua gặp tai kiếp, hạnh ngộ các vị. Không biết có thể nói cho biết đây là nơi nào, quanh đây có hương trấn gì không?” Bọn họ dừng bước, dường như có chút do dự, liếc nhìn Bạch Trọng Mưu không nhúc nhích, thú tính trong mắt càng ngày càng đậm.

Bạch Trọng Mưu ho nhẹ một tiếng, ngồi dậy, chậm rãi mở to mắt. Cặp mắt tối đen như sao, lại hiển lộ ra vẻ vô tình cùng sắc bén, sát khí ẩn ẩn như có thể chạm đến toát ra từ giai công tử tuần nhà sắp chết này.

Hồ chết vẫn còn uy. Huống chi hồ chưa chết, đám tôm tép kia vọng tưởng nhúng chàm bảo bối của hắc sao!

Có lẽ là cảm thấy bị một kẻ sắp chết dọa là một chuyện nhục nhã, có đại hán sửa sang lại đại lưng, ngẩng đầu vươn người tới, cười hì hì, “Tiểu nương tử, xem ra nàng sắp phải làm quả phụ, không bằng theo ca ca...” Hắc còn chưa nói xong, một gốc cây đại thụ lớn bên cạnh đột nhiên đổ xuống, nện vào đầu hắc.

Ngón tay Bạch Trọng Mưu thủ sẵn viên đá nhỏ, lạnh băng nói, “Viên tiếp theo, kẻ nào muốn thử xem?” Gương mặt hắc tái nhợt như tuyết, môi cũng không còn nửa điểm huyết sắc. Nói mấy câu, hít thở không thông. Nhưng cặp mắt bình tĩnh tràn ngập sát khí kia, lại làm ối người đều tin tưởng, cho dù như vậy, hắc cũng có thể giết chết tất cả những người ở đây.

“Hiểu lầm, là hiểu lầm.” Một người thoát nhìn là đầu lĩnh ở đây gượng cười, “Chúng ta thấy hai vị dường như có chút khó khăn, xem có thể tới giúp một tay hay không... Chúng ta buôn lậu muối, thô lỗ chút, miệng hoa hoa, tâm không xấu, vị tướng công này, đừng để ý, đừng để ý...”

“Nương tử, dìu ta đứng lên.” Hắc nói khê với Lâm Nhi, “Nhớ mang theo kiếm của ta.” Cho dù thế nào cũng không thể đánh mất thanh kiếm này, nhưng vô kiếm đã không còn. Hắc chống kiếm, được Lâm Nhi dìu, “Đưa chúng ta tới thị trấn gần nhất là được, chuyển hai bao muối trên xe ngựa xuống để lấy chỗ ngồi.”

“Ê, đây là thái độ nhờ người khác sao?” Một tên thủ hạ rống lên.

“Sao?” Bạch Trọng Mưu liếc nhìn gã, người nọ sợ tới mức phát run, lui lại năm sáu bước. Một cái liếc mắt kia, giống như lợi kiếm đâm tới, cơ hồ đã xuyên thủng mi tâm gã.

Đầu lĩnh đá người nọ một cước, “Hầm hồ! Lão tử nuôi đám các ngươi chỉ biết ăn rồi gây họa!” Vẻ mặt tươi cười, “Tướng công, nương tử, mời đi bên này. Ngô Đại, Ngô Nhị! Chuyển muối trên xe xuống lấy chỗ cho khách quý ngồi!”

Bạch Trọng Mưu hơi mỉm cười, lúc đi qua đầu lĩnh lại đột nhiên xuất kiếm, đâm thẳng vào tay áo y, bột phấn màu trắng lập tức tuôn xuống đất.

“Vội? Ồ?” Hắc cười đến càn tà ác, “Bình thường, những kẻ như ngươi, ta đều tá tít chỉ ném cho chó gặm. Nhưng nương tử ta muốn ta bớt giết người, tạm tha ngươi đi...” Lại cười lạnh hai tiếng.

Đầu lĩnh phịch một tiếng, quỳ trên mặt đất dập đầu không thôi. Bạch Trọng Mưu không nhìn y, để Lâm Nhi đỡ, bước vào xe ngựa, ngồi xuống, hoành kiếm ngang người, thân mình trầm xuống, hoàn toàn dựa vào Lâm Nhi.

Miệng vết thương hắc là đã vỡ toang, mùi máu tươi thản nhiên lan tỏa.

Nhưng Lâm Nhi cũng không nói chuyện, chỉ ôm chặt thắt lưng Bạch Trọng Mưu.

Có lẽ là bị Bạch Trọng Mưu dọa cho phát sợ, đám người buôn lậu muối này không còn giở trò quỷ nữa, đưa bọn họ tới một thị trấn gần đó, ngay cả minh châu Lâm Nhi tặng cũng không dám nhận, ra roi thúc ngựa chạy mất hút, càng nhanh càng tốt.

Bạch Trọng Mưu quen thói ác liệt lại xa xỉ, túi minh châu mà hắc vẫn dùng làm ám khí đánh người cũng đủ cho bọn họ có thể an dưỡng ở thị trấn này. Chỉ là vừa bước vào gian phòng thượng hạng của khách sạn, Bạch Trọng Mưu vẫn kiên cường chống cự lập tức ngã đi.

Lâm Nhi ghé sát hắc, miệng vết thương toàn thân đều nóng như lửa, không thể động đậy.

Nhưng lòng của nàng thực ngọt, vừa khổ sở lại ngọt ngào. Đây là ...phu quân mà ta có thể dựa vào cả đời. Là phu quân cho dù bị thương nặng cũng sẽ đứng dậy bảo hộ ta.

Nàng có thể đem tâm của mình đặt vào tay hắn, không hề sợ hãi.

21. Chương 21

Ngực trúng một kiếm, cho dù thế nào cũng không phải chuyện đùa.

Hơn nữa sau khi trúng kiếm này, Bạch Trọng Mưu vọng động chân khí, giết Trường Sinh cung chủ, lại nhảy vào sông cứu Lâm Nhi lên, mạnh mẽ che lại tâm phế đại mạch... Mặc dù được thất thương đan giúp dịu vết thương, nhưng hắn thật sự mất máu quá độ, lại đe dọa đám buồn lậu muối... Có vài ngày, nhưng lại là phi thường nguy hiểm.

Chính bản thân Lâm Nhi cũng phát sốt, lại cố gắng gượng kê đơn thuốc, nhờ điểm tiểu nhị đi bốc dược. Chỉ có chút thuốc mỡ trị ngoại thương do chính mình điều chế, nàng thường suy yếu đến độ không có sức lực. Nhưng nàng cần rằng chịu đựng, vừa sắc thuốc, vừa hầm canh.

Cứ mỗi một canh giờ, nàng lại nghĩ cách làm thứ gì đó cho Bạch Trọng Mưu uống. Người mất máu quá độ thường không bổ sung máu kịp, suy nhược mà chết. Bình thường người ta thường dùng canh sâm cứu mệnh, lại không biết nó chỉ có thể cứu mệnh tạm thời mà không thể hoàn toàn dựa vào. Bạch Trọng Mưu hiện tại cần nhất là bồi bổ khí huyết, đồ ăn tuyệt đối tốt hơn so với các loại thuốc khác.

Thói hư tật xấu của nam nhân, thật ra lại gián tiếp cứu Bạch Trọng Mưu. Bạch Trọng Mưu vốn hôn mê, khớp hàm cắn lại, vốn không thể ăn được, nhưng chỉ cần Lâm Nhi dán môi tại môi hắn, sẽ hơi thanh tỉnh hé miệng một chút, cho dù là thịt canh hay là dược, đều thực thuận theo nuốt xuống.

Nàng biết chính bản thân mình cũng có nhiều chỗ vết thương bị nhiễm trùng, nhưng không rảnh bận tâm. Nàng cũng biết bị một kẻ có nội lực dùng roi quất, không giống như người bình thường, hậu hoạn vô cùng. Nhưng nàng khi nàng còn nhỏ cũng đã học võ, tuy rằng võ nghệ thô thiển, nội lực thuần đạo gia, chỉ để thân thể khỏe mạnh, nhưng nàng vẫn không gián đoạn tu tập, cho nên hiện giờ vẫn có thể chống chịu được.

Ít nhất sẽ không biến thành phế nhân.

Nhưng vết thương của Bạch ca ca thì không thể trì hoãn được. Trọng thương ngâm nước, mất máu, vết thương trên ngực hắn đã bắt đầu thối rữa, nếu độc nhập tâm kinh, vậy không cứu được.

Nhưng thị trấn An Tú này là một nơi nhỏ, rất nhiều dược liệu không có, không có biện pháp chế thất thương đan, nàng đành phải vắt hết óc, dùng hết sở học bình sinh, thậm chí cả một số cách mà nương nàng chỉ dạy, cuối cùng mới cứu được mệnh Bạch ca ca.

Khi Bạch Trọng Mưu mở mắt, nhìn thấy chính là Lâm Nhi tiều tụy không chịu nổi, cặp mắt thâm đen, hai má cũng hõm sâu. Nàng mặt mũi bầm dập, vết tụ huyết đã chuyển sang màu xanh vàng, trên mặt còn có hai vết roi quất qua.

Nhưng hắn cảm thấy, đây là khuôn mặt đẹp nhất thế gian, là nữ nhân hắn yêu nhất. Mơ màng, hắn biết Lâm Nhi đang giúp hắn lau người đổi được, biết thân nhiệt của nàng phi thường cao, biết nàng... Thấy thuốc bé nhỏ này đã lặng lẽ cứu hắn trở về.

Hắn không nói ra tiếng, dùng khí âm nói, “Ta đã trở về.”

“...Hoan nghênh trở về.” Nàng nở nụ cười, xinh đẹp hơn so với bất kì lúc nào. Mất đi một chút hồn nhiên, lại thêm càng nhiều kiên cường cùng quật cường. Làm cho nụ cười của nàng có vẻ mang chút ưu tư, lại có thể thay đổi lòng người.

Đã vượt qua cửa ải khó khăn, huyết khí lưu thông trở lại, Bạch Trọng Mưu khôi phục thật sự nhanh. Chỉ là vận công chữa thương mất thời gian, nhưng chỉ vài ngày là có thể rời giường đi lại. Ngược lại Lâm Nhi mệt phát bệnh. Vết thương của nàng không được chăm sóc tốt, lại có nội thương, hơn nữa chiếu cố Bạch Trọng Mưu, làm việc vất vả, cơ hồ dầu hết đèn tắt... Hai bệnh nhân bọn họ cơ hồ ở trong phòng suốt nửa tháng, không thể đi đâu. Ăn cơm bốc thuốc đều nhờ điểm tiểu nhị mang tới, may mắn bọn họ thưởng nhiều, cho nên sắc mặt tiểu nhị cũng không u oán mà đưa thiếu đồ ăn, thiếu thuốc.

Thường thường là Lâm Nhi giẫy dụa đứng lên giúp Bạch Trọng Mưu đổi thuốc bằng bó, đổi lại là Bạch Trọng Mưu giúp nàng bôi thuốc lên những vết roi trên người. Hai người uống thuốc chỉ sợ còn nhiều hơn ăn cơm.

“Ta tính qua.” Bạch Trọng Mưu bôi thuốc lên vết thương sau lưng Lâm Nhi, miệng vết thương đều tập trung ở sau lưng, dày đặc, giọng nói cùng vẻ mặt của hắn đều âm trầm, “Một trăm hai mươi sáu vết thương lớn có thể đếm được, số không thể đếm được tạm thời chưa tính. Một đạo vết roi một mệnh, Trường Sinh cung chờ diệt môn đi.”

“...Bạch ca ca, đừng giận chó đánh mèo.” Đưa lưng về phía hắn ngồi, Lâm Nhi nhẹ nhàng nói, “Mọi người đều đã chết, coi như hết.”

“Ta không nuốt được cơn giận này!” Hắn cắn răng, “Giận chó đánh mèo cũng mặc, ta đào hết thi thể tỷ muội nàng ta ra đem nấu nhừ!”

Lâm Nhi khẽ cười một tiếng, “Bạch ca ca, người chết như đèn đã tắt. Oan thù gì cũng đều qua đi.”

“Nàng là người tốt, ta không phải!” Hắn vẫn tức giận khó nhịn như trước.

“Muội biết Bạch ca ca không phải người tốt.” Lâm Nhi ngữ khí bình thản nói, “Có đôi khi huynh còn lừa gạt muội.” Bàn tay thay nàng bôi thuốc lập tức cứng đờ lại.

Lâm Nhi đậm cười, “Huynh đối với chính mình ngoan độc, đối với người khác, nhất định tàn ác hơn. Huynh không có người hay vật gì để trong lòng... Cho nên đối với người khác phi thường vô tình.” Nàng than nhẹ một tiếng, “Muội biết điều đó.” Bàn tay Bạch Trọng Mưu càng trầm xuống.

“Nhưng huynh thích muội.” Lâm Nhi ý cười càng sâu một chút, “Bạch ca ca, huynh thực thích muội. Nói không chừng... Muội là người duy nhất cho tới bây giờ huynh có thể thích. Cho nên huynh không muốn để uội biết, thực ra huynh không phải người tốt... Cho nên huynh mới gạt muội.” Nàng bĩu môi, “Tưởng muội không biết sao.” Bạch Trọng Mưu ở phía sau nàng, không nói một câu.

“Nhưng muội thích huynh, Bạch ca ca.” Nàng nhẹ nhàng nói, “Muội không cần huynh phải là người tốt, bởi vì muội biết huynh cũng không phải người xấu. Huynh thực lười... Lười chủ động đi giết người. Huynh giết người đều là bị động... Bình thường đều là phản kích, đúng không? Huynh gạt muội là vì huynh vô cùng yêu muội... Muội cảm thấy buồn cười, nhưng không thêm để ý.”

Cẩn môi trong chốc lát, nàng nhỏ giọng thì thào, “Bởi vì muội thực yêu huynh, Bạch ca ca. Sau này huynh không cần phải vất vả tìm cách đối gạt muội... Muội sẽ không tức giận.”

Bạch Trọng Mưu từ phía sau ôm lấy nàng, phi thường cẩn thận. Nhưng vết thương của nàng rất nhiều, vẫn là có chút đau đớn. Nhưng cảm xúc còn mãnh liệt hơn so với sự đau đớn... “Bạch ca ca, muội...muội... muội còn chưa mặc xong y phục. Còn có thương thể của huynh...”

“Ta sẽ thật cẩn thận, sẽ không làm nàng bị thương.” Hắn đem mặt chôn ở sau gáy Lâm Nhi, “Phù Cừ, ta thật sự vô cùng yêu nàng. Nàng là người duy nhất trên thế gian này khiến ta hiểu được ‘yêu’.”

Lâm Nhi một tay cầm áo che trước ngực, một tay kia, chậm rãi ôm lấy bàn tay Bạch Trọng Mưu.

22. Chương 22

Nguyệt hắc phong cao là đêm giết người.

Không biết đám sát thủ có phải đều rập khuôn theo một quy định của sát thủ hay không, tóm lại, bọn họ hàng đêm đều xem thiên văn, chọn lấy một đêm trăng tròn bị mây mờ che phủ mà giết người phóng hỏa.

Kỳ thật thời tiết như vậy khó mà giữ được sự bí hiểm. Dù sao độ dày của mây cũng không đồng nhất, thường thường luôn bị gió thổi là động. Mà trăng tròn thì luôn đặc biệt sáng ngời.

Cho nên nói, lần này hành động thực là có sai lầm, thật sự là sai lầm đáng chết, đột nhiên trời quang mây tạnh, trăng tròn chiếu sáng trưng màn đêm đen, một đám hắc y sát thủ hiện ra, xấu hổ đứng im như tượng gỗ, còn phải tự an ủi mình, người trong phòng đã ngủ say, không có khả năng phát hiện ra.

Bất quá bọn họ đã xem nhẹ, giữa hai người ngủ trong phòng, có một là kẻ biến thái. Mà thị lực cùng tính cảnh giác của bọn biến thái thì không thể lường được, cho dù là một tên biến thái đang trọng thương đi chăng nữa.

Thế là, khi nhóm sát thủ đang cứng đờ người cẩn thận mở cửa tiến vào... liền bỏt đi ba người mà nhiều thêm ba thi thể.

Đều là một kiếm xuyên thủng mi tâm, cho dù bọn họ đã nhẹ nhàng hô hấp, chỉ mới tới gần cửa mà thôi.

Trong gian phòng u ám, giai công tử áo trắng tựa tuyết, sắc mặt tái nhợt, bạc môi thiếu huyết sắc, mặt mày như họa, nở một nụ cười mê người mà lạnh lùng tàn khốc, một tay ôm một cô gái ốm yếu.

Một tay kia, nắm thanh Thu Thủy Hàn dài ba thước, kiếm khí lạnh như sương. Máu từng giọt từng giọt chảy xuống, rơi trên nền đất, đỏ hồng.

“Tôi cũng quá chậm đi?” Áo trắng công tử cười yếu ớt, “Nghỉ ngơi cả tháng, các người mới sờ soạng đến? Ngự Phong Lâu càng ngày càng xuống dốc... Còn nói cái gì ‘Thiên hạ đệ nhất sát lâu’? Nèn về bổ tẩm bổ đó đem làm củ đun đi.”

Đám sát thủ im lặng không nói. Bọn họ chỉ dùng đao kiếm cùng tánh mạng nói chuyện.

Bạch Trọng Mưu hoàn toàn vũ nhục lâu chủ, giết thập đại cao thủ của Ngự Phong Lâu, Ngự Phong Lâu từ nay về sau xuống dốc không phanh, ngay cả một vụ làm ăn cũng không nhận được. Làm cho đám sát thủ đại gia nghèo túng đến độ cơ hồ phải đi làm bảo tiêu kiếm ăn.

Ông chú có thể nhẫn, bà thím cũng không thể nhẫn! Cho dù không có bà thím, cũng không thể nhẫn được nổi tức giận không thể ôm được nữ tử thanh lâu nữa!

Đám sát thủ chưa bao giờ nói chuyện lập tức sôi trào, bọn họ phá hủy nguyên tắc ‘sát thủ không nói chuyện’, ngao ngao kêu vọt lên, tựa như một đợt sóng triều màu đen vọt vào gian phòng, vô số ám khí cùng đao kiếm đan vào thành thiên la địa võng, nhằm thẳng gian phòng nhỏ mà bắn tới.

Bạch công tử chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, phong độ phiêu phiêu phá vỡ nóc nhà mà đi, dưới chân hơi dùng lực một chút, căn phòng vốn bị đánh cho lung lay sắp đổ lập tức âm âm sụp xuống, không ít sát thủ tránh không kịp đều bị đè bên dưới, chỉ có thể run run vươn tay giơ chân. Toàn bộ khách sạn đều phát ra thét chói tai cùng tiếng khóc hoảng sợ, xôn xao không thôi.

Kỳ thật nên quay lại phóng hỏa. Bạch Trọng Mưu nghĩ. Nếu không chẳng phải chỉ chôn sống có mấy tên thôi sao? Quấy rầy giấc ngủ của hắn cùng Phù Cừ nào có đơn giản như thế ... Nhất là lúc hắn đang định thừa dịp giúp Phù Cừ mặc quần áo để xem liệu có thể lừa gạt một hai cái hôn, hay là... Rất đáng giận.

Ngự Phong Lâu đi? Tốt lắm, tất cả các người chết chắc rồi. Cản trở nhân duyên của người ta, có khác nào giết cha mẹ người ta, thậm chí đại hận sánh ngang với thù giết cha mẹ này, sao có thể đơn giản bỏ qua.

Hắn quay đầu liếc nhìn một cái, gã sát thủ gần hắn nhất bị cái liếc mắt kia làm cho giật mình kinh sợ, té nhào từ trên nóc nhà xuống. Trục giác của sát thủ vô cùng sắc bén, gã thề, gã đã nhìn thấy mười tám tầng đại ngục trong mắt Vô Tình công tử.

Nếu gã biết đáy lòng Bạch công tử đang nghĩ tới chuyện, thu Ngự Phong lâu thành của mình, thuận lý thành chương tra tấn bắt nạt, không ngừng một ngày... Có lẽ hắn sẽ cảm thấy mười tám tầng địa ngục vẫn còn quá nhỏ bé.

Tuy rằng không biết suy nghĩ của hắn, nhưng đám người Ngự Phong lâu cũng không dám dừng tay. Tuy rằng Vô Tình công tử không giống một kẻ sắp chết, lần lượt giết từng người trong bọn họ, nhưng sẽ không còn cơ hội nào để ra tay tốt hơn bây giờ.

Trước mắt, hắn đang trọng thương, còn ôm một cô gái không rõ sống chết thế nào, không còn nắm giữ vị trí võ lâm minh chủ. Có thể nói chỉ còn là một kẻ đơn độc, không dậy nổi sóng. Ngự Phong lâu bọn họ đã không làm thì thôi, nếu làm phải dốc toàn lực. Bằng không chờ Vô Tình công tử khôi phục công lực, chắc chắn là... Mỗi người đều nghĩ tới một cảnh tượng khủng bố không mong muốn, người người đều anh dũng xông lên, không hề để ý tới sinh sống chết nữa (chết lúc này còn tốt hơn tương lai rơi vào tay Bạch công

tử), nhưng càng đánh càng khiếp đảm, hơn trăm người cư nhiên không làm gì được Vô Tình công tử, ngược lại đám người bị giết cùng bị ngộ thương lại không ngừng tăng lên... Hắn... thật sự bị trọng thương?

Chính lúc nguy cấp (Ngự Phong lâu phi thường nguy cấp), đột nhiên mấy đám người đầy đủ sức lực kéo tới, nhảy mất sĩ khí đại chấn.

Bạch công tử liếc mắt một cái, lắc đầu. Thực muốn thu hồi tất cả những bang phái muốn chết đó lại, hắn chỉ sợ ngay cả Vạn Kiếm sơn trang cũng đều phải thu... Không nghĩ tới lão cha hắn lại cường bách như thế, dùng phương pháp kịch liệt như thế muốn hắn kế thừa gia nghiệp.

Tuy rằng hắn không hòa thuận với các ca ca hắn, nhưng cũng không nên dùng cách đó khiến bọn họ thương tâm a.

Nhiều người thì có gì tốt? Hắn vừa giao thủ vừa yên lặng nghĩ, một mình hắn đùa giỡn đám người này còn không phải chỉ như ăn một bữa sáng? Âm khí kém chính xác như vậy cũng dám lấy ra khoe khoang... Tuy tiện túm một người đến để chặn là được.

Cái loại Mật thủy giống như là độc dược này lại càng không nên lấy ra dọa người, không phải đều độc trúng chính người của bọn chúng hay sao.

Thu đám phế vật này vào, thật sự là làm mất mặt chính mình mà. Bất đắc dĩ a bất đắc dĩ. Hắn thật sự rất có nguyên tắc, có cừu oán tất báo. Tương lai bắt bọn họ đi tìm được liệu cũng được, những tài vật, trân bảo quý hiếm đều ở những nơi núi cao hiểm yếu... Nghĩ tới chuyện cho đám người đắc tội hắn đi khắp nơi tìm nhân sâm cùng cỏ linh chi, chịu lạnh chịu rét, chịu khổ tìm kiếm vất vả, tới lúc tay không mà quay về, còn có thể có lý do mà xử phạt bọn họ...Hắn lộ ra một nụ cười vô cùng xinh đẹp (lại còn nham hiểm).

Nếu không phải Lâm Nhi phát sốt tựa đầu hơi ngẩng lên, làm cho ánh trăng chiếu vào gương mặt càng thêm tái nhợt, hắn thật đúng là không muốn đại khai sát giới. Chết một kẻ sẽ mất đi một kẻ để tra tấn...

“Dừng tay!” Một tiếng hét lớn như sấm động, truyền khắp chiến trường hỗn loạn, “Minh chủ có lệnh! Mau hạ binh đao, nếu không chính là muốn trở thành kẻ địch của toàn võ lâm!” Hơn mười tên cười ngựa cầm cờ ngũ sắc phóng tới, chia ra khắp chiến trường. Đám người mới tới là hai mươi một phân đà, hộ pháp, lục sử, lệ thuộc trực tiếp Minh Chủ Ảnh Bộ của Võ Lâm Minh.

Trịnh Liệt cùng Hắc Nha cũng ở trong Minh chủ ảnh bộ, Hắc Nha vẫn còn bị thương, sắc mặt trắng bệnh vẫn sóng vai đi cùng Trịnh Liệt.

Võ lâm minh cư nhiên xuất đại trận như thế? Chẳng lẽ Võ lâm minh bị ức hiếp nhiều năm, giờ quyết tâm rửa sạch tai họa võ lâm này?

Các bang phái ở đây đều rung mình, thuận thế đều thoái lui, bề ngoài nghiêm túc, nhưng trong lòng đều hỉ hả lâng lâng.

Vừa phát ra tiếng hét lớn kia chính là hữu hộ pháp Triệu Hữu Vi. Y bộ dạng uy phong lẫm lẫm, tựa như thiên thần hạ phàm. Vàng chiếm ngôi vị thiên hạ đệ nhị cao thủ, hơn mười năm qua từng từng không bị lui. Nếu nói có người có thể đấu cùng Bạch công tử, cũng chỉ có thể là y.

Nhưng hữu hộ pháp còn chưa từng giao thủ cùng Bạch công tử, đã thuận theo ở làm bộ hạ dưới trướng hắn chịu một nhọc (ngẫu nhiên cũng sẽ bị bắt nạt).

Hữu hộ pháp cười một hắc mã cao lớn, khí thế ngàn vạn phóng nhanh tới trước mặt Bạch công tử, nhảy xuống ngựa, đám người có mặt đều nín thở chờ đợi, chờ đợi trận đại chiến hoa lệ nhất của thế kỷ này mở màn... Hữu hộ pháp cầm minh chủ lệnh lập tức quỳ xuống, cười nịnh nọt, “Minh chủ đại nhân, lão nhân gia ngài quên minh chủ lệnh ở Minh Đền.”

Một trận xôn xao, không ít người ngả chổng vó.

Bạch Trọng Mưu liếc mắt nhìn y một cái, “Lão tử mặc kệ.” Kết quả đám người Võ Lâm Minh có mặt ở đó đều nhất tề quỳ xuống, không dám ngẩng lên. Trịnh Liệt đỡ Hắc Nha, kiên trì quỳ trước mặt hắn, “Công tử, nhiệm kỳ của ngài còn chưa xong...” Giương mắt nhìn đến ánh mắt lạnh như băng của Bạch Trọng Mưu, không nhịn được rung mình một cái, đáy lòng ai oán cho vận mệnh xui xẻo của mình.

Đang muốn tiếp tục khuyên phục, Hắc Nha khàn khàn nói, “Công tử, nếu người không vì mình, cũng nên suy nghĩ cho nhị tiểu thư. Nhị tiểu thư hiện giờ cần một nơi tĩnh dưỡng...” Lâm Nhi vẫn đang mê man, trên gương mặt, những vết roi vẫn còn rõ ràng.

Trọng Mưu không nói gì, nhìn một đám người đang quỳ. Những kẻ thường thường bị hấn mắng là phế vật, mắng là ngu ngốc, bắt nạt không ít năm. “Tìm ta trở về làm gì?”

Hắc Nha cúi đầu, “Công tử, ngài mới là minh chủ của chúng thuộc hạ.”

Lặng im một lát, “...Vậy còn thất thần làm gì? Dắt ngựa tới đây, về Minh Đan!” Bạch Trọng Mưu quát lạnh, “Mấy ngày không giáo huấn đã lười nhác!”

Trận gió tanh mưa máu này, cứ như vậy kết thúc một cách kì lạ. Sau đó Ngự Phong lâu cùng Vạn Kiếm sơn trang quả nhiên bị nhập vào lệ thuộc trực tiếp Võ Lâm Minh, nhắc đến trận phản chiến Võ Lâm Minh trước đó, luôn cảm giận bất bình, nghĩ mãi không thông.

Nhưng bọn họ lại không đi sâu vào tôn chỉ thành lập của Võ Lâm Minh. Võ Lâm Minh sở dĩ thành lập, vì duy hộ hòa bình võ lâm. Mà bọn họ đều quỳ gối nghênh đón Bạch công tử... Chẳng những tiêu trừ một trường nạn kiếp, còn tiêu trừ nạn kiếp ba năm, mười năm nữa trong tương lai.

Công đức vô lượng, công đức vô lượng.

Người trong Võ Lâm Minh đều là giang hồ hào kiệt, phi thường có tình có nghĩa. Chính loại tinh thần hy sinh này, mới khiến người ta phải kính ngưỡng.

23. Chương 23

Vương Lâm mất tích ở Vũ Di sơn, khiến cho sóng to gió lớn ở Vương gia.

Tuy rằng tin tức về nàng hiện tại cũng sắp được đưa về, nhưng từ Vũ Di sơn tới Giang Nam thật sự không gần, lúc trước Nhị phu nhân đưa Lâm Nhi đi mất nửa tháng, cho dù dùng dịch mã cũng phải mất năm ngày mới có thể báo tin về.

Vương đại học sĩ luôn luôn trầm ổn bình dị, phá lệ sử dụng lực lượng quan phủ, toàn lực tìm kiếm, thậm chí kinh động thiên tử.

Hoàng Thượng vô cùng tức giận, Vương đại học sĩ tuy là chức suông, được hoàng thượng yêu mến, nhưng không vì được sủng và lạm quyền, ngược lại, cố thể tránh được liên tránh rất xa, đối với bản thân cực kì nghiêm, ngay cả những gì hoàng thượng ban cho cũng từ chối, hàng năm lộ phí diện thánh đều là tự mình bỏ ra.

Ngay cả những bản tấu gấp cũng đều yển chuyển nghiêm cẩn, trí tuệ sắc sảo. Hoàng Thượng mỗi lần nhìn thấy y đều thở dài, nếu không phải y bị tật ở chân, có Vương đại học sĩ này ở bên, hẳn làm hoàng đế không biết sẽ thoải mái cỡ nào, thật sự có thể không cần làm gì mà vẫn trị quốc được.

Tần Thái Phó? Con khỉ già kia ngoài việc tranh quyền đoạt lợi sau lưng hắn, âm thầm giở trò, còn có thể làm gì sao?

Kết quả đường đường nữ nhi đại học sĩ, cư nhiên lại bị bắt cóc ở am ni cô hương khói cường thịnh, người đến người đi tại Vũ Di sơn!

Này là đánh vào mặt ai? !

Hoàng đế lão đại càng nghĩ càng giận, hắn đã lăn lộn vài thập niên trong hoàng cung, khó tránh khỏi luôn luôn suy luận về những âm mưu. Ngẫm lại con khỉ già Tần Thái Phó kia lúc trước có đề cập tới hôn sự với nữ nhi của Vương đại học sĩ, chẳng lẽ là...?

Không nói hoàng đế lão đại nghĩ như vậy, ngay cả Hình bộ tra án (đúng vậy, Hoàng Thượng nổi giận, đem vụ án mất tích này thăng tới cấp quốc gia, giao cho Hình bộ xử lý) cũng đều nghĩ như thế. Bởi vì đường xá xa xôi cùng suy nghĩ bết tắc, vụ điều tra mất tích này ngay từ đầu đã đi lầm hướng.

Vương Bách Ẩn đại học sĩ tuy rằng thông minh trí tuệ, nhưng không có kinh nghiệm giao tiếp cùng người trong giang hồ, càng không truy tra theo hướng đó. Nói lại, từ sau khi Lâm Nhi mất tích, Vương gia toàn bộ gà bay chó sủa. Nhị phu nhân ở Vũ Di sơn đã tự sát một lần không thành, trở lại Vương gia lại thất cổ hai lần. Cuối cùng tự mình viết hưu thư, cầu Vương Nhị gia hưu nài, lại nháo muốn xuất gia.

Sau đó, đại phu nhân tức giận công tâm, mắng Nhị phu nhân một chút, thiếu chút nữa để non, lại khiến cả nhà kinh hách.

Không ai nghĩ tới đại phu nhân cư nhiên lại đã mang thai.

Nhà cửa nhốn nháo, nếu không phải Tam phu nhân Lâm Lang thân thể gầy yếu đi ra chủ trì gia vụ, không biết Vương gia còn loạn thành cái bộ gì nữa.

Tuy rằng nữ nhi mất tích, Lâm Lang lại khí định thần nhàn, tuy rằng sầu lo, nhưng lại trấn tĩnh hơn nhiều so với đám người Vương gia đang loạn thành một đoàn.

“Tiên Tâm,” Lâm Lang gọi tên tự của Vương đại học sĩ, “Hiện tại chàng lo lắng đến bệnh như vậy, ai có thể đi tìm con đây?” Nàng thấp giọng khuyên, “Người Vương gia không phải đều rất bình tĩnh sao? Mọi người đừng để thẹn là người Vương gia chứ.”

“Đó là con gái chúng ta.” Tiên Tâm cúi đầu, cho dù hấn ở bên ngoài có được thanh danh cùng khí độ ung dung như thế nào, cho dù hai đứa con đều đã lớn như thế, ở trước mặt Lâm Lang, hấn vẫn như trước, là thiếu niên ưa làm nũng, “Là cốt nhục của chúng ta... Là nữ nhi duy nhất của chúng ta.” Nói xong, lại có chút nức nở.

“...Hiên Viên quốc chủ sẽ không đối xử với chúng ta như vậy.” Lâm Lang vẫy tay, ôm lấy Tiên Tâm cố nén nước mắt, “Chỉ cần chúng ta còn yêu nhau, người sẽ không tàn nhẫn đối đãi với chúng ta. Thiếp thực yêu chàng.”

Tiên Tâm gật gật đầu. Đại học sĩ mà hoàng đế nể trọng, Trạng nguyên tam nguyên danh khắp thiên hạ, lại ở trong lòng thê tử hấn, yên lặng rơi nước mắt.

Đương nhiên, ngày hôm sau, hấn xuất hiện trước mặt mọi người, thái độ thông dong bình tĩnh, trí tuệ trầm ổn. Liên tiếp nhận được tin tức, hấn đều không có chút động dung... Chỉ có Vương Lang khóe mắt nhảy dựng, bởi vì hấn nhìn thấy bàn tay phụ thân run nhè nhẹ.

Hấn yên lặng đi theo phụ thân vào trong, chờ vào thư phòng, phụ thân mới lộ ra vẻ mặt ngưng trọng. “Lang Nhi, muội muội con dường như bị cuốn vào vòng ân oán giang hồ.”

Vương Lang nhẩn lại mi, cúi đầu nghĩ lại, lắc lắc đầu, “Cùng sư phụ không có quan hệ...Sợ là hiểu lầm?” Tiên Thông từng là giang hồ hào hiệp, người trong Vương gia đều biết. Nhưng thầy thuốc ẩn cư ở Vương gia gần hai mươi năm, nếu thực sự có ân oán cũng nên đến Vương gia mà tìm, không thể liên lụy tới một tiểu cô nương như Lâm Nhi như vậy.

“Thầy thuốc đã đuổi theo điều tra...” Tiên Tâm suy ngẫm, đưa bức thư cho Vương Lang, “Con xem thử?”

Thư của Tiên Thông rất đơn giản, có lẽ là vì dùng bỏ câu đưa thư, chỉ có ít ỏi hai hàng. Nói người bắt Vương Lâm là người của Côn Luân phái, không liên quan tới võ lâm minh chủ, y đang đuổi theo tiếp tục truy tra.

“Vì sao đặc biệt nhắc tới võ lâm minh chủ?” Vương Lang ngắc đầu.

Tiên Tâm trầm ngâm một lát, hấn là nghiệp quan, cùng võ lâm hào hiệp căn bản không có liên quan, càng không thể có chỗ nào đắc tội.

Nhưng thương nhân vốn cần nắm được tin tức, Lâm Lang tuy rằng ít chú tâm tới chuyện buôn bán, lại đặc biệt chú ý tới bộ phận này... Hấn không thể không nói, thật là “Nghe lời mẹ đại phú quý”, bởi vì hấn so với thương nhân khác càng chú trọng tin tức, cho nên càng có thể tránh dữ gặp lành.

Sắc mặt Vương Lang đột nhiên trắng bệch, nghiêm mặt ngắc đầu, “...Võ lâm minh chủ, Bạch Trọng Mưu.”

Tiên Tâm kỳ quái nhìn hấn, ần ần cảm thấy có điểm không ổn. Vương Lang tuy rằng là tam gia trưởng tử, gia nghiệp không tới phiên hấn, nhưng hai đường đệ đều nhỏ tuổi, đại lão gia đã sớm bắt đầu bồi dưỡng

hắn để trước khi hai đường đệ trưởng thành có thể chiếu cố toàn bộ Vương gia. Ngay cả Vương Lang đi An Huy học bài, cũng vẫn giao tiền cho hắn, coi trọng việc mở rộng mạng lưới tình báo.

Không thể không nói, trong Vương gia sẽ không có người không buôn bán. Thiếu niên mười ba tuổi, nhưng không có suy tính sâu xa, ngược lại lại lấy mạng lưới tình báo vốn có trong nhà cùng khả năng thống kê mà lão mẹ đã dạy qua loa cho, bán tin tức tình báo cùng phân tích tin tức làm vui.

Tuy rằng không làm hắc tình báo, nhưng cũng đã sờ soạng biết tới bảy, tám phần trong giang hồ.

“...Muội muội viết thư cho con, từng nhắc tới một vị ‘Bạch ca ca’.” Sắc mặt Vương Lang từ trắng biến thành đen, “Tuy rằng chỉ có một lần.”

24. Chương 24

Gương mặt Tiên Tâm cũng hoa hoa lệ lệ biến đen.

“Con có hỏi không?”

“Có ạ.” Vương Lang gương mặt từ đen chuyển sang hồng, hồng vì phần nộ, “Lâm Nhi nói, là biết khi học y, con nghĩ là thầy thuốc mới nào đó, nên không nghĩ nhiều, muội ấy cũng chỉ đề cập qua một lần.” Khí chất trầm lặng này cực kì giống phụ thân, trong sự trầm lặng lại mang theo lửa giận hừng hực, cơ hồ thiêu đốt không khí.

“Việc quan trọng là phải tìm muội muội trở về.” thanh âm Vương Lang tuy rằng lạnh, nhưng đã khôi phục sự bình tĩnh.

“Lâm tướng quân đóng quân gần Võ Lâm Minh.” Tiên Tâm cũng bình tĩnh, “Ta nhờ hắn đưa phong thư cho Võ Lâm Minh.”

“Con sẽ bảo người của cửa hàng đi tìm hiểu.” Cửa hàng mà Vương Lang nói, là cửa tiệm ‘Thuận Phong’ chuyên thu thập cùng buôn bán tin tức tình báo của hắn. Hai cha con này phần nộ lên năng lực trở nên cường đại, lực lượng hình bộ cùng quân đội lại khủng bố. Nhưng bởi vì đường xá xa xôi cùng thông tin truyền đi không tiện, hơn nữa chậm chễ do sai lầm lúc trước, chờ tới khi nghe được tin tức chính xác, đã vội vàng qua nửa tháng.

Chân tướng nhưng lại vớ vẩn mà trùng hợp, làm người ta bất đắc dĩ. Nữ nhi duy nhất của Vương gia quý giá, cứ nhiên là vì bị phái Côn Luân bắt nhầm, nhưng bộ ngựa rình ve, hoàng tước sau lưng, môn đồ Côn Luân phái lại bị Trường Sinh cung tập kích, toàn quân bị diệt, Trường Sinh cung lại bắt Vương Lâm đi.

Nhưng khi truy tra đến Trường Sinh cung, đại quân bao vây tiểu trừ, dưới sự uy hiếp của quân triều đình, Trường Sinh cung thiếu chút nữa bị lật tung, mấy môn đồ còn sót lại cung khai, võ lâm minh chủ Bạch Trọng Mưu đã giết cung chủ, cùng Vương Lâm rơi xuống sông Tư Thủy.

Manh mối đến đây liền chặt đứt. Quan tra án hình bộ phi thường phiền chán cùng tức giận, mang theo quân đội Hoàng Thượng đặc chuẩn truy tìm một vùng cách Võ Lâm Minh ba mươi dặm. Lại đã xảy ra biến chuyển.

Võ lâm minh chủ Bạch Trọng Mưu cùng Vương gia nhị tiểu thư Vương Lâm, cùng cưỡi một con ngựa, chậm rãi xuất hiện trước đại quân.

Hình bộ thị lang giật mình muốn rút kiếm. Tiểu thư nhà quan lễ nghi thâm nghiêm, ban ngày bna mặt lại cùng cưỡi một con ngựa, này... này... mặt mũi Vương đại học sĩ, khuê danh Vương nhị tiểu thư... Y vốn hy vọng, đây không phải là Vương nhị tiểu thư thật sự, cho dù đúng cũng đừng có thừa nhận, nhanh chóng tìm cách che dấu a... Nhưng lão bộc Vương gia đi theo quân, vừa thấy nhị tiểu thư liền lao lên khóc hô, ngay cả muốn giấu cũng không kịp... Này... này.... nên làm gì giờ đây?

Nhưng áo trắng công tử phong độ phiêu phiêu mỉm cười, tựa như ánh mặt trời ngày xuân ấm áp, khiến người ta hoa mắt, “Vương đại học sĩ đã thu được tin sao? Đại nhân là tới hộ tống Lâm Nhi trở về? Bạch mỗ thực cảm tạ.” Hình bộ thị lang chưa từng gặp qua vị giai công tử oai hùng phi phạm lại ôn nhã vô trù như vậy, đúng là lúng ta lúng túng không thể nói ra lời. Khiến cho người có kinh nghiệm câu hình hỏi cung

ba năm như y cũng cảm thấy cực kì thân thiết cùng kính ngưỡng, thế là lập tức chuyển chức Bạch công tử từ “Người bị tình nghi” thành “n nhân cứu mạng”, phi thường vui vẻ hộ tống hai người bọn họ về Giang Nam Vương phủ, thậm chí khi mời Vương nhị tiểu thư lên xe ngựa còn cảm thấy phi thường ngưỡng mộ, như là mình đã lỡ hoài nghi phẩm cách cao thượng của tác phẩm xuất sắc nhất của ông trời – vị thiếu hiệp tuần lã, có tình có nghĩa kia.

Đương nhiên, chúng ta đều biết, sự việc không phải như vậy. Bạch công tử căn bản không có phẩm cách cao thượng, nhìn Vương Lâm cười khê lên xe ngựa, thật sự là ôm ấp hư không, tâm đau như dao cắt, không biết dưới đáy lòng muốn hành hạ hình bộ thị lang tới mức nào, chỉ là vẻ mặt vẫn duy trì ôn nhã bình tĩnh.

Tuy rằng là ma đầu, tốt xấu hắc cũng biết chuyện nhỏ không nhịn được sẽ làm loạn mưu lớn. Phù Cừ mất tích lâu như thế, sự phụ nằng hắc sẽ lôi hết những chuyện không tốt ra. Cho dù không lôi ra, cha con nhà Vương gia cũng không phải ngồi không... Ít nhất chuyện bao vây Võ Lâm Minh kia, cũng đã làm cho hắc hoàn toàn không nghi ngờ, cha con Vương gia đừng nói đem Phù Cừ gả cho hắc, không khiến hắc thành ‘thuyền cỏ mượn tên’, đã là đại tu vi siêu phạm nhập thánh rồi.

Hắc liếc mắt một cái nhìn đại quân gương giáo sáng ngời, ở giữa còn có hai đội cường nỏ ... Nghĩ đến cha con Vương gia hắc rất muốn làm cho hắc vạn tiền xuyên tâm.

Cho nên hắc mới cùng Phù Cừ cười chung một con ngựa, tạo thành một chuyện được chứng thực. Dù sao nhà quan lại cũng coi trọng danh tiết, sẽ không đối mặt một cái là huyết nhục bay tứ tung.

Phù Cừ nghe xong hắc giải thích, chỉ cười không ngừng, cúi đầu nghĩ nghĩ, “... Muội với huynh cười chung ngựa, sẽ bị cha muội mắng là hướng ngoại.”

Bạch Trọng Mưu công tử lộ ra một nụ cười đầm đìa đáng yêu, làm cho Hắc Nha xanh mặt, Trịnh Liệt choáng váng, “Ta không muốn đả thương tính mệnh nhiều người...nếu không, nhạc phụ sẽ càng ghét ta.”

Nói thối lắm ! Đôi quỷ xui xẻo phần nộ kêu to trong lòng. Người không muốn đả thương tính mệnh nhiều người? Vậy toàn bộ lực lượng Võ Lâm Minh đang phục kích kia là sao ? Người nói a người nói a ~ còn không phải tính dùng sức mạnh, phá băng vượt sông sao...

May mắn chủ mẫu tương lai anh minh thần võ của bọn họ nghiêm mặt, “Lừa muội sao. Người của Võ Lâm Minh chạy xuống nhiều như vậy không lẽ chỉ là chạy Marathon?”

“Chạy Marathon là cái gì?” Bạch công tử phi thường có tinh thần hiếu học hỏi.

“Mẹ muội kể, đó là một loại công phu tu luyện, chạy rất xa rất xa để phân định thắng bại.” Lâm Nhi thực thành khẩn trả lời.

Tuy rằng không thể gạt Lâm Nhi, nhưng Bạch công tử đã biết thêm một điều mà Đại Minh triều không biết. Nhưng người có biết, tất cả những tri thức vào tay hắc, cuối cùng đều sẽ thay đổi... Sau này, Võ Lâm Minh (cùng các tổ chức phụ thuộc), lại có thêm một hình phạt mới mẻ ‘chạy Marathon’. Trong quan niệm của Bạch công tử, khoảng cách “rất xa, rất xa”, vừa vặn là xa ngàn dặm... Đây là chuyện sau này.

Bất quá Lâm Nhi suy nghĩ xong, vẫn là quyết định sẽ ngồi chung xe ngựa với Bạch công tử... Tỷ lệ chết thấp nhất, chỉ là tổn thất chút khuê danh. Nàng thực thực tế cho rằng, sinh mệnh cùng khuê danh hư vô mờ mịt, vẫn là sinh mệnh quan trọng hơn.

Nàng dù sao cũng vẫn là một thầy thuốc.

Không thể không nói, Bạch công tử nếu nguyện ý, thực có thể giả bộ mười hai vạn phần giống như gió xuân, thanh cao nho nhã. Hắc không phải kẻ thô lỗ vũ phu, nếu bảo hắc đi thi khoa cử, có lẽ cũng được như ý, chỉ là lười thôi. Lại thêm võ công cao cường, hiệp danh lan xa, thực khiến hình bộ thị lang cùng Lâm tướng quân bị mê hoặc tới choáng váng, đừng nói kết bái anh em, nếu có thể cũng đều muốn gả cho hắc.

Hắc Nha cùng Trịnh Liệt ở bên cạnh mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, không thể không dùng mũi chân “Bút đàm” trên mặt đất.

“Vô sỉ.” Trịnh Liệt viết vội, viết xong lập tức xóa đi.

“Cực kì.” Hắc Nha phi thường đồng ý.

Tuy rằng không thấy được bọn họ viết gì, Bạch công tử quay mặt lạnh lùng liếc một cái. Hai tên thị vệ đã tỉnh tường, phi thường cảnh giác nhìn về phía xe ngựa Lâm Nhi.

Bạch công tử giận dữ, lại nhìn thấy màn xe khê nhúc nhích, Lâm Nhi cười nhìn hắn, hai má xấu hổ đỏ lên, tức giận lập tức ném tới Oa quốc, chỉ buông tay mỉm cười.

Hắn cũng không muốn cùng đám ngu ngốc này nói nói cười cười... Nhưng để tìm cách công phá phòng tuyến nhạc phụ, không thể không tranh thủ bọn họ.

Nhà quan lại thực phiền toái. Nhưng muốn đường đường chính chính cưới Phù Cừ, phiền toái nào cũng không phải là phiền toái.

Bạch đại minh chủ của chúng ta khẩu phật tâm xà, mỗi ngày dưới đáy lòng hành hạ đến chết hình bộ thị lang cùng Lâm tướng quân, cùng hai tên thị vệ tùy thân chịu khảo nghiệm nặng nề (bị sự dối trá của Bạch đại minh chủ khiến cho ghê tởm), lên đường bình an trở lại Giang Nam phủ Vương đại học sĩ.

Nói đến cũng lạ, người Bạch minh chủ phái đến Vương gia báo tin tức bình an, cư nhiên lại đồng thời tới cùng người thông báo tin tức của Hình bộ thị lang. Không biết người đưa tin của Võ Lâm Minh nhớn như thế nào mà tới tận lúc này mới đưa tin tới được.

Trên thực tế, không thể trách người đưa tin. Bạch minh chủ của chúng ta vừa không muốn cho nhạc phụ tương lai tím được tóc, lại luyến tiếc cơ hội hợp lý hợp pháp ở cùng Phù Cừ có lý do nào hợp tình hợp lý hơn là chiếu cố người bệnh sao? Số khổ người đưa tin, đã đến từ sớm, lại chỉ có thể chờ Minh Đan truyền tới tin tức cho phép, mới có thể đem thư tới Vương gia.

Thời tiết đầu thu, gió tây hiu hắt, cuốn theo lá vàng rơi. Rõ ràng là phủ đại học sĩ, dưới ánh đỏ tà dương lại tỏa ra sát khí tận trời.

Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn.

Ba huynh đệ Vương gia đằng đằng sát khí đứng ở cửa “ngheh đón”, Vương Lang cũng đứng một bên cạnh cha cùng các vị bá bá. Tất cả ánh mắt, đều tập trung trên người Bạch công tử, vẻ hung tàn độc ác này, ngay cả Bạch minh chủ đã nhìn quen núi xương biển máu, sóng to gió lớn không đổi sắc, cũng không nhìn được động dung.

Một trận, không dễ đánh. Đáy lòng hắn dâng lên cảnh giới cực độ.

25. Chương 25

Lâm Nhi xuống xe ngựa, những ánh mắt vốn hung ác ngoan độc, lập tức như tuyết tan ngày xuân, toàn bộ đều hòa ái dễ gần, quan tâm đầy đủ, Vương Lang vốn đứng rụt rè bên cạnh người lớn, lại hoàn toàn thất thố, chẳng quản quy củ gì mà ‘không được giống như khi bảy tuổi’, ôm cổ Vương Lâm, nước mắt nam nhi cũng đều rơi hết, khiến Lâm Nhi cũng khóc không ngừng, ôm chặt lấy ca ca.

Tiên Tâm ôm lấy hai hài tử này, hốc mắt cũng đỏ. Đại bá Nhị bá ở một bên cũng nói, “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi...” thanh âm cũng có chút nghẹn ngào.

Bạch công tử cực lực nhẫn nại, mặc dù nghĩ người nhà đoàn viên khó tránh khỏi kim lòng không đau... Nhưng Vương Lang lạnh lùng lại kiêu ngạo liếc mắt nhìn hắn một cái, tức giận của hắn oanh một tiếng sôi trào.

Anh vợ này... Rõ ràng là cố ý ! Sao có thể có một sự trùng hợp ngoài ý muốn lại tự nhiên như vậy, ai cũng không nhìn ra dấu vết chứ?...Nếu không phải Lâm Nhi ngăn đầu nức nở nói, “Cha, ca ca, Đại bá Nhị bá... Nếu không phải Bạch ca ca cứu con...con thực không thể về được...”, nói không chừng Bạch công tử thực sẽ đem kế hoạch “Ám sát anh vợ” xếp vào loại văn kiện cực kì khẩn cấp.

Làm người ta ngoài ý muốn, cha con Vương gia, cư nhiên hết sức khách khí cảm tạ Bạch minh chủ, ân cần mời hắn cùng hình bộ thị lang, Lâm tướng quân vào, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, thái độ thành khẩn, không bới ra nổi nửa điểm sai phạm.

Bạch Trọng Mưu đẩy lòng cảnh báo mãnh liệt. Nguy hiểm, nguy hiểm, rất nguy hiểm! Đàn ông Vương gia quả nhiên không phải hạng người dễ sống chung! Nếu bọn họ thái độ lãnh đạm, toát ra chút địch ý, không khỏi kích động thiên tính bảo vệ kẻ yếu của Phù Cừ, sau đó, Phù Cừ bỏ trốn cùng hần chính là chuyện vãn đã đóng thuyền... Không nghĩ tới những người này đọc sách thánh hiền, lại thâm trầm tới mức ấy!

Quả nhiên, Lâm Nhi được đám a hoàn dẫn vào gặp mẫu thân, trên mặt cha con kia vẫn như trước lộ vẻ tươi cười không chê vào đâu được, mỗi khi muốn nói đến chuyện cầu thân, bọn họ lại có cách chuyển đề tài, khiến hần không thể kháng cự.

Người Vương gia muốn biết chuyện Phù Cừ đã trải qua những này này, hần có thể nói ‘không nói cho người biết’ sao? Hần có còn muốn cưới con gái người ta nữa không?

Tuy rằng hình bộ thị lang cùng Lâm tướng quân cũng nói đỡ giúp hần, đáng tiếc hỏa lực quá yếu, chỉ hai ba hiệp đã bị đánh gục. Chỉ có hần một mình đối mặt với hỏa lực mạnh mẽ lửa đạn bốn phía, vừa muốn giữ hình tượng ‘thiếu hiệp cao thượng’, vừa muốn bảo toàn mặt mũi Vương gia, cho dù cơ trí thông minh như hần, đối mặt với người Vương gia, giả dối không được, giết cũng không xong, quả thực phải phi thường cố hết sức.

Tệ hơn là, cha cùng ca ca Phù Cừ, thường thường có thể công phá vào rất nhiều chỗ hổng cùng lời nói không tỉ mỉ của hần, ngôn ngữ hòa hoãn, thái độ lại cường ngạnh, muốn đem hần đánh vào hàng ngũ “dâm tặc”, muốn làm cho đội cường nỏ đóng bên ngoài có đất dựng võ.

Người Vương gia không có người nào đơn giản! Khó có một lần chật vật, Bạch công tử chửi ầm lên trong lòng.

Bất quá Bạch công tử là ai? Hần nhưng là võ lâm đệ nhất cao thủ, thông minh trí tuệ lại đầy mưu mẹo. Một mình chống đỡ giữa lửa đạn mãnh liệt nhưng cũng lại làm cho cha con Vương gia đá phải tường sắt.

Nhất thời thành đánh giằng co. Bạch công tử nói thẳng, phá vỡ cục diện bế tắc.

“Bạch mỗ muốn cầu cưới Vương Nhị tiểu thư Vương Lâm.” Hần không hề để ý tới biến chuyển phía sau, nhằm thẳng địch mà tiến.

“Lâm Nhi còn nhỏ.” Nếu phá vỡ cục diện, Tiên Tâm cũng dị thường nhanh nhẹn đánh trả.

“Mười lăm cập kê, không tính nhỏ.”

“Nữ nhi duy nhất của Vương gia, mặc kệ mấy tuổi cũng đều còn nhỏ.” Tiên Tâm lãnh đạm nói, “Huống chi ta cũng không thể đem nữ nhi gả cho phường đạo tặc.”

Chọc giận ta? Bạch Trọng Mưu hơi hơi nheo mắt, thản nhiên, nở nụ cười.

Quả nhiên đúng vậy. Phù Cừ là tâm can bảo bối của Vương gia, ai cũng không đành lòng làm trái mong muốn của nàng. Hần hiểu được tâm ý Phù Cừ, nhưng cũng biết sức nặng của gia đình trong lòng nàng. Hần sẽ không ngu ngốc đến mức muốn Phù Cừ lựa chọn... Cho dù miễn cưỡng có được Phù Cừ, nàng cũng sẽ buồn bực không vui.

Này không phải kết quả hần muốn.

Người Vương gia muốn chọc giận hần, chính là muốn cho Phù Cừ đứng ở bên phía bọn họ. Nếu hần không khống chế được chính mình, làm bị thương phụ thân hoặc ca ca của nàng... Phù Cừ cho dù có thương hần, cũng sẽ chỉ có một kết quả thảm đạm là cả đời này nàng cũng sẽ không gả cho hần.

Này lại càng không phải là điều hần muốn.

“Ta đây ở rể tốt lắm.” Hần đan những ngón tay ngọc lại, khí định thần nhàn nói.

Tất cả những người có mặt đều dùng ánh mắt nhìn kẻ điên mà nhìn hần.

Dưới triều Đại Minh, người ở rể địa vị phi thường phi thường thấp, thấp đến mức ngay cả nô bộc cũng đều khinh thường. Bất lính nô dịch, người ở rể đều chạy không thoát, càng bị người ta xem là kẻ bất lực ăn bám.

Võ lâm minh chủ, Vô Tình công tử tiếng tăm lừng lẫy, đệ nhất cao thủ, cư nhiên lại giống như kẻ điên, chủ động nói muốn làm người ở rể? !

Còn chưa thể tiêu hóa hoàn toàn chủ ý điên cuồng này, hấn lại ném thêm một phát đạn pháo, “Dù sao ta cũng đã đem chính mình bán cho Lâm Nhi. Trong tay nàng có khế ước bán thân của ta.”

Vương Lang nhần mày trừng mắt nhìn một cách đáng sợ, “Người rót cuộc có mục đích gì?”

Bạch Trọng Mưu cũng không trả lời hấn ngay, chỉ thản nhiên nói, “Các trang viên cùng cửa hàng trên danh nghĩa của ta, ước tính khoảng bốn vạn lượng bạc, tiền mặt cũng chừng đó không sai biệt lắm, đồ cổ, tranh chữ chưa tính được. Tất cả những thứ đó, đều có thể nhập vào danh nghĩa Vương gia, chỉ là tiền lời từ các cửa hàng, ta sẽ giữ lại một nửa... Không thể làm khổ Lâm Nhi. ”

“Sân nghiệp hàng năm của Vương gia thật sự có hạn, ngược lại, lại mất rất nhiều tiền tài để thuê tiêu cục cùng mua chuộc võ lâm hắc đạo. Người trong võ lâm thường động võ vi phạm lệnh cấm, là một tai họa ngầm. Nhưng nếu ta ở rể Vương gia, bộ phận này có thể hoàn toàn tiết kiệm được. Ta dám đảm bảo trong vòng trăm năm, tuyệt không bọn đạo chích võ lâm nào dám động tới Vương gia.” ánh mắt hấn bình tĩnh, “Điều ta mong muốn, chỉ là được làm bạn bên cạnh Lâm Nhi.”

Vương gia Đại bá thực oán giận, “Người cho Vương gia ta là bán nữ nhân cầu bình an ? Tuy rằng người là võ lâm đệ nhất cao thủ, Vương gia ta cũng không e ngại người!...”

Ngay tại thời điểm không khí đang sôi trào, a hoàn của Lâm Lang lặng lẽ đi tới, nói khẽ với Tiên Tâm vài câu, mặt hấn nhần lại, yên lặng thở dài.

“Đại ca.” Tiên Tâm mở miệng ngăn Vương gia Đại bá đang hùng hổ đỏ bừng cả mặt lại, ông ta cảm giận trừng mắt liếc mắt nhìn Bạch công tử một cái, không hé răng nữa.

“Việc này... còn phải hỏi qua Lâm Nhi cùng ý mẫu thân nàng.” Tiên Tâm chậm rãi mở miệng.

“Cha!” Vương Lang vội hô một tiếng.

Bạch Trọng Mưu không tranh cãi nữa, mỉm cười đứng lên, phong độ phiêu phiêu hành lễ, theo quân gia đi nghỉ ngơi.

“Cha, việc này không thể quyết như vậy!” Vương Lang đuổi theo Tiên Tâm nói.

“Nương người đã nói thế rồi.” Tiên Tâm lại khó chịu, “Nương người miệng nói dân chủ, trên thực tế lại ném ba người dân chúng ta vào nồi quấy lên theo ý.”

“Cha, người cũng đừng sợ vợ như thế chứ!” Vương Lang có chút nổi giận.

“Cái gì sợ vợ?” Tiên Tâm biến sắc, “Cái này gọi là tôn trọng! Tiểu hài tử biết cái gì... Chờ người có nương tử mới biết... Người còn nói lung tung, cẩn thận lỗ tai của người! Ba năm rồi không bị nương người nhéo tai, không biết sợ rồi phải không?”

“...Cha, người cũng đừng nói con.” Vương Lang bĩu môi, “Con sợ bị nhéo tai... Nương chỉ đỏ hốc mắt, người liền...”

“Câm miệng!”

26. Chương 26

Tuy rằng nói, sớm đã có chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nhưng đối mặt nương của Lâm Nhi, trình độ cảnh giới trong lòng Bạch công tử lại càng hơn cha con Vương gia một bậc.

Vương đại học sĩ cùng Vương tam phu nhân cũng không phải là những người tư sắc hơn người, nhưng Vương đại học sĩ khí chất xuất chúng, được xưng tiên nhân thế ngoại, hôm qua vừa thấy, quả thế, thậm chí có thể nói, còn hơn lời đồn đại. Ôn nhuận khiêm khiêm, như ngọc như nguyệt, cho dù là phần nộ như vậy, nhưng vị trạng nguyên đã qua tuổi ba mươi từ lâu này, vẫn có một vẻ tiêu sái như gió giống như thiếu niên.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng anh vợ hấn kia cũng là người phong lưu, dung nhan thanh tú không chói mắt, lại ẩn ẩn lộ ra khí tức sang quý... Tuổi bất quá mười lăm, lại có đại khí thể như vậy, tương lai tuyệt đối không phải vật trong ao.

Ngay cả Vương gia đại gia nhị gia, bất quá là hai thương nhân, những cũng đều rất có phong thái. Một người trầm ổn, một người khôn khéo giỏi giang.

Một đại gia nghiệp như vậy, ba huynh đệ cư nhiên lại hết sức ôn hòa thân cận, không có một chút hục hặc với nhau giống như hào phú nhà giàu khác, nhất trí đối ngoại, làm cho hấn phải phi thường cố gắng mới có thể ứng phó được.

Nhưng mà những người khó đối phó đó, lại bởi vì một câu truyền lời của nương Lâm Nhi, liền đình chỉ thể công, làm cho hấn sinh ra cảnh giác dị thường đối với vị tam phu nhân này.

Những lúc Phù cừ nói chuyện phiếm cùng hấn, thường có những lời nói kì lạ không thể hiểu được, lại đều là xuất từ người mẫu thân sức khỏe không tốt của nàng. Thường thường ngôn ngữ đơn giản lại khiến người ta tỉnh ngộ, khô hài, lại hàm ẩn khắc sâu triết lý. Hấn phải người điều tra qua bối cảnh, Vương tam phu nhân thuở nhỏ chỉ ở trong khuê phòng, xuất giá lại ở Vương gia.

Một vị phu nhân nhà cao cửa rộng, lớn lên trong khuê phòng, lại có kiến thức rộng lớn sâu sắc như vậy, không phải Vương phủ đương gia, lại được anh trai và chị dâu kính trọng, vị hôn phu sủng ái, còn dạy dưỡng ra một đôi trai gái xuất sắc như vậy, tuyệt đối không phải người tầm thường.

Đối mặt vị Tam phu nhân thoát nhìn sắc mặt tái nhợt, thân thể gầy yếu này, hấn phá lệ thật cẩn thận cùng kính cẩn.

Lâm Lang u buồn nhìn vị giai công tử trước mắt, khẽ thở dài một tiếng, “Sao lại là hoa mỹ nam như vậy a?”

“Hoa mỹ nam” là cái gì? Bạch công tử đáy lòng nghi hoặc, lặng lẽ ghi nhớ, tối nay đến hỏi Lâm Nhi mới được.

“Cái kia... người kêu Bạch Trọng Mưu đi?” Lâm Lang hỏi, “Ngồi ngồi, không cần đứng. Ngân Tâm, đi pha chén trà hoa hồng đến... Hai chén đi, ta cũng muốn uống.”

Bạch Trọng Mưu mỉm cười ngồi xuống, gương mặt xẹt qua một tia cổ quái, hơi hơi nhấc mông. Dệm dày mềm mại, cơ hồ muốn kéo toàn thân xuống, không biết có cơ quan cạm bẫy hay không... Mùi hương lại có chút gay mũi, hấn vội vàng vận công, lại phát hiện nội tức điều hòa, thể xác và tinh thần cực kì thư sướng.

“Ngồi không quen đi?” Lâm Lang có chút xin lỗi, “Tiểu chính thái nhà ta... Ta là nói, lão gia nhà ta vừa mới bắt đầu cũng ngồi không quen. Ta nghĩ các người đã quen, cho nên không sợ đau mông... Nhưng ta không chịu nổi. Bên trong có phổi phượng Hương Thảo, là do Lâm Nhi tự tay làm đó.” Nàng lộ ra vẻ kiêu ngạo của vị mẫu thân.

Hấn bị ngôn ngữ có điểm thô lỗ của vị phu nhân chất phác này làm cho kinh sợ một chút, một hồi lâu mới nói, “Lâm Nhi huệ chất lan tâm, là phu nhân dạy có cách.” Hấn lúc này mới yên tâm ngồi xuống, như là ngồi vào đám mây, có chút thoải mái.

Thứ đồ chơi này phải hỏi Lâm Nhi cách làm, tương lai dùng trong tân phòng cũng tốt, thật sự thoải mái...

“Nếu ta dạy có cách, Lâm Nhi sẽ không còn nhỏ tuổi đã luyện ái.” Nàng vẻ mặt ai oán, “Con bé mới mười lăm tuổi ... Cổ nhân... ta là nói nam nhân triều Đại Minh các người, tại sao người người đều là lolicon? Thật khiến cho người ta giận sôi!”

...“Lolicon” lại là cái gì? Dù là Bạch công tử thông minh trí tuệ, cũng vẫn cân nhắc mãi vẫn không giải thích được.

(Lolicon: những người yêu thích các bé gái)

Càng nói chuyện, Bạch Trọng Mưu càng kinh sợ. Vương Tam phu nhân tuy rằng ngôn ngữ thô lỗ như thôn phụ, vừa không nghiền ngẫm từng chữ một, cũng không nói kinh thư, nhưng lời nói dí dỏm, làm cho người ta như tắm gió xuân, luôn luôn gây cười, lại có rất nhiều lời nói khó hiểu.

Nhưng cẩn thận cân nhắc, lại cảm thấy có đại trí tuệ đại giác ngộ, làm cho Bạch công tử cậy tài khinh người, kinh thể tuyệt diệu này bội phục sát đất.

Trên thực tế thì sao, chúng ta đều biết, này hoàn toàn là hiểu lầm. Vương tam phu nhân Lâm Lang, căn bản là một cô gái xuyên qua, từ thế kỉ hai mươi một bị cuốn đến Đại Minh triều tá thi hoàn hồn, tình hình cụ thể xem “Thái Cô Nhi” là hiểu được. Nhưng mà Bạch công tử đương nhiên chưa từng đọc “Thái Cô Nhi”, cho nên bị Lâm Lang thích nói chuyện phiếm liên lục đàm luận tới phát sưng sốt.

Này cũng không trách được, hiện tại Bạch công tử bị Lâm Lang dùng Kim Dung gắt gao hù dọa, đang cẩn thận cân nhắc về Lục Mạch Thần Kiếm, thậm chí âm thầm nghĩ lúc cùng Phù Cừ hành tẩu thiên nhai, thuận đường hỏi thăm Đoàn gia rốt cuộc là võ lâm thế gia nào...

Chỉ vì mấy câu chuyện phiếm của Lâm Lang, thiên hạ võ lâm liền gặp một cái họa. Xui xẻo nhất là Thiếu Lâm tự cùng Võ Đang sơn, Thiếu Lâm tự thật sự không đào đâu ra được Cửu Dương Chân Kinh, Võ Đang sơn Thái Cực Kiếm pháp cũng thật sự không có thần kỳ như vậy.

Đương nhiên, chiếu theo lệ thường, những chuyện này cũng là về sau.

Năm đó trạng nguyên tam nguyên cũng bị Lâm Lang cười nhạo vì không thể tìm thấy hướng bắc; hôm nay Bạch minh chủ kinh thể tuyệt diệu bị choáng váng chẳng phân biệt được gì, cũng không tính là quá. Chỉ có thể nói đối mặt với một người xuyên qua, chuyện này không tính là oan.

Hắn âm thầm nghĩ, mẹ vợ hắn phải là một tuyệt đỉnh cao thủ, chỉ là vì gả cho cha Lâm Nhi cho nên mới quy ẩn.

Ở giữa nói không chừng còn có chuyện li kì khúc chiết không thể nói với người ngoài...Hình ảnh mẹ vợ thân thể yếu ớt này trong mắt Bạch công tử nhảy mắt trở lên to lớn vĩ đại.

Cho nên, khi Lâm Lang thầm oán hắn không nên dụ dỗ tiểu cô nương, hắn kính cẩn xin lỗi trừ tận đáy lòng, không giống như khi đối phó với nhạc phụ cùng anh vợ chỉ là kính cẩn ngoài mặt.

“Bất quá,” Lâm Lang càng u buồn nói, “Lâm Nhi nói, nó thích người, muốn gả cho người. Chúng ta cho dù đau lòng, vẫn tôn trọng ý nguyện của con bé. Dù sao, đây cũng là cuộc sống của nó, chúng ta có bảo hộ nó cũng không thể bảo hộ cả đời.”

Tinh thần Bạch Trọng Mưu cơ hồ bay lên, nhưng kế tiếp lại chấn động.

“Nhưng pháp luật Đại Minh triều thật sự rất không chặt chẽ.” Lâm Lang phi thường nghiêm túc nói, “Cho nên... khế ước bán mình người đưa cho Lâm Nhi, phải đi đăng ký ở quan phủ, có thể chứ?”

Bạch công tử về mặt cổ quái ngẩng đầu nhìn mẹ vợ tương lai.

27. Chương 27

Lâm Lang nhíu mày, “Không làm được sao?” Đại Minh triều đối với chuyện các giai cấp có thể có bao nhiêu nô bộc, kỳ thật có quy định nghiêm khắc. Nhưng hào môn phú gia bình thường đều bằng mặt không bằng lòng, trong nhà tràn ngập những kẻ không có hộ khẩu, thật sự đi đăng ký ở quan phủ không nhiều lắm, chỉ có dùng khế ước bán thân làm như hợp đồng.

Thật sự đi đăng ký ở quan phủ, thân phận sẽ bị đánh xuống giai tầng phó dịch, tương lai cho dù thời hạn khế ước kết thúc, cũng sẽ bị đăng ký ở quê quán. Chỉ cần ở quê quán từng có ghi lại, tương lai không thể ra thi khoa cử để làm quan được. Mà trong lúc là gia nô, không thể trốn chạy, chủ nhân còn có thể tự do mua bán, nô bộc kết hôn cũng phải do chủ nhân tác chủ.

Bạch Trọng Mưu thần nhiên nở nụ cười, “Đi.” Phi thường rõ ràng.

“Người không hỏi một câu, cứ thế quyết định?” Lâm Lang cảm thấy hứng thú nghiêng đầu nhìn hắn.

“Không cần hỏi? Phu nhân lo vấn bối nạp thiệp, cô phụ Lâm Nhi. Lại lo lắng ta đối Lâm Nhi không tốt, Lâm Nhi không thể trở về nhà.” Hắn lộ ra vẻ mặt thận trọng, “Lúc trước ta đem chính mình bán cho Lâm

Nhi, cũng không phải mưu lược. Ta không thi cử làm quan, đăng ký vụ quan đối với ta không hề có trở ngại, có gì không thể?”

Ánh mắt Lâm Lang mềm mại, mang theo ý cười.

“Người đối với chính mình, ngoan độc như thế. Không tiếc tánh mạng bản thân, dám bố trí như vậy để cứu Lâm Nhi... Nó đều nói cho ta mọi việc rồi.” Nàng ôn hòa nói, “Cho nên đáp án của người, ta cũng không ngoài ý muốn. Người đã cứu con gái ta, con gái ta lại yêu người, không nên làm khó dễ người như vậy. Nhưng chuyện tình yêu, luôn có rất nhiều diện mạo. Tốt thì như hoa xuân, xấu thì như lá úa... Ta cũng không cần người bán cả đời, năm năm là được rồi. Chờ Lâm Nhi hai mươi tuổi, có thể chịu trách nhiệm với hành vi của chính mình, chúng ta làm cha mẹ, cũng nên buông tay.

”Chỉ là mong người hiểu được, chúng ta cũng không phải loại gia đình phổ biến trong Đại Minh triều, không có loại suy nghĩ ngu ngốc ‘lễ giáo vượt qua cả tình thân’. Người nếu đổi tâm, muốn thú thiếp, xin cho Lâm Nhi trở về nhà. Nếu trong thời gian đó các người có đứa nhỏ, cũng để cả đứa nhỏ về, người có quyền được thăm hỏi, lúc nào muốn tới gặp cũng được, chúng ta cũng sẽ đối đãi người như với thân nhân.

“Li hôn cũng không phải lỗi của ai cả, chỉ là không có duyên phận mà thôi.” Nàng đưa cho Bạch Trọng Mưu một tập sách thật dày, trên có ghi hai chữ ‘hợp đồng’, “Ta đề nghị người cẩn thận đọc, nếu người có vấn đề gì, chúng ta có thể thảo luận với nhau một chút.” Gặp được mẹ vợ cấp bậc cao nhân này, một đồng mưu kế vốn có thể sử dụng trong một vòng luân hồi Thiên Can của Bạch Trọng Mưu, toàn bộ không có đất dụng võ.

Nói nàng làm khó dễ... nhưng nàng nói lại hợp tình hợp lý.

Nhưng ai từng thấy thành thân còn lập hợp đồng chưa a? ‘Hợp đồng hôn nhân’ này phân ra mấy trăm điều, từ phân chia tài sản trước hôn nhân, tài sản sở hữu trong hôn nhân, chia sẻ phí dụng nuôi dạy con cái, nghĩa vụ cùng trách nhiệm sau hôn nhân, cùng với điều kiện li hôn, quyền nuôi nấng con cái sau khi li hôn, quyền thăm hỏi...Xem thế là đủ rồi.

Hắn đối với vị mẹ vợ bí hiểm, uyên bác lại rõ ràng này, lại càng thêm vài phần kính sợ cùng khó hiểu.

Không biết, mẹ vợ hắn từ khi nữ nhi hai ba tuổi lộ ra nụ cười thánh mẫu thuần khiết đã bắt đầu sầu lo, hao hết khổ tâm vắt hết óc bắt đầu biên soạn “Hợp đồng hôn nhân” này, nhất là mấy năm trước Lý Thước Thần tự hưu rồi nhà, nàng lại càng kính sợ, mỗi ngày đều ôm “Đại Minh luật” không rời, càng thêm hoàn thiện “Hợp đồng hôn nhân”.

Nàng thực hiểu được, vận khí của mình đúng là tốt đến phát nổ, mới có thể gặp được tiểu chính thái kiêm đại học sĩ Tiên Tâm, bằng không một cô gái xuyên qua đến từ thế kỷ hai mươi mốt như nàng, sớm đã bị lễ giáo Đại Minh triều nghiền nát...Tựa như nữ bác sĩ Lý Thước Thần cao ngạo.

Cho dù thế nào, nàng cũng không thể dạy con gái mình thành thực nữ tiêu chuẩn Đại Minh triều được, nàng có thể làm, chính là trấn giữ cửa kén rể.

So với Tiên Tâm cùng Vương Lang, nàng đối với Bạch Trọng Mưu cũng không kết mâu thuẫn gì. Thứ nhất là nàng tán thành tự chủ hôn nhân, thứ hai võ lâm minh chủ này cũng không bị trói buộc bởi lễ giáo. Nói lại, một nam nhân có thể tự bán chính bản thân mình cho con gái nàng, thậm chí bày ra cục diện nguy hiểm để cứu con gái nàng... Chỉ sợ không còn kẻ nào có thể tốt hơn hắn để tuyển chọn.

Quan trọng nhất là, Lâm Nhi thương hắn.

Nàng im lặng chờ Bạch minh chủ xem xong hợp đồng, ước chừng mất một canh giờ. Bạch công tử tuần nhã lại anh khí ngời ngời này, đưa tay cầm lấy bút, không chút do dự ký tên mình xuống, điểm dấu tay.

Đáy lòng Lâm Lang, trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Đứa con gái bé bỏng của nàng, sẽ giao vào tay người khác...Cho dù thế nào cũng vẫn lo lắng.

Nhưng một nam nhân như vậy, cùng tiểu chính thái âu yếm của nàng cũng không khác biệt nhiều lắm, nói không chừng có thể nắm chắc vài phần đi?

“Chúc mừng người... Cũng chúc mừng ta.” Nước mắt nàng rơi xuống.

Bạch Trọng Mưu phi thường nghiêm túc mà cung kính quỳ xuống, hướng nàng dập đầu lạy ba cái, phi thường vang dội.

Không thể không nói, “Dân chủ” ở Vương gia phi thường tiên tiến mà hữu hiệu, trừ bỏ một phiếu không đồng ý của Vương Lang, hôn sự của Vương Lâm toàn thể thông qua.

Tuy rằng thông qua có điểm nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng đại để không khí vẫn là hòa bình... Không cần so đo tới chuyện Vương Lang ném một vài thứ vào đầu Bạch Trọng Mưu.

Bất quá tin tức tốt này làm cho Bạch công tử tâm tình phi thường thư sướng, có thể khoan thứ cho chuyện anh vợ ‘lỡ tay’, cũng không âm thầm lập ra kế hoạch gì ‘ngoài ý muốn’.

Hôn sự của bọn họ, dưới sự chung sức hợp tác giữa Võ Lâm Minh và Vương gia, được ra roi thúc ngựa chuẩn bị.

Lâm Lang cực lực sắp xếp, thương nghị với mọi người, không bắt Bạch công tử ở rể, nhưng dưới sự kiên trì của cha con Vương gia, phi thường trái với tục lệ, đem tân phòng an bài ở Vương gia, náo loạn thành ra chẳng còn thể thống gì.

Nhưng ngay cả Hoàng Thượng cũng đưa hạ lễ tới Vương gia, còn chưa thành thân đã phong cho Lâm Nhi một cái danh “Thục nữ”, không ai còn dám phê bình Vương gia bại hoại tục lệ nữa.

Cho nên ngày đó thành thân, kiểu hoa xuất phát từ tam viện, đi tới đại sảnh đón tân nương, sau đó lại về phòng tân hôn ở Nghênh Vân các thuộc tam viện, tuy rằng chỉ ngắn ngủi có nửa dặm, tiếng chiêng trống vẫn động trời, phi phạm náo nhiệt.

Tới lúc uống rượu mừng, Bạch minh chủ mới lĩnh giáo sự thâm hiểm cùng thù dai của cha con Vương gia.

Tuy rằng giang hồ hào kiệt đều quen uống rượu, nhưng ngày đại hỉ này, nhạc phụ cùng anh vợ kính rượu, con rể gia nô có thể nói không uống sao?

Đương nhiên không thể, càng không thể uống ít. Bạch công tử tuy rằng một thân nội lực cao thâm, nhưng ba huynh đệ Vương gia đồng tâm hiệp lực, hơn nữa còn có một anh vợ vẫn luôn không vừa mắt với hắn, sau một phen xa luân chiến, hắn cũng cảm thấy ăn không tiêu, vận công tiêu rượu cũng không kịp nữa rồi.

Người Vương gia quả nhiên không có kẻ nào đơn giản! Đáy lòng hắn không khỏi thất kinh. Lại không biết những người trong Vương gia uống rượu tỏ vẻ bình thường, kì thật là do thầy thuốc Tiên Thông đã tỉ mỉ điều chế “Rượu giống như trà”, nhiều lắm cũng chỉ cất lượt chạy toilet, một chút men say cũng không có.

Cứ thế này thì không được. Chỉ sợ đêm động phòng hoa chúc quan trọng nhất trong đời hắn cũng đi tong.

Đang định trở mặt, nhạc phụ trạng nguyên của hắn, lại triển lộ chiêu thức lợi hại nhất với hắn: nụ cười thánh mẫu vô cùng sáng lạn huy hoàng tới cực đỉnh!

Không nói tới những kẻ trong Võ Lâm Minh đã uống đến say trái ngã phải đều bị trúng chiêu, ngay cả Bạch minh chủ tổ chất tâm lý kiên cường đến biến thái cũng sững sốt, bất tri bất giác để cho nhạc phụ đại nhân tiếp tục nâng cốc cùng uống... Quả nhiên là cha và con gái. Hắn kinh sợ cảm thán. Người Vương gia thật sự là đáng sợ, rất đáng sợ... May mắn nhạc phụ đại nhân của hắn thân thể không tốt, không thể chịu được suốt đêm, thế cho nên Bạch minh chủ chỉ còn một tia thanh tỉnh mới có thể sống sót, hơi hơi lảo đảo đi về tân phòng.

Trải qua chiến dịch không có khói thuốc súng nhưng kết quả lại vô cùng tàn khốc, cuối cùng cũng có thể ôm Phù Cừ về... Hắn có chút bị thương nghĩ.

Sớm biết vậy nên trực tiếp đưa Phù Cừ đi thật xa, còn tốt hơn đối chọi với người Vương gia... Nhà bọn họ người người đều là nhân vật âm ngoan, làm cho giang hồ đệ nhất cao thủ hô phong hoán vũ như hắn cũng phải ăn đủ đau khổ a ăn đủ đau khổ... Nhắc tấm khăn hồng, khuôn mặt nho nhỏ của Lâm Nhi sáng bừng dưới ánh nến đỏ, mềm mại trong vắt, ẩn ẩn sinh huy, chậm rãi nở một nụ cười ngọt ngào như phù dung hé nở, trực tiếp cướp đi hô hấp của hắn.

Nhân sinh tựa như một bức tranh thủy mặc, vì thiên hạ nho nhỏ này, mới có màu sắc đẹp đẽ.

Hắn đưa tay chạm khẽ lên gương mặt mềm mại của nàng, chậm rãi cúi đầu... Cửa lớn bị mở rộng một cách thô lỗ, Vương Lang phẫn nộ rống, “Nháo động phòng đến đây!”

‘Ba’ một tiếng, cảm xúc bị chặn đứt. Ở trong đầu mưu sát anh vợ hơn một ngàn lần, hắn quyết định nhất định sẽ thực hiện. Tuy rằng hắn uống rất nhiều rượu, không vận được nội lực, nhưng cũng không gây trở ngại tới việc hắn tổng cho anh vợ một quyền trúng mũi, làm cho gã bị chảy máu một chút.

Nhưng người Vương gia thực không đơn giản. Vương Lang ra ngoài đọc sách ba năm, không phải chỉ thành lập được ‘Thuận Phong’ mà thôi.

Gã nhanh nhẹn tung một quyền vào mắt Bạch minh chủ, không hề khách khí hay có chút đùa giỡn.

Cuối cùng cuộc ‘trả thù’ của cha con Vương gia, thực thành công mỹ mãn. Bạch đại minh chủ đem động phòng hoa chúc, loạn ầu với anh vợ, phá hư cả gian phòng tân hôn sạch sẽ.

Cuối cùng tân nương phải mời mẫu thân tới, Lâm Lang hổn hển, mỗi tay kéo một tai (tai con trai cùng con rể), mới tách được bọn họ ra. Nhưng chưa mắng được hai câu, Bạch đại minh chủ mặt mũi bầm dập liền say tới bất tỉnh.

Tức giận đến phát run Lâm Lang néo tai con trai mình, lôi về phạt quỳ, tuy vậy, Lâm Lang vẫn cười đến phi thường đắc ý.

Vĩ Thanh

Thời gian trôi mau, Bạch minh chủ cùng Vương nhị tiểu thư thành thân đã một năm, vẫn ở tại Giang Nam Vương phủ, ru rú trong nhà.

Hôn sự này, giang hồ đều biết, cũng nổi lên bàn tán xôn xao không ngớt. Có kẻ khinh thường Bạch minh chủ cứ nhiên dựa vào cạp váy quan hệ đầu phục quan phủ, nhưng cũng có người nói, Vương đại học sĩ cứ nhiên vì sản nghiệp Vương gia, hy sinh nữ nhi mượn sức võ lâm minh chủ, lan truyền ồn ào huyền ảo, lại không có được một chút sự thật. Tự nhiên là bởi vì môn không đăng hộ không đối tới cực điểm, có thể nói là không có nửa phần khả năng xảy ra, cho nên hôn sự này, đã khiến cho thế nhân thường xuyên âm mưu tính toán, không khỏi nghĩ đi vô cùng sai lệch.

Nhưng cho dù bàn tán thế nào, những bang phái phụ cận Vương gia, có thể chuyển nhà đều chuyển nhà, không thể chuyển nhà đành phải co đầu rút cổ, an phận thủ thường. Ngay cả đám lưu manh cuộn cuộn trên đường, cũng đều không thể không trở thành người tốt. Dù sao Võ Lâm Minh cũng đã thành lập một phân đà trong thành, mà con rể Vương phủ, lại là một ma đầu hung mãnh ác danh lan xa.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, trị an thanh minh, khiến huyện lệnh đại phương mừng tới phát điên, đưa tới tổng cộng mười tám tấm biển khen ngợi con rể Vương gia. Vạn Kiếm sơn trang Bạch lão gia tử, vốn cười nhạt, không chịu thừa nhận cộc hôn sự này. Bạch công tử bởi vậy thần bí ra khỏi nhà vài ngày, không bao lâu sau liền truyền ra tin tức kinh người Vạn Kiếm sơn trang “tự động” quy phụ lệ thuộc trực tiếp Võ Lâm Minh, Bạch lão gia tử kiêu căng, ngàn dặm xa xôi đi tới Vương phủ thăm thân gia, trừ bỏ trên mặt có mấy vết bầm dập tụ máu tới xanh tím, cũng là phong độ phiêu phiêu, hòa ái dễ gần.

Trịnh Liệt đi theo Bạch công tử rời nhà, lúc này đứng im. Đừng tưởng rằng cha con xa cách lâu ngày nên tình cảm đột nhiên tốt đẹp... Nghĩ tốt vậy sao. Cũng không giấu lại ma đầu này trí nhớ siêu quần, lại cực kì thù dai. Chẳng lẽ hắn lại quên Vạn Kiếm sơn trang cũng từng bao vây muốn tiễn trừ hắn? Quá ngây thơ a quá ngây thơ a.

Tin tưởng ta, đây chỉ là vấn đề về trình tự, ai cũng không chạy thoát. Vẫn là đám sát thủ thức thời, vừa nghe nói Vạn Kiếm sơn trang hàng, nhân lúc kẻ nào đó chưa đánh tới Ngự Phong lâu, bọn họ liền tự mình chạy đi tìm hữu hộ pháp xin hàng.

So với công tử, hữu hộ pháp quả thực vẫn là đại từ đại bi Quan Thế m Bồ Tát. Ngu ngốc mới chờ công tử đánh tới.

Vừa nghĩ vậy, thoáng nhìn tới Vương Lang công tử đang túm tóc áo ầu ẩu đả với công tử, hắn thực sự kính phục, thật sự là thao thao bất tuyệt cuộn cuộn như nước Trường Giang Hoàng Hà cũng không thể nói hết... Người Vương gia thật sự là nhân trung long phượng. Không nói tới tiểu chủ mẫu bọn họ ôn nhu mảnh

mai như vậy lại làm a đầu hóa thành nhiều chỉ phu (*), chung quy là do yêu thôi, cũng không tính. Nhưng cữu gia này cũng thực nhanh nhẹn dũng mãnh, nhanh nhẹn dũng mãnh đến mức có thể cùng công tử mỗi ngày đánh nhau còn vui vẻ?

(* nhiều chỉ phu: lấy ý từ hai câu thơ: “Hà ý bách luyện kim, hóa tác nhiều chỉ phu ”(ngờ đâu loại kim cứng trăm lần tôi lại hoá thành chất mềm vòng vào ngón tay được) của Lưu Công)

Phải biết rằng, những lúc công tử lảm bảm một mình, thường thiết kế vô số loại độc kế mưu sát anh vợ a... Nhưng thiết kế thì thiết kế, ghi hận cứ ghi hận, khi đánh nhau công tử thật đúng là không vận một chút chân khí, thuần túy cùng công phu quyền cước... Chỉ là càng đánh lại càng phần nộ, không biết cữu gia này học ở đâu, ẩn ẩn khắc chế tiểu cầm nã thủ của công tử... Đáy lòng gã âm thầm tính toán, có nên cùng cữu gia tạo quan hệ tốt, học từ y nửa chiêu một chiêu, ít nhất cũng có thể chống đỡ với công tử được nửa khắc.

“Ta dạy cho ngươi.” Hắc Nha ngồi xổm cạnh gã, lấy nhánh cây viết.

“Tiểu cữu gia dạy ngươi ?” Lòng Trịnh Liệt run lên.

“Đúng vậy.” Hắc Nha nhếch miệng cười thâm.

“Chống đỡ được bao lâu? Máy chiêu?” Trịnh Liệt truy vấn.

“...Nửa chiêu.” Hắc Nha nghen một chút, “Nửa chiêu rất mạnh!”

Không nói gì một lát, Trịnh Liệt cúi đầu viết, “...Dạy ta đi.”

Bọn họ càng thêm kính ngưỡng tiểu cữu gia mấy phần. Phải biết rằng người bị công tử ghi hận tới trình độ này mà có thể còn sống, y là người duy nhất trong khắp thiên hạ này. Công tử còn không dám thật sự nặng tay.

Chỉ điểm đấy, cũng có thể khiến bọn họ bội phục sát đất.

“Phu nhân tới cửa sân!” Gã sai vật chạy tới mật báo, hai vị công tử vốn đang lẩn trên mặt đất, lập tức nhảy dựng dậy, vội vàng chỉnh y phục, phủi bụi đất, đội lại thúc phát, cho nhau một cái trừng mắt hung tợn, mới tự khắc tránh ra.

Trịnh Liệt cùng Hắc Nha vội vàng theo sau... Tuy rằng bọn họ nhất trí cho rằng đây là bịt tai trộm chuông.

(bịt tai trộm chuông: tự lừa dối mình nhưng không lừa được người khác.)

Nhìn mình chủ đại nhân càng ngày càng bị thoái hóa bản chất ma đầu như vậy...Bọn họ cũng có chút lo lắng, dù sao ngày bọn họ rời khỏi Vương gia cũng sắp đến.

Năm ấy Vương Lâm mười sáu tuổi, cuối cùng bái biệt cha mẹ huynh trưởng, theo Bạch Trọng Mưu rời khỏi Vương gia.

Một khắc kia khi bước ra khỏi Vương phủ, Bạch công tử thật sự là trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Một năm này, đấu trí (cùng nhạc phụ), so dũng khí (cùng anh vợ...), cung kính nghe mẹ vợ dạy bảo (ngẫu nhiên cũng bị nhéo lỗ tai), cuộc sống tân hôn ngọt ngào mật mật cùng Phù Cừ (yên tâm, hẳn thật sự ăn được), là thời gian đặc biệt nhất trong nhân sinh hai mươi mấy năm của hắn.

Muôn vạn tư vị nói không nên lời, chỉ có thể hóa thành ngọn roi phá không vung lên, thúc ngựa phóng xe, nhanh chóng tránh xa Vương phủ.

Chỉ là thật lâu sau hắn mới phát hiện, một người lãnh đạm vô tình như hắn, ngay cả phụ tử huynh đệ cũng đều không thêm để ý, nhưng đám người Vương gia không chút huyết thống này lại có thể khiến hắn đau đầu không thôi, lại để lại dấu vết trong lòng hắn, không phải hoàn toàn chỉ vì quan hệ với Phù Cừ.

Năm năm một lần lời đài Võ lâm minh chủ, là chuyện quan trọng nhất trong võ lâm.

Thời điểm Bạch công tử cùng phu nhân xuất hiện, khiến ột trận ồ lên. Rất nhiều người nghĩ đến “Phần hồng tiêu ma anh hùng cốt”, Bạch Trọng Mưu làm con rể đại học sĩ, sẽ không xuất hiện nữa.

Hắn thoát nhìn cũng hoàn toàn không giống trước. Tuy rằng vẫn sáng rọi như trước, nhưng lại không lụng lụng vô tình, ngược lại có loại ôn nhuận từ trong tâm. Giai công tử tựa như gió xuân, cười yếu ớt, thiếu đi

rất nhiều phần lạnh lùng cùng sắc bén. Điều này làm cho rất nhiều kẻ ôm ấp hy vọng chiến thắng, làm cho lôi đài càng khí thế ngất trời, không khí nhiệt liệt cơ hồ muốn bốc cháy. Nhưng rất nhanh, những kẻ tham dự luận võ đều hiểu được, cái gì gọi là “Giang sơn dễ đổi, đánh chết cái nét không chừa”.

Giống như muốn phát tiết toàn bộ áp bức cùng buồn bực suốt một năm qua, hắc cười yếu ớt, miệng lại nhẹ giọng nói, “Vương Lang, chịu chết đi!” Những đối thủ xui xẻo của hắc, chỉ cần ngón tay như bạch ngọc của hắc phất qua, toàn bộ các đốt ngón tay đều phát ra thanh âm răng rắc, bị tá cực kì sạch sẽ, thậm trạng giống hệt những gì hắc vẫn thường nghĩ để đối phó với anh vợ.

Nếu không phải Vương Lâm đứng một bên nhìn, chỉ sợ thật sự sẽ xảy ra tai nạn chết người. Thẳng đến khi có một tên đáng thương vừa kêu to, “Ta không phải con mẹ nó Vương Lang a ~” vừa bay ra khỏi lôi đài, Lâm Nhi mới biết vì sao hắc phản khởi như vậy.

“Bạch ca ca, tại sao huynh không thể hòa thuận với ca ca được?” Lâm Nhi trừng mắt liếc hắc.

“Nào có.” Hắc khí định thần nhàn phỉ phỉ đám bụi trên thực tế không hề tồn tại.

“Lừa muội, huynh lại lừa muội.” Lâm Nhi cau mày nhìn hắc. Hắc cười mà không đáp, chậm rãi xuống lôi đài nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng. Cuối cùng, bàn tay này cùng con người này, đều là thuộc về hắc. Hắc xúc động, thật sự là không dễ dàng. Nhưng lại cảm thấy... Hết thấy đều thực đáng giá. Cho dù lại chọc vài phát kiếm vào ngực, cũng thực đáng giá.

...Bất quá, người Vương gia...

Ngẫm lại một năm trải qua này, vị võ lâm minh chủ (liên tục ba nhiệm kì) ma đầu tà ác, Vô Tình công tử Ngọc Diện Diêm La của chúng ta, cũng không nhận được rùng mình một cái.

Trăm ngàn đời có một lần nữa.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-cu>